

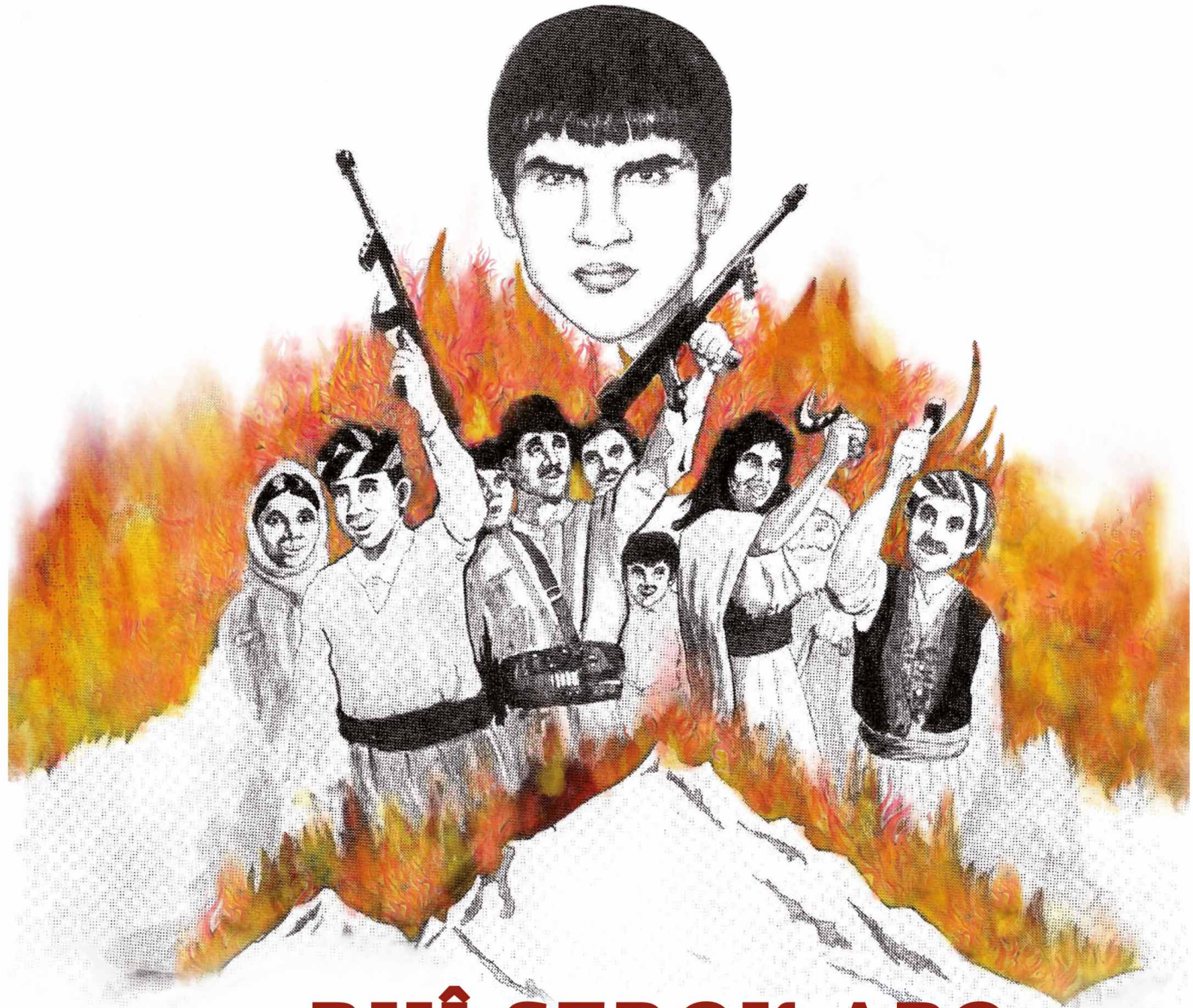
STÊRKA CIWAN

Kovara
Ciwanan
a Mehane

Adar 2019
Hejmar: 190

DI SOSYALÎZMÊ DE ISRAR DI MIROVAHIYÊ DE ISRAR E

2631'EMÎN SALA NEWROZÊ PÎROZ BE

BIJÎ SEROK APO

Merhaba Güneş'in genç yoldaşları...

Tam 2631 yıl önce, yani MÖ 612 yılında Nînova'da yakıldı özgürlük ateşi. Mezopotamya halkları, asırlar süren Asur köleciliğini yerle bir ettikleri günü yeni bir çağın başlangıcı ilan ettiler. Halklarımızı Zalim Dehak'ın zulmünden kurtaran Demirci Kawa, ilk Newroz Ateşi'ni yakarken Yeşil, Kırmızı, Sarı demirci önlüğünü de zafer işareti olarak salladı. Köleleştirilen, sömürülen ve katledilenlerin başkaldırı bayramı oldu Newroz, doğanın yeniden doğduğu ve yaşamın tekrar filizlendiği gün. Direnişin ve Kürtlüğün sembolü Newroz ateşi, halkımızın yok edilmek istendiği Diyarbakır Zindanı'nda Mazlum Doğan'ın ellerindeki üç kibrit çöpüyle tekrar deldi karanlığı. Bütün varlığıyla Newrozlaştı Mazlum Doğan ve diriltti kendi kendini inkar eden yaşamı. Tarihin en karanlık zindanında tekrar yakılan bu ateş bugün Kürdistan'da, Ortadoğu'da ve dirilişin yaşandığı her yerde yanmaya devam ediyor. Mazlumların ve Agitlerin fedaice direnişinin mirasçıları Kürt gençleri tecride karşı topyekün başkaldırıyor. Rêber APO'nun ideolojisiyle örgütlenen Kürt gençliği Mazlumlaşıyor, Agitleşiyor; tamamlanan dirilişi artık zafere taşıyor.

Süresiz-dönüşümsüz açlık grevi direnişçisi Deniz Yoldaş'ımızın dediği gibi "Önderlik bizim özgür geleceğimizdir". Özgür Önderlik ile Özgür Kürdistan'da buluşmak için, BIJÎ SEROK APO şiarıyla başkaldırmanın zamanı geldi!

**Amed'de buluşmak dileğiyle
Genç kalın...**

"Divê keç bibin
sembola girêdayîna
kesayetên serkeftî.

Tam jî di vê
xalê de sembola
Zîlan kesayeta
serkeftinê ye."

TÊKILÎ

sterkaciwankovar@gmail.com

Hevalên hêja, hun dikarin berhemen
xwe, wekî wêne, nivîs, helbest û hwd.
bişînin me! Ger ku pirsên we heben jî,
ji me re binivîsin.

RÊBER APO

Newroz Şehitlerinin Anısı Özgür Ülke Çağrısıdır	04
Tuer la Masculinité	10
Kindheitsträume	14

PERSPEKTÎF

Canını Verip Ruhunu Vermeyenlerin Bayramıdır Newroz	18
Direnîş Neredeyse Bizim Yerimiz Oradadır	21

JINÊN CIWAN

8 Mars	24
Em ê 8 Adarê bi ruhê jina azad pêşwazî bikin	25

LÊGERÎNA AZADIYE

Letzter Wettkampf und Neubeginn	28
------------------------------------	----

BÎRANÎN

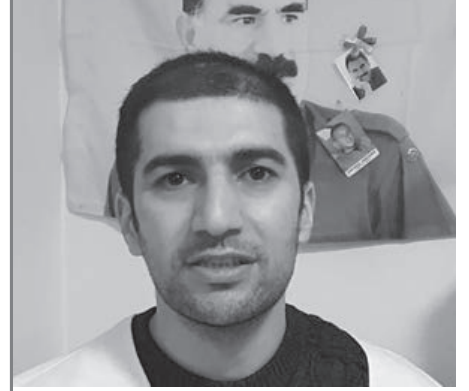
Kürdistan'ın Masum Bakışlı Çocukları	32
Frauen des Frühlings	35

DÎROK

Bitmeyen Roman: PKK Tarihi — V. Bölüm	38
--	----

NIRXANDIN

Önderlik Bizim Özgür Geleceğimizdir	44
Kazanmanın Formülü: Devrimci Kültür ve Ahlak - II	50
Su ve Yaşam	54
Die Bedeutung der Jugend innerhalb der Gesellschaft und der PKK - II	57

BAJARÊN KURDISTANÊ

Dep - der Geburtsort Mazlum und Delîl Doğans	61
Dep - Mazlum ve Delîl Doğan'ı Doğuran Toprak	

ÇAND Û HUNER

Ateştin Doğmak	67
Pirtûkên ku em pêşniyar dikin	68

STËRKA CIWAN

NEWROZ

Şehitlerinin Anısı Özgür Ülke Çağrısıdır!

21-28 Mart arasındaki haftayı Ulusal Kahramanlık Haftası olarak değerlendiriyoruz. Newroz şehitleri başta olmak üzere, ortaya serilen büyük kahramanlık örnekleri, bizi anılarını özenle değerlendirmeye ve en önemlisi de sonuçlarını mutlaka özümsemeye mecbur bırakıyor.

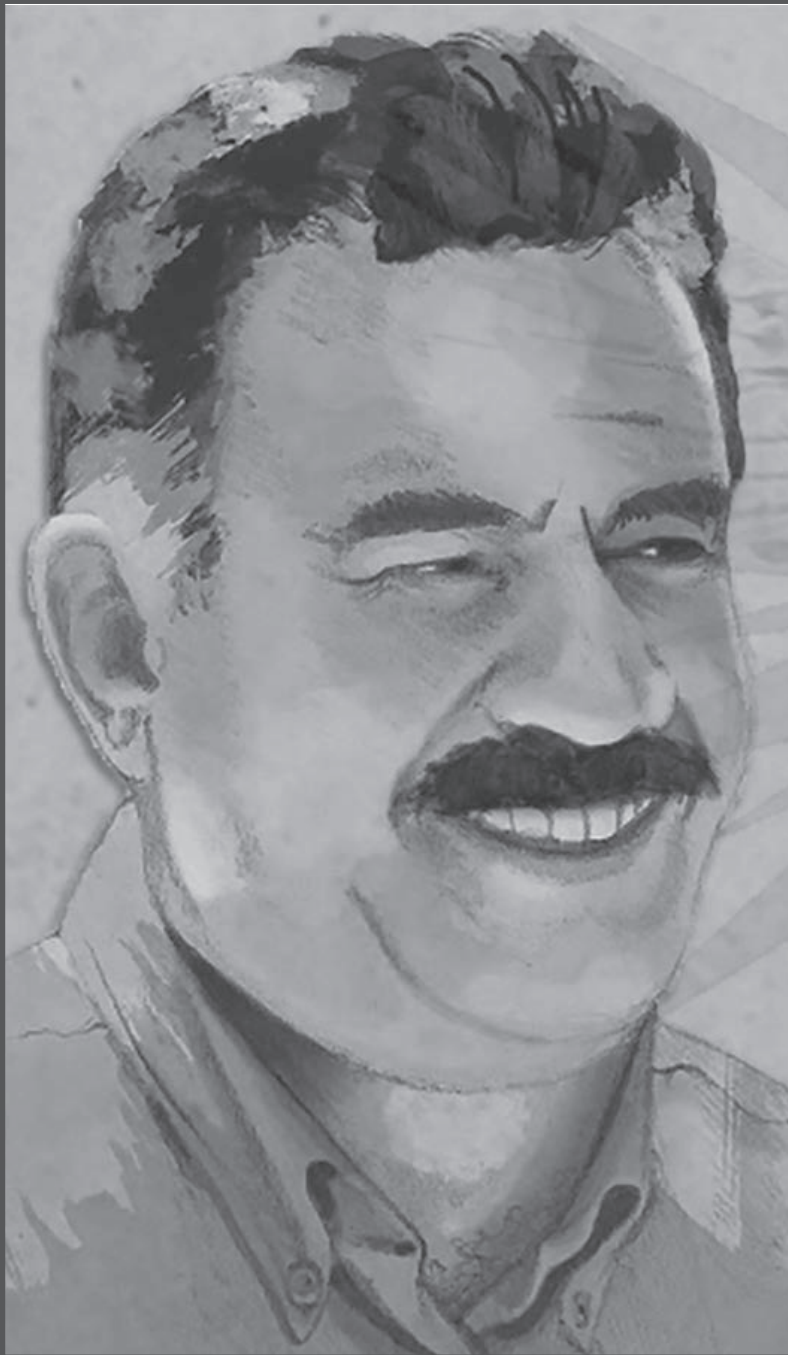
Kahramanlık eylemlerinin anlamını çok kısa sürede unutan ve gereklerini yerine getirme-

yenler en büyük alçaklığı yaşamaktadır. Yine gafil olan odur ki, bu çok büyük anlam ifade eden kişilikleri, kendi yaşamında bir örnek olarak değerlendirmez ve kendine çok gerekli olan gücü buradan elde edemez.

Yaşanan gerçeğe bakıyoruz; bu kadar büyük kahramanlık değerlerinin yanında bu kadar cücelik, bu kadar alçaklık, bu kadar gaflet yaşanıyor; bunlar en az kahramanlık değerleri kadar kendini konuşturuyor. Bu bir çelişkidir. Kahramanlığı düşünmemek, düşünüp de gereklerini yapmamak, en temel insani değerlerden vazgeçmek demektir. Bunu lafazanlıkla geçiştirmek, bunu mutlak emir derecesinde telakki etmemek ve üzerine düşeni yapmamak, kişilikçe belki de açık bir hainden ve gafilden daha tahripkar olmak demektir. Bütün çabalarımızın bir anlamı da, hemen hemen her şeyin önünde tutulması gereken bu değerleri, yaşamın tek etkili gücü haline getirmek, mümkünse onun örgütünü ve eylemini sürekli kılmaktır. Bizi en çok bağlayan değer budur.

Biz gelişme durumlarınızdan memnun değiliz, savaşanların savaşçılığından memnun değiliz; bunların kendilerini biraz doğru değerlendirdikleri kanısında da değiliz. Derinleşen çocukluktur, derinleşen kendini kandırmadır. Kişiliklerinizde bir savaş ustalığı, bir örgütlenme ustalığı fazla anlam bulmuyor. Tarih bizim için şimdiye kadar hep böyle yaptı. Fakat biz bu lanetli tarihi değiştirmek istiyorduk. Ancak bu lafla olmuyor, yaşadığınız yetersizliklerle aşılmıyor. Böylesi bir yiğitlik ve mertliği tanımıyoruz. Bunun altında, bir de bu büyük kahramanlık örneklerinin dayatıcılığı altında eziliyorum. İki yönlü baskı altındayız. Onların yaşamına anlam vermek, bir de bu düşkünlerin baskılarına dayanmak zordur.

Size göre her şey basit ele alınabilir, rahat karşılanabilir; yenilmişsin, yenilmişsin, bunlar o kadar mühim olmayabilir. "Laf var, bu yeter. Gözümü kapatırım fazla duymaya gelmem, de-

rin anlamaya ne gerek var” diyorsunuz. Bu bir tarzıdır. “Günü kurtardık mı, biraz da şerefi kurtardık mı yeter, daha ne isteniliyor” deniliyor. Biz kendimizi asla bu duruma düşürmeyeceğiz. Ne kadar dayatılırsa dayatılsın, kendimizi basitleştirmeyeceğiz. Bu aynı zamanda kendi payımıza bizim de bu kahramanlık değerlerine hesap vermemizdir. Başka türlü olmaz, başka türlü vicdan kaldırmaz.

Mazlum Doğan **yaşamın yolunu aydınlatıyor**

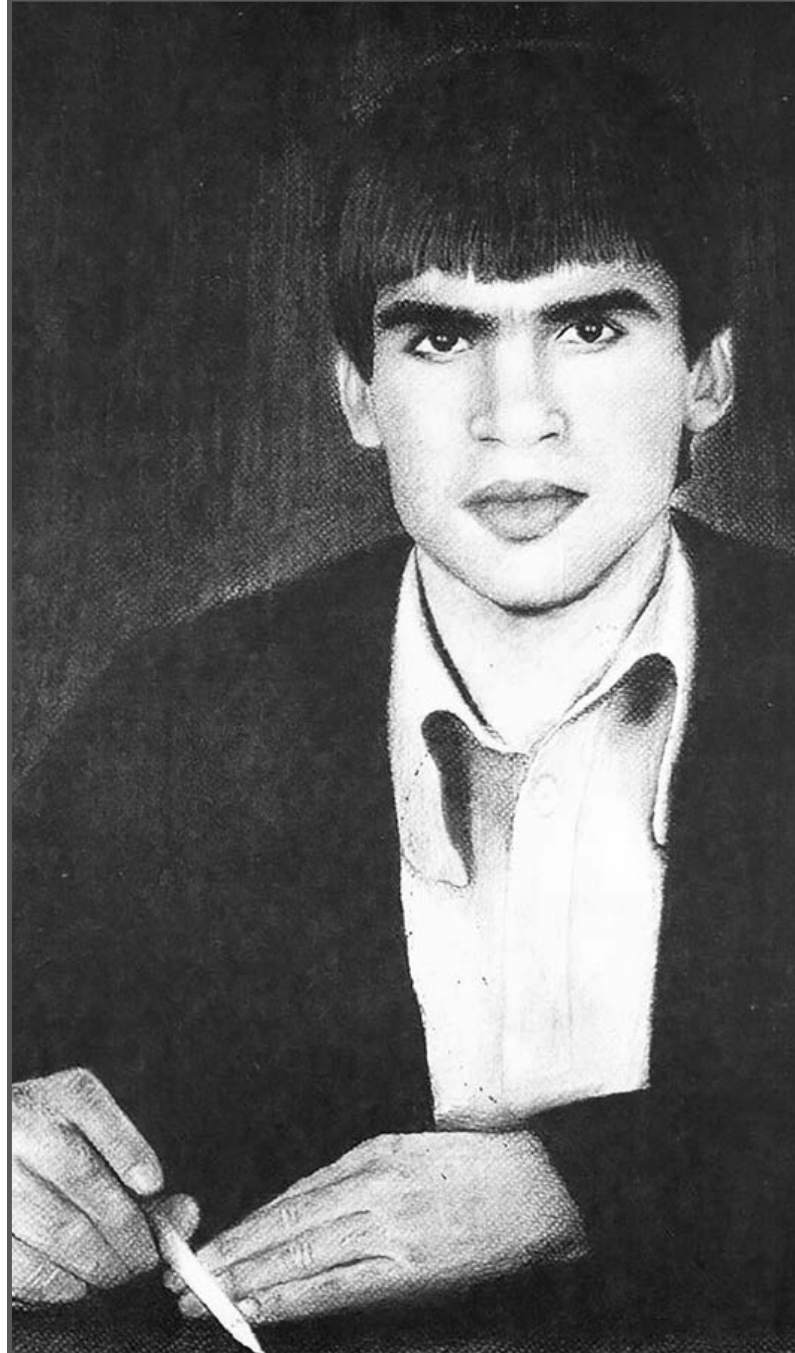
Ben Mazlum Doğanların böyle bir Newroz eylemini yapmasını istemedim veya beklemiyordum. Ama baskı o kadar şiddetlenmiş, yaşam o kadar kahredici bir noktaya gelip dayanmıştı ki, direnmenin bir tek yolu veya yaşamının bir tek yolu bir kibrit çöpüyle Newroz ateşini yakıp kendini feda etmek oluyor. Bu durum ulusal ve toplumsal gerçekliğin bu kadar sağırlaştırıcı ve köreltici ortamından tek başına bir kuvvet olarak direnmeyi ifade ediyor. Başka hiçbir çaresi yok, başka hiçbir imkanı yok. Sesini hiçbir yere duyuramazsın. Bugünü düşünmek, o zamanın yüreğini düşünmek çok büyük önem taşır. Biraz yürekli olmanız gerekiyor.

Şehitlerin anısıyla yaşamak ve yetişmek, bugünü asla unutmamakla, bunun da ötesinde onu bireyin bir parçası yapmakla mümkün olur. Sizler öyle misiniz? Mazlum Yoldaş çok iyi biliyordu ki, yüzyılların çok vahşi ve yok edici zoru, her şeyi götürecektir; bir PKK umudu var, onun ışığı var ve bu söndürülmek istenecek! O dönemin güçlükleri o kadar dayatıcıdır ki, tarihin bu tip dönemlerinde, daha çok da bizim tarihimizde yapılan ya büyük bir perişanlık içinde “Bu kaderdir” deyip sonunu beklemek, ya da çok kötü bir teslimiyet olmuştur. Mazlum Yoldaş ikisini de yapmıyor; bir direniş geleneğinin son halkasını ve noktasını teşkil eden bir eylemliliğe giriyor. Kadere boyun eğme olmadığı gibi, teslimiyetten de asla eser yoktur.

Biz bunu anlıyoruz. Bunun bir PKK direniş geleneği olduğuna eminim. Nitekim bu kıvılcım hem zindanı, hem de ülkeyi sardı. Bu kıvılcım bugün önünde durulmaz bir savaş gerçeği olup çıkmıştır. Onun büyüklüğü buradadır. O, zindana dayatılan büyük teslimiyetin altında yatan bütün bir ulusun çok sınırlı yaşam emareleri-

ne, aslında ulus demeye bile insanın zorlandığı bir duruma son bir sesleniş, mümkünse son bir çabayla yaşamın yolunu aydınlatmayı ifade ediyor.

Biz daha o günden, bu eylem ölümü kolaylaştırmıştır demiştik. 1980’lerin başlarında böyle sine bir fedakarlıkla ölüme uzanmak düşünülmiyordu; ölmek çok zor geliyordu. Kaçış esastı, teslim olmak ortama egemendi. Zindan içinde daha büyük direnme zordu. Başlangıç işte böyle yapıldı. Hatta bu eylem için “Bu bir köprü oluyor; bir tarihsel imha ve teslimiyet döneminden bir tarihsel direniş dönemine büyük bir geçiş köprüsüdür” dedik. Nitekim bunun doğru bir tanım olduğu, daha sonraki süreçte ortaya çıktı. Zindanda teslimiyeti yırtan direniş dalga dalga yayıldı ve bizim dağ direnişimizle birleşti. Düş-

manın bütünüyle kapatmak istediği özgürlük kanallarımızla birleşti. Artık bir ulusun ölümsüzlüğü adına ne söylenebilecekse, öyle bir duruma gelindi.

Agit Yoldaşın anısına bağlılık gerillayı kalıcılaştırmaktır

Biz Mahsum Korkmaz (Agit) Yoldaş'ın anısı üzerine bir şeyler söyledik ve bu direniş şehadeti için "O, dağda beliren yaşam umudunun söndürülmesine karşı soylu bir çabaydı" dedik. Gerillanın sönmesinin, bir ulusun sönmesine eşit olduğunu Agit Yoldaş'ın çok özverili bir kişilikle ve sonuna kadar layık bir yaşamla bu adımda ısrar ettiğini ve şehadetiyle bir dönemece damgasını vurduğunu; bundan sonrasına

devam etme gücünün gösterilmesi gerektiğini, şehidin anısına mutlaka verilecek bir karşılığın olacağını, karşılık verilmezse bu işin biteceğini söyledik. Bu şehadetin böyle bir anlamı vardı. İçinde komplo olur, içinde devlet olur, içinde yetersizlik olur, içinde zayıflık olur; dönemin kendisi, düşmanın büyük gücü olur.

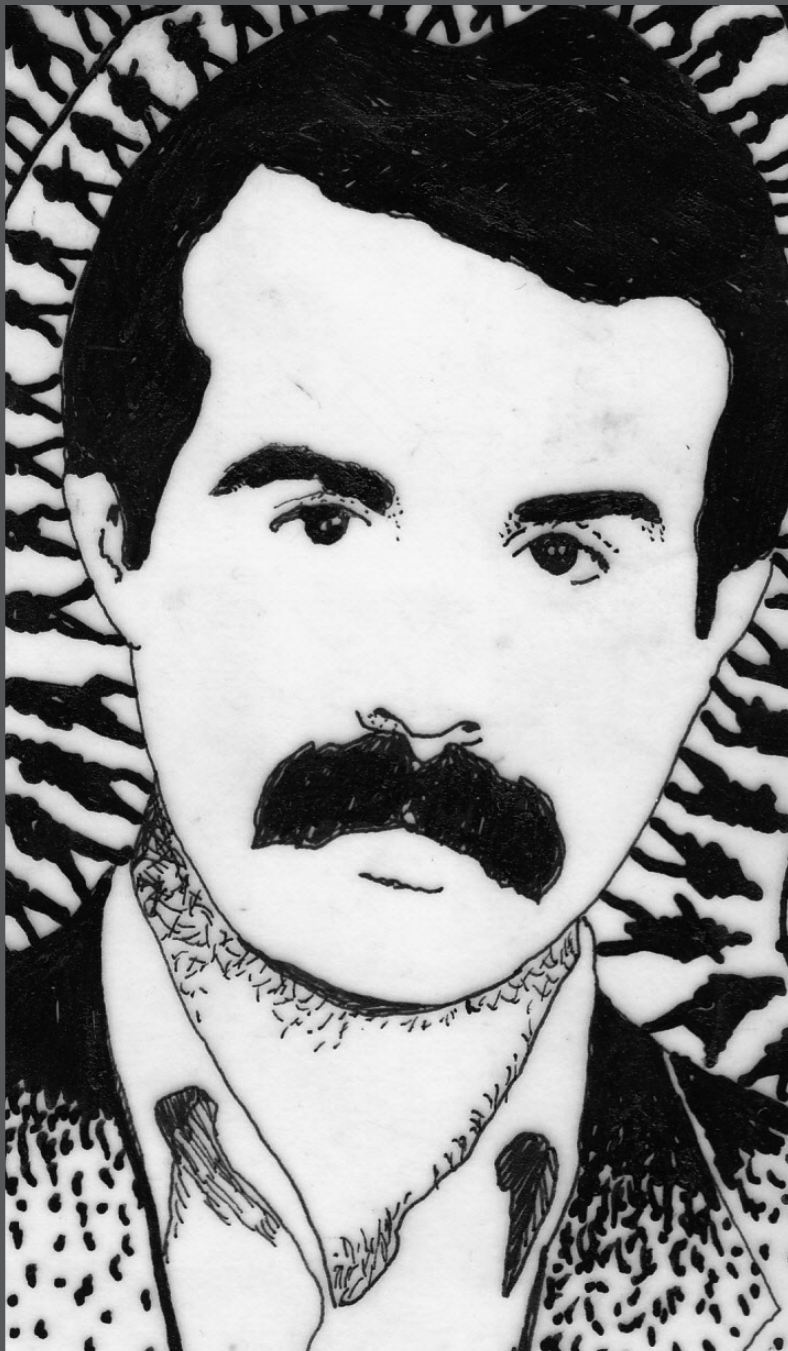
Tıpkı zindandaki direnişin zorluğu gibi, burada da öyle bir durumu yaşadık. Gelinecek yere kadar direnişle gelmiş; ondan sonrası için de bir kişiden beklenen artık biraz bu kadar olabilir deniliyor. Bize büyük bir miras veya çok zorlu bir görev bırakılıyor.

Bazı provokatif öğelerin, Agit Yoldaş'ın şehadetinden rahatlık bile duyduklarını çok iyi biliyoruz. Bunlar, "Siz misiniz gerillayı geliştirmek isteyen, siz misiniz bu adımla başarı sağlayacağına inanan, işte en çok güvendiğiniz kişi de vuruldu, artık bir şey yapamazsınız" diyorlardı. Düşman da böyle reklam ediyordu. Biz o zaman da şöyle bir söz verdik; "Böylesi bir şehidin anısına verilecek en anlamlı karşılık, bir yıl içinde gerilla takımlarına ve hatta bölüğüne yakın bir gücü ülkemizin dağlarında hareket ettirmektir" dedik. Bunu yaparsak, anıya gereken karşılığın iyi verilmiş olacağını belirttik. Nitekim bunu gösterdik. Aradan bir yıl geçmeden, bütün yetmezliklerine rağmen, böylesi grupları ulaştırabildik. Bu da düşmanın bütün çabalarına rağmen, büyük umut sesinin, büyük umut kaynağının söndürülmemesi ve daha da parlattımasıydı.

Savaş tarihimizde 1987 ve sonrası değerlendirildiğinde, bunun gerçek bir yaşamsal dönem olduğu; düşmanın korkunç baskılarına rağmen büyük bir direnme tutkusu, azmi, iradesi ve bilincinin gösterildiği görülecektir. Anıya bağlılık anlamını bulmuştur. Gerilla kalıcılaşarak, kendi şehidine en anlamlı karşılığı vermiştir, hala gerillayı derinleştiriyoruz. Anıya bağlı kalmak bir görevdir ve gerekenler ne pahasına olursa olsun yerine getirilecektir. Yürüyen budur, yürüyen şehittir, emreden komuta oluyor.

Newroz'un kadınlarını anlamak

Daha sonra gelişen kitleselleşmemizin arkasından, Newroz'larda genç kızların kendilerini yakma olayları meydana geldi. Bu eylemler büyük kahramanlık eylemleridir. 1990 Newroz'un-

da Zekiye Alkan Yoldaş'ın isyan ateşini bedeninde tutuşturmasıyla başlayan, 1992 Newroz'unda Rahşan Demirel Yoldaş'la, 1994 Newroz'unda da Ronahî ve Bêrivan yoldaşlarla devam eden bu gelenek, kitleselleşmeye bir çağrı oluyor. Mazlum Yoldaş nasıl partiye bağlı kalıp PKK'yi yaşamının çağrısını yaptıysa, yine Mahsum Yoldaş nasıl gerillaya bağlı kalıp onun çağrısı olduysa, bu genç kızlarımızın şehadeti de "Serhildan'a başlayın, bağlı kalın, ülkeye yönelin, yurtseverliğe yönelin, kitleselleşin ve bu anlamda alevi tutuşturun" çağrısıdır.

Ferhat Kurtayların da kendilerini yakma olayı var. Yine Kemal Pirlerin ölüm orucu direnişi var. Onlar "Mazlum'un görevini biz yerine getirmeliydik. Dolayısıyla ölüm orucumuz bizim özeleştirimizdir" derler. Ferhatlar da "Bu eylemleri biz yapmalıydık; bizim eylemimiz de bir özeleştiridir" biçiminde açıklamada bulunurlar. Özeleştiriler daha sonraki süreçte böyle telafi edilir.

Kendini yakma, düşman çevreler veya yüzey-sel bakanlar tarafından bir intihar biçiminde değerlendirilir, yazılıp-çizilir. Hayır! Nereden bakılırsa bakılsın, böyle bir eyleme kalkışan bir insanın, kendindeki direnme gücünü azamileştirmek ve sonsuzlaştırmak gibi bir özleminden geçtiğini biliyoruz. Genç kızlar fazla silahlı değil. Böyle bir istekte bir örgütlendirme, bilinçlendirme ve eyleme geçme gücünde olamıyorlar. Bunun nedenleri çok çeşitlidir.

Zekiye Alkan Diyarbakır'da devrimin zayıf olduğu gerçeğini görüyor. O zamanlar Diyarbakır sağırdır, fazla heyecana gelecek durumda değildir. Bir Newroz'u kutlayacak durumda bile değildir. Bir ateş gerekiyor, bir meşale gerekiyor. Zekiye Yoldaş bunu böyle yorumlayıp kendini yakmayı uygun görüyor. Onun bu direnişi kitleselleşmek için olmuştur. Daha sonra vuku bulan Vedat Aydın'ın katledilmesinde, onun anlamlı bir gelişmenin ilk habercisi olduğu da anlaşılmıştır. Yüz binlerce Diyarbakırlı meydanlara taşarak kutsal bir sürece damgasını vurmuştur.

İzmir'de Rahşan Demirel'in kendini yakması vardır; o da İzmir kalesinin burçlarında bir meşaledir. Onun direnişi, metropoldeki Kürt kitlesine "Vatana dönün, yurtseverlikten vazgeçmeyin, dönüşünüz kesin olmalıdır" çağrısıdır. Onun eylemi kesinlikle bizim metropol kitlesine yaptığımız "Ülkenize bağlı kalın, devrimci

savaşa bağlı kalın" çağrısının yankı bulmasıdır. Bu direniş onun meşalesi oluyor. Büyük bir kahramanlık eylemidir.

Avrupa'daki son iki kahraman genç kızımızın eylemi de aynen böyledir. Bizim Avrupa'daki kitlemize yaptığımız bir çağrımız vardı, "1994 yılı ülkeye büyük yöneliş yılı olmalıdır. Düşüncede, ruhta ve adım adım fiziksel olarak dönüş yapın" dedik. Arkadaşlar bu mesajımı alıyorlar; çok planlı ve bilinçli bir biçimde onu bir eylem meşalesine dönüştürüyorlar. Nitekim bu meşale büyük bir oyunun kurbanı olan bu yurt dışındaki kitlemize, halkımıza çok güçlü çıkışı yaptırabiliyor. Bin yılların bütün işgalleri ve istilalarının dağlarımızdan söküp indiremediği halkımızın, özel savaşın en kabasından en incesine kadar çeşitli oyunları ile indirilmesi, metropol kentlerine ve Avrupa ülkelerine savrulması durdurulmak zorundaydı. Böylesine bir savruluşu durdurmak kolay değil. Bu ancak böylesine bir meşaleyle, genç kızlarımızın kendilerini birer meşale gibi yakmasıyla belki mümkündür veya öyle oluyor. Anlamı budur.

Şehitlerin anısına bağlılık nasıl olmalı?

Nereden bakılırsa bakılsın, derin bir görüşe ihtiyaç var, kendine gelmeye ihtiyaç var. Yürekler çok duyarsızlaşmış, insanlar pasifleşmiş, kendilerini çok düşürüyorlar, çok bencilleştirilmişler. Onları ancak kendilerine şok edici eylemle ayağa kaldırma gereği söz konusu ve bunu yapıyorlar. Eminiz ki, bu mesaj da, bu çağrı da anlamını bulmuştur ve daha da bulacaktır.

Bazı canlar, bazı doğru fikirlere ve mesajlara kendilerini böyle katarak karşılık veriyorlarsa, bu fikirler ve açıklamalar ölümsüzdür. Görülüyor ki, her eylemin büyük bir kahramanlık değeri var; tarihsel, sosyal ve siyasal gerçeklikte bir dönüşüme yol açması durumu var. Bunun sadece bir şartı var; o da kendilerini bağlı hissedenenlerin "Ben de onların ardıyım, onlara bağlıyım" diyenlerin bu dürüstlüğü göstermeleri; kendilerini, şehitlerin uğruna varlıklarını adadıkları amaca bağlı tutmaları, burada tutarlı ve dürüst olmalarıdır. Gerisi gelir, gerisi zafere kadar adım adım kazanılır.

Biz böyle kalmaya söz verdik. Bu büyük bir duyarlılık ve tutarlılıkla mümkündür. Bu her şeyden önce kendisine verilen şeref sözünü ve

düşünce gücünü eylem gücüne kavuşturmakla mümkündür. Gözyaşı dökerek, bazen sahate anma havalarına girerek, şehitlerin anısına karşılık verilemez. Örgüt gücü olarak, eylem gücü olarak, bütün düşman saldırılarını boşa çıkardığında bağlısın demektir. Bunun dışında bir bağlılık demagojidir veya ihanet kadar tahripkardır.

Biz geçen kış boyu bu son günlere kadar kapsamlı bir partileşme dersiyile ve doğru örgütlenme anlayışıyla, aynı zamanda anıya bağlı olmanın doğru yolunu da gösterdik. “PKK’lileşelim ve Savaşı Kazanalım” dedik. Anıya başka türlü karşılık veremezsin. Bu, parti gücü haline gelmenle mümkündür. Onu bütün yönleriyle gösterdik ve ardından “Doğru bir halk cepheleşmesine yaklaşalım” dedik. Kitleleşme zafer için çok gereklidir. Bunun da kitleye doğru yaklaşımla, doğru kitle politikamızla, onun mutlaka yeterli örgütlenmesiyle bağlantıları vardır. Ona yüklendik. Başka çaresi yoktu.

Newroz mesajlarını ve kahramanlık şehitlerini başka türlü karşılayamazsın. Biz de bu yıla böyle bir karşılık vermek istedik. Ordu gerçekliğini ve savaşmasını bileceksin. Bunun anlayışı kadar, pratik ustalığını da kesinlikle göstereceksin. Bize çokça dayatıldığı gibi ordulaşmaya gelememeye, oldukça sudan bahanelerle adam kaybetmeye, eylemi zararlı sonuçlandırmaya hiç birimizin hakkı yoktur. Bunu yapan lafazandır, bunu yapan değerlerimizin düşmanıdır. Bunun gerekçesi de olamaz. Anılara bağlılığı böyle düşüneceksin, böyle gerçekleştireceksin. Doğru ordulaşıyor musun? O zaman sözünün erisin, gerisi laftır.

Ordu gerçeğinde ucuz lafa yer yoktur. Ordu en yoğunlaşmış siyasettir, kişiliktir. Sözün eyleme en yakın biçimdir. Biz böyle değerlendirdik. Bizler bu şehitler anısına ve bütün şehitlerimizin yaşamdaki anlamına ısrarla bağlıyız. Onun ağır baskısı altındayız, ama ezilmemiştir. Yaptıklarımızı hala yeterli görmüyorum. Asıl yapmak istediklerimizi bundan sonra yapacağımıza da eminiz.

Buna dayanarak, hiç kimse bizden insaf beklemesin diyorum. Şehitlerin anısı söz konusu olduğunda, şehitlerin anısının gerekleri dışında, hiç kimse kendisine ucuz bir paye beklemsin. Biz her şeyde sıradan olabiliriz, her şeyde

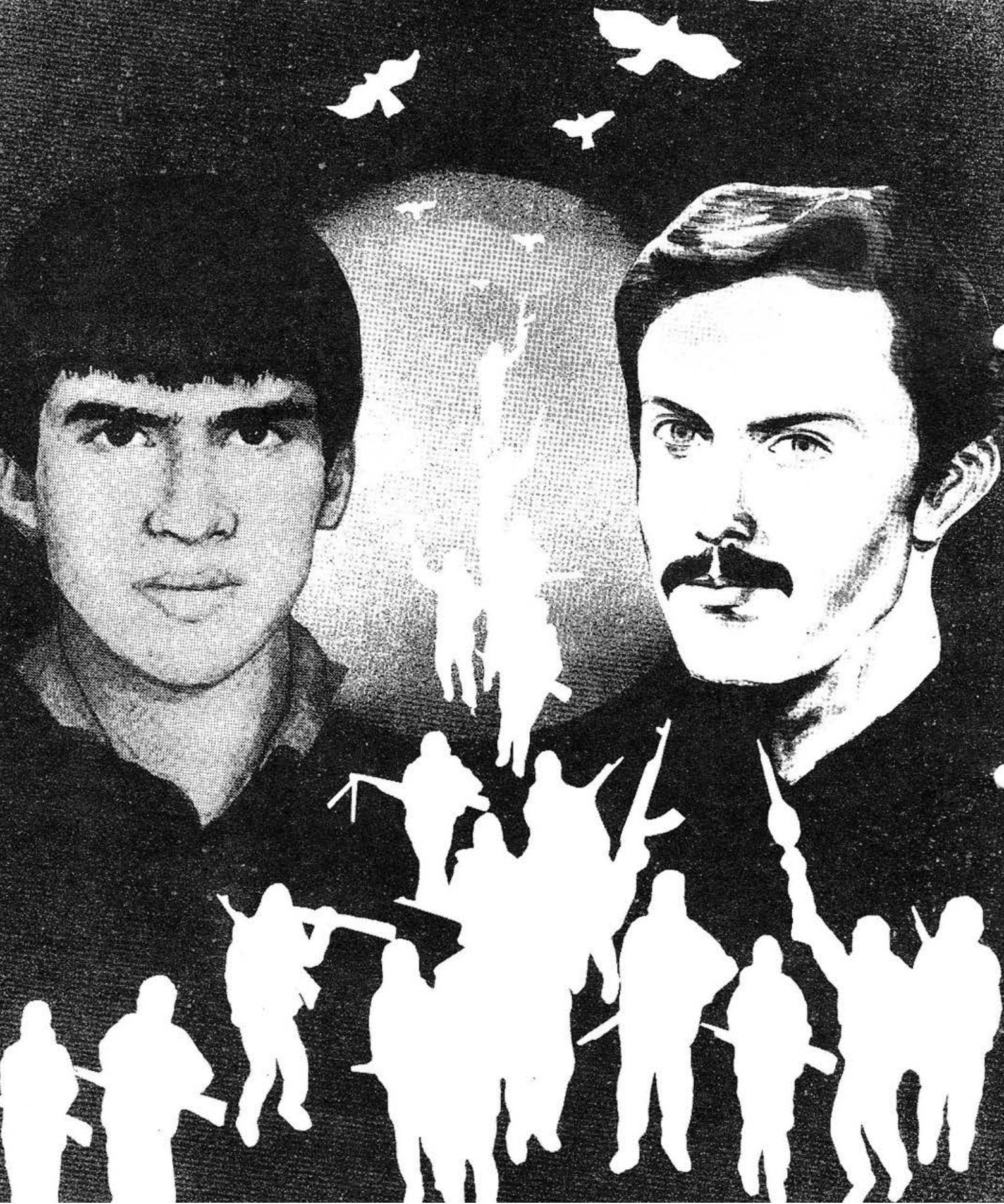
kendimize paye biçebiliriz, ama şehitlerin anıları söz konusu olduğunda akan sular durur, damarda akan kan durur. Ancak layık olduğunda kendine paye biçebilirsin. Bu böyledir ve PKK’nin gerçeği de budur. Böyle olduğunda anlayışla karşılarız, tutarlı kalmaya çalışırız. O çok zor koşullarda, düşünülmesi çok zor şehadetleri başka türlü karşılayamayız.

Hakilerden başlayan ve günde neredeyse birkaç şehide mal olan şimdiki sürecin şehitlerine mecburuz. Şehitlerin anılarına gereken ağırlığı vermek ve herkesi onlara bağlamak insanlık borcumuzdur, şeref ve onur sözümüzdür, yaşamımızdır, başarı ve zafer yürüyüşümüzdür. Bu açıdan partileşmek, bir öncünün zaferi için ne kadar gerekiyorsa o kadar partileşmek, bu işin doğal gereğidir. Gereği kadar cepheleşmek, ordulaşmak ve savaşmak böyle bir şehadet anlayışının doğal sonucudur.

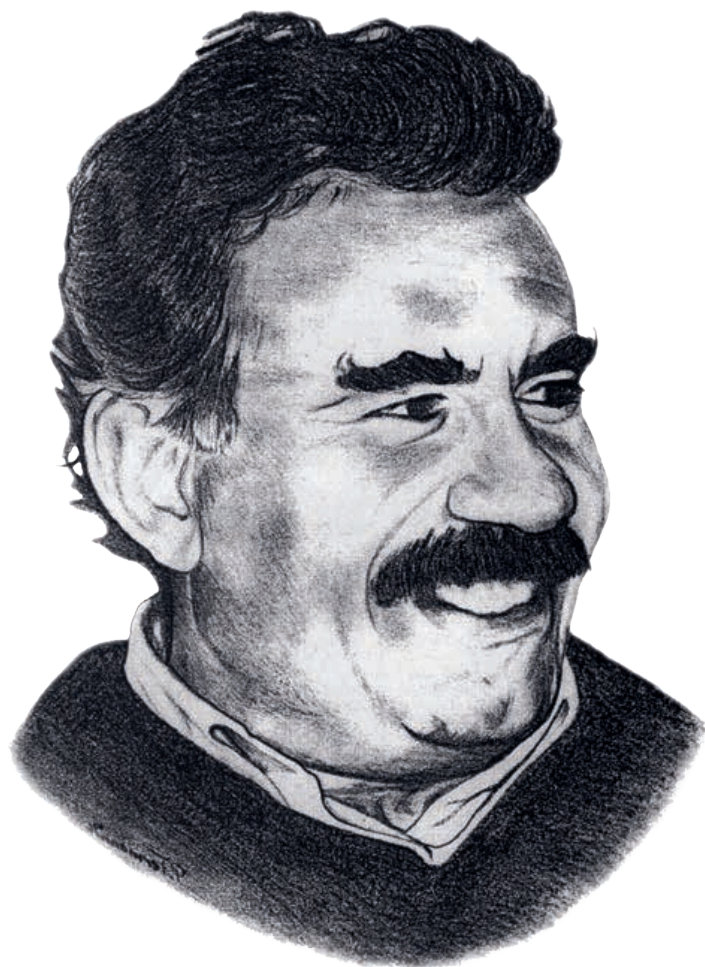
Rêber APO’nun Mart 1994 çözümlemesinden alınmıştır.

NEWROZ

TUER LA MASCULINITÉ

Nous avons rassemblé quelques parties importantes de l'interview entre Rêber APO et les journalistes en 1997 pour vous. Par cet interview, dans le cadre de la personnalité kurde Rêber APO nous mes en avant les faits de relations homme — femme, amour, intellectualité, art et militantisme analysée parfaitement. Dans la compilation que nous avons préparé, Rêber APO identifie surtout la tâche de « tuer la masculinité » et met l'accent sur son importance pour la vie libre. Dans cet interview que Rêber Apo identifie comme « créateurs d'amour » les militants du PKK, des rangs du PKK martyr Sakine Cansız et actuellement détenue sur l'île prison d'Imrali Hamili Yıldırım prennent place.

Rêber APO : En faite, l'amour, les belles relations, et les concepts qui englobent les domaines de l'amour, ne peuvent se réaliser qu'en hauts-lieux, seulement là où le « serpent » - le système capitaliste - ne peut pas les atteindre. A savoir, là où le serpent ne peut pas pénétrer. Toutefois, nous reste-t-il encore des endroits où le système capitaliste ne se sont pas déjà introduites ?

H. Yıldırım : C'est sur ce point, que vous souhaitiez mettre l'accent.

Rêber APO : Sa, c'est un beau sentiment, j'ai énormément de respect pour ceux et celles qui combattent pour cet amour.

H. Yıldırım : Je me considère justement comme un combattant de l'amour.

Rêber APO : Inchallah tu ne finiras pas épuisé.

H. Yıldırım : Je ne crois pas.

Rêber APO : Il me semble que cela exprime une évolution importante. Ceux qui sont en quête de l'amour, qui bien sûr repose sur de bonnes bases, ne peuvent faire de grandes erreurs, ni trébucher. Cela te fera de toute manière grandir. Je le souligne encore une fois. Si tu cherches l'amour dans un endroit où le « serpent » ne pourra atteindre et si tu donne une grande valeur à cette recherche, avec tes actions patriotiques, tes actes de libération, et tes actes imbattables pour l'humanité, la victoire de cette recherche sera la victoire de ton amour. Symboliquement, chacune de nos femmes et chacun de nos hommes peut être un tel cas d'amour. Dans la théorie ils doivent être comme ça. Et si dans la pratique il devient

Ce qui est honteux, c'est de ne pas aimer. Ce qui est honteux c'est de mal aimer. Ce qui est honteux, c'est d'aimer sans réussir à surmonter les barrières des impulsions individuelles. C'est une honte de penser qu'on peut aimer dans un endroit occupé par des serpents. Enfin penser que l'endroit rempli de serpents est un lieu où il est possible d'aimer, voilà ce qui est très honteux. Nous le combattons. J'imagine se comprends... De toute façon que peut-on attendre d'autre de nous ? Nous sommes les créateurs de l'amour kurde détruit. Et tout le monde le comprendra. Je m'adresse à ces jeunes hommes et à ces jeunes femmes, on le comprendra. Détruisez vos sentiments dépravés autant que vous développez courageusement l'ascension vers des sentiments supérieurs. Alors vous ne serez pas seul, vous grandirez !

une réalité nous devons rester respectueux face à cela. Il n'y a rien de honteux à cela. Ce qu'on veut recréer avec les Kurdes, c'est autre chose. Cela tout le monde doit le savoir et l'entendre. Bien sûr, nous aimerons notre peuple avec des valeurs révolutionnaires incroyablement fortes. Ce qui est honteux, c'est de ne pas aimer. Ce qui est honteux c'est de mal aimer. Ce qui est honteux, c'est d'aimer sans réussir à surmonter les barrières des impulsions individuelles. C'est une honte de penser qu'on peut aimer dans un endroit occupé par des serpents. Enfin penser que l'endroit rempli de serpents est un lieu où il est possible d'aimer, voilà ce qui est très honteux. Nous le combattons. J'imagine se comprends... De toute façon que peut-on attendre d'autre de nous ? Nous sommes les créateurs de l'amour kurde détruit. Et tout le monde le comprendra. Je m'adresse à ces jeunes hommes et à ces jeunes femmes, on le comprendra. Détruisez vos sentiments dépravés autant que vous développez courageusement l'ascension vers des sentiments supérieurs. Alors vous ne serez pas seul, vous grandirez ! Il n'y a pas de honte à ça. Et même si nous avons 70 ans, nous continuerons cette recherche. Voilà, c'est ce qui est sacré, ce dont les Kurdes ont besoin.

S. Cansız : J'aimerais que vous développiez le secret dont vous nous parliez...

Rêber APO : Oui, je suis moi-même surpris par le sujet que vous avez mentionné. Par l'occupation avec le statut de la femme, ainsi j'ai récemment

observé le développement naturel, consciemment ou inconsciemment. Cela aussi chez les femmes mariées. Des femmes mariées depuis 40 ans se sentent à l'aise et à l'abri de la pression, qu'elle ne sentait pas avec son mari. Il me semble possible de lire cela dans leurs yeux. Il est aussi possible de le voir chez des jeunes filles qui n'ont pas encore atteint l'âge de 15.

À mon avis, la réalisation de ce sujet est importante. Je ne m'occupe pas de la femme, mais de sa liberté. On dit que les femmes sont devenues une source de fétichisme de l'argent, un objet auquel plusieurs sens ont été imposés. La féminité est donc aussi une existence, une marchandise, un objet auquel de nombreuses interprétations ont été imposées. Nous sommes en train d'éclaircir ces choses. En définitive, avant toute chose tu as le droit d'être une personne naturelle.

Pour toute femmes- déjà des centaines d'années avant - des décisions ont été prises. Quelles sont ses décisions ? Comment/avec qui devrait-elle se fiancer ? Comment/quand devrait-elle se marier ? Droits du mari, droits de l'ordre sociétal, droits de la société... Dans les moindres détails, les femmes ont été liées à des règles tacites. Évidemment, il s'agit d'une grande incarcération pour la femme. En fait la littérature devrait plus traiter ce thème ; dans notre réalité sociale, à quel niveau se situe l'incarcération des femmes ? J'aimerais que vous puissiez explorer davantage cette question. De mon point de vue, l'incarcération est à un niveau très avancé.

Savez-vous pourquoi les femmes se sentent proche de moi ? Depuis des centaines d'années, leur destin, leur avenir, tout est contraint : et ceci que ce soit du point de vue moral, de la loi, des coutumes, des traditions, ou qu'il s'agisse encore de la domination des hommes. A cela se rajoute la volonté de tenir les femmes au sein de la société mais éloignées des sphères comme la sphère politique et économique. C'est condamnation à de minuscules endroits qui assiègent l'avenir de la femme. Je dis de tout cela que ça n'a pas d'importance. Ce ne sont pas des obstacles pour nous. Par exemple un des premiers travaux que j'ai mis sur pied, et il faut se le représenter ; l'image du « mari-type » dans la masculinité dominante, je l'ai détruit en moi. J'appelle cela « tuer l'homme » et j'ai « tué l'homme ».

H. Yıldırım : Ce terme attire mon attention.

Rêber APO : Vraiment ? Effectivement l'expression attise la curiosité...

H. Yıldırım : Tout le monde se pose la même question, quel type de la masculinité dominante ?

Rêber APO : Justement, chez moi cet homme a été tué. Parfois je dis ; que les femmes s'attristent ou se réjouissent, ceci est leur choix. Moi j'ai tué cet

homme. Il s'agit ici d'un de mes œuvres les plus courageuses. Mais bien sûr, il y a certains développements qui vont de pair avec le fait de « tuer l'homme ». J'ai gagné la confiance de la femme pour son combat pour la liberté. Un « homme tué » signifie une femme gagnante.

H. Yıldırım : Et que va-t-il advenir des hommes ?

Rêber APO : Alors il n'y aura plus de femmes pour ces hommes, encore moins de femmes émancipées.

Ceci s'est déjà réalisé une fois, et à mon avis c'est nécessaire que cela se réalise. Qu'allons nous faire de ces hommes vains ?

S. Cansız : Il doit aussi se réinventer.

Rêber APO : Bien entendu ! C'est le résultat de notre action, je confronte l'homme à de dures critiques. L'homme existant à été analysé, et on voit qu'il est le plus grand fléau. Sur ce point je ne vois pas les femmes comme responsables. Je dis que je trouverai une solution à cette masculinité dominante. De mon point de vue, pour l'instant, la problématique masculine est prioritaire à celle des femmes.

L'homme se définit comme puissant, n'est-ce pas ? Alors je dis, si tu es si puissant, pourquoi n'est tu pas là dans les moments les plus fondamentales d'un combat ? Le fait que l'homme définisse sa masculinité résulte de sa soi-disant suprématie sexuelle. C'est une domination grossière. Je trouve cela ignoble, j'ai rompu avec de tout cela. Bien sûr, certaines femmes se fâchent contre moi et disent : « Un homme doit me contrôler de tel ou tel manière... ». Ça aussi je le trouve répugnant. Et même si vous mourrez, vous ne trouverez pas ce genre d'homme en moi. Et quand vous vous divisez en mille parties, prenez conscience que je suis action et mouvement, et que j'ai une grande sphère d'influence. Les femmes vont rayonner car ce genre d'homme n'existera pas dans mon système ! Et pour les hommes qui désire vivre pleinement cette culture arriérée de la masculinité : ça ne se fera pas dans mon système. Pars, vas jouer la masculinité dominante ailleurs ! Du moment où tu vas chercher à m'imposer ta masculinité, impossible, ça ne fonctionnera pas.

Tout cela est naturellement lié à ma théorie de guérilla. C'est aussi lié à la création des combattant.e.s et à la manière de combattre. Dans le même temps, c'est également attacher au fait que je crée l'amour. Lorsque l'homme sera tué, les

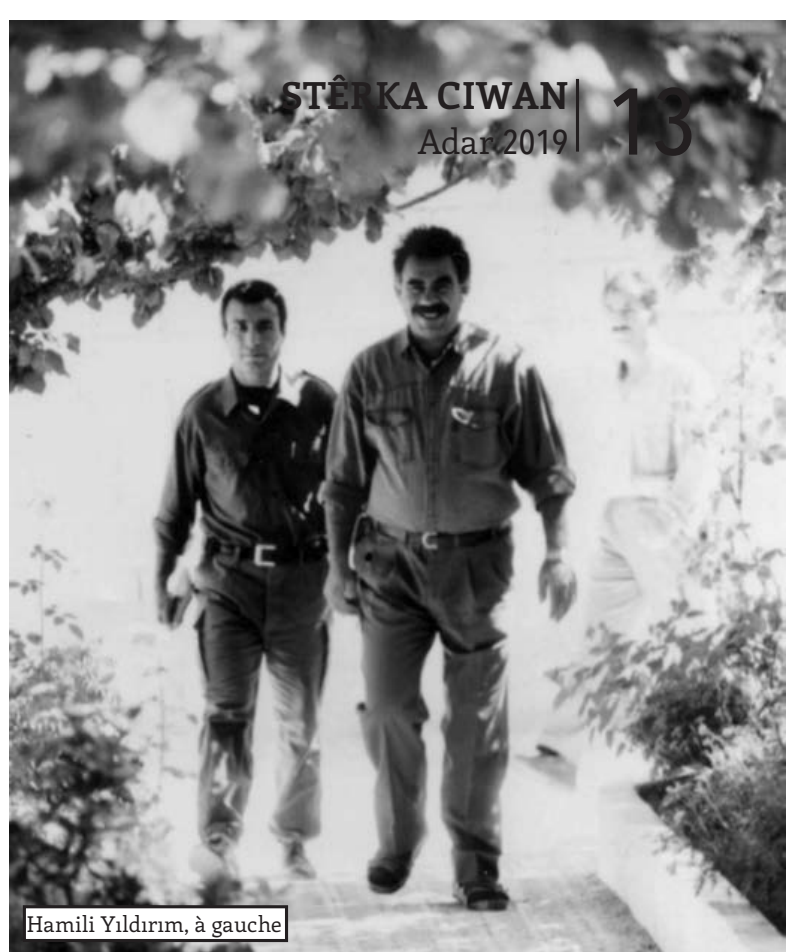

fondements de l'amour naîtront. Vous me l'avez demandé : « Quel est le secret ? », voilà en quoi réside le secret, tuer l'homme. Je me fais confiance : je suis capable de faire atteindre les femmes à leur beauté. Obtenir la beauté est une œuvre d'art extraordinaire. Tout le monde ne peut pas le faire. Nous avons amassé la dépravation ! Je dirai même, qu'une femme dominée par un homme, nous la voyons peu à peu se flétrir, n'est-ce pas ? C'est évidemment. Une femme que vous gardez sous votre domination commence à devenir plus dépravée. Avec moi, c'est tout l'inverse : toute femme qui s'approche de moi doit atteindre un nouveau niveau de beauté. C'est mon exigence. Une femme dépravée et esclavée, même s'il s'agit de ma mère je la rejette ; Je veux former la femme que ce soit avec mes yeux, avec toute mon âme et mon cœur.

J'ai déjà fait les premiers pas, si je travaille encore un peu, je peux affirmer que je créerai les plus belles personnes. L'homme aussi sera recréé. De mon point de vue, nous sommes dans une phase où l'homme commence lentement à accepter cette idée.

H. Yıldırım : C'est ce que je voulais dire quand je vous compare à un sculpteur.

Rêber APO : Il existe un lien étroit entre mon attachement envers ma société, envers mon peuple est directement lié à sa beauté. Si je ne vois pas mon propre peuple avancer comme un beau peuple – beau à tous points de vue – alors mon welatparêzî [Une conception kurde particulière du patriotisme] n'a aucune valeur. Si je ne souhaite pas embellir mon peuple, alors le combat que je mène pour mon peuple n'a aucune signification. Sur cet aspect je vais être cohérent. De toute manière pour moi, c'est très clair : Si quelqu'un.e.s n'aime pas ses camarades, s'ils/elles ne travaillent pas à leur beauté et bien-être, alors c'est un menteur, un profiteur. Cette personne veut devenir un dictateur. Elle espère avoir le contrôle sur les autres, pouvoir en profiter. Si c'est le cas je le remarque tout de suite. Mais si quelqu'un.e. se préoccupe de la beauté de ses camarades, et mets constamment en avant les plus beaux aspects de ses camarades, alors c'est une personne très importante pour nous. Une telle personne est probablement une pionnière. Nos belles femmes et nos beaux hommes, quand je dis beaux j'entends par là talentueux, compétent.e.s,

Hamili Yıldırım, à gauche

à ceux là nous allons nous y accrocher. C'est aussi le cas avec Platon, ça l'est depuis l'Antiquité. Il dit qu'un État devrait être construit avec cette approche, n'est-ce pas ?

Ici aussi il y a des interdictions. Maintenir les normes est l'interdiction en elle-même. Il n'y a pas d'interdiction superficielle au sens général du terme. Tout le monde vit très étroitement ensemble. Il y a pourtant une interdiction. Une fois que les barrières de l'esthétique et de la politique ont été repoussées, alors l'interdiction est stupéfiante. Justement, c'est très important. La recreation des Kurdes, la nouvelle politique, l'esthétique et l'art des Kurdes, la nouvelle sagesse et la beauté des Kurdes évoluent et se déploient. Si vous voyez les choses de cette façon, vous pouvez comprendre le secret. C'est quelque chose de beau.

Maintenant, ce qu'il faut c'est mettre la liberté des femmes au centre. Les femmes sont tenues en captivité d'une manière très étrange par les hommes, conscientes ou non. [S'adresse à S. Cansız] Tu t'intéresses à la littérature, essaie d'approfondir cela. Nous devons continuer à contribuer à la libération des femmes. Les femmes doivent être capables de démontrer soi-même, leur nature, non seulement pour une personne, mais pour l'ensemble de la société en général.

KINDHEITSTRÄUME

Anlässlich des Weltfrauenkampftages am 8. März haben wir uns als Redaktion für die Märzausgabe, für einen Text über den Frauenfreiheitskampf entschieden. Es sind mehrere verschiedene Textauszüge von Rêber APO, welche 1999 im Kurdistan Report, in der 96. Ausgabe erschienen sind. Die verschiedenen Textauszüge sind zugleich auch aus den verschiedenen Lebensabschnitten von Rêber APO. Sie mögen zwar kurz sein, jedoch zeigen sie gut auf, wie und durch welche Frauen, die Rêber APO in seinem Leben begegnet ist, ihm dazu gebracht haben, für die Frauenbefreiung zu kämpfen.

Heute räche ich das Mädchen

Ich spielte auch gerne mit Mädchen. Ein Mädchen, mit dem ich gerne spielte, heiratete später, und es heißt, ich hätte bei ihrer Hochzeit gesagt: „Komm, wir spielen weiter zusammen.“ Ich selbst kann mich nicht daran erinnern, aber ich halte es durchaus für möglich, so etwas gesagt zu haben. Ich befand mich tatsächlich in einem großen Widerspruch zum feudalen Leben im Dorf.

In unserer Nachbarschaft hatte ein Mann zum zweiten Male geheiratet, und zwar ein Mädchen in meinem Alter. Für mich war die Ehe damals eine schlechte Sache; dass ein Mädchen in meinem Alter einen solchen unansehnlichen Mann nur wegen des Geldes heiraten musste, war in meinen Augen ein Zeichen von Charakterlosigkeit, wenn nicht sogar ein großes Verbrechen. Wenn ich damals in der Lage dazu gewesen wäre, hätte ich das Mädchen diesem Mann entrissen. Ich war aber dazu nicht stark genug und hatte auch keinerlei Befugnis.

Einmal kamen Leute zu uns, die zwei Tage gereist waren, weil sie um die Hand meiner Schwester anhalten wollten. Dabei hatten sie sie vorher noch nicht einmal gesehen. Für ein paar Säcke Weizen und gegen Zahlung von ein wenig Geld haben sie sie bekommen. Diese Art, mit Menschen umzugehen, verurteile ich heute noch. Ein anderes Mädchen aus unserem Dorf wurde unter Zwang verheiratet, erbarmungslos, unter Verabreichung von Ohrfeigen. Das Mädchen, ein Bauernmädchen übrigens, beugte sich dem Mann nicht, sondern flüchtete vor ihm. Als ich sie das erste Mal traf, bat sie mich, ihr das Lesen und Schreiben beizubringen. Ich muss oft an sie denken und an meine Ohnmacht in jener Situation. Ich konnte ihr nur ein paar Worte sagen, mehr konnte ich zu meinem großen Bedauern nicht für sie tun.

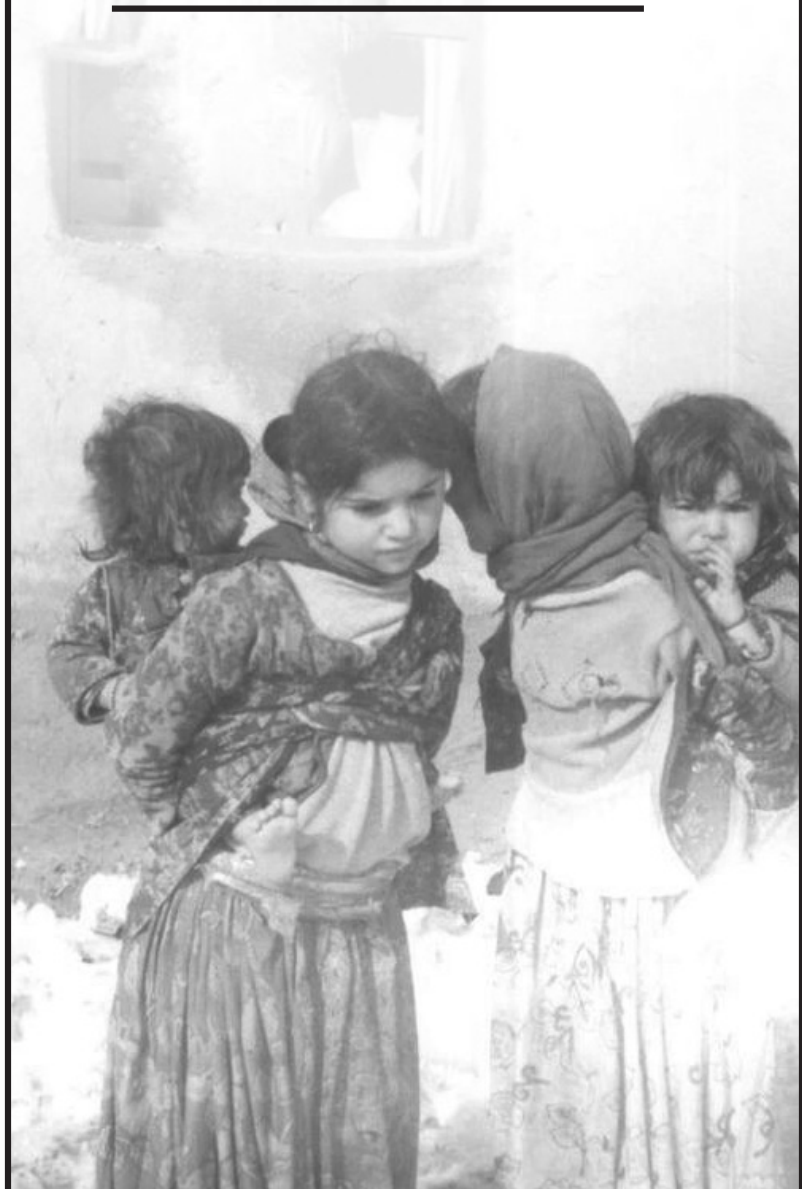
Damals hatte ich keine Macht. Heute räche ich das Mädchen, indem ich versuche, die Gesellschaft zu ändern. Es wäre besser, wenn solche Formen des Zusammenlebens nie existiert hätten. In der Gesellschaft, für die ich kämpfe und die ich herbeisehne, wird es solche Frauen nicht mehr geben. Eine Frau, die an den alten Machtverhältnissen zwischen den Geschlechtern hängt, wird nur verlieren können. Für mich exis-

tiert eine Frau heute nur so weit, wie sie frei ist. Eine von ihrem Mann abhängige Frau ist nicht sie selbst. Meiner Meinung nach hat eine Frau dann verloren, wenn sie sich aus eigener Verantwortung in Abhängigkeit begibt, wenn sie sich nicht mit der Frage ihrer persönlichen Freiheit auseinandersetzt. Die Frau wurde immer idealisiert. Aber ideal kann sie nur in Freiheit sein.

Unter uns Freunden gab es damals auch Mäd-

**Damals hatte ich keine Macht.
Heute räche ich das Mädchen,
indem ich versuche,
die Gesellschaft zu ändern**

Kindheitswünsche sind heilige Wünsche, sind friedliche Wünsche. Diesen treu zu bleiben, ist unsere Aufgabe

chen. Ich wagte kaum, ihnen meinen Namen zu sagen, geschweige denn, mit ihnen Liebesbeziehungen anzuknüpfen. Im Dorf wurden Mädchen öfter entführt und das empörte mich. Für mich war es eine fürchterliche Sache, ein Mädchen zu entführen. Unmöglich! Auch die Vorstellung, um die Hand eines Mädchens anzuhalten, bereitete mir Schwierigkeiten. Ich erinnere mich, dass meine Mutter einige Versuche unternommen hatte, mich zu verkuppeln. Ich hatte keine Ahnung davon, und als ich es erfuhr, rief ich: „Wie könnt ihr in meinem Namen um die Hand eines Mädchens anhalten?“

Kein Verrat an Kindheitsträumen

Es wäre mir nicht gelungen, Frauen und Mädchen für unseren gemeinsamen Freiheitskampf zu gewinnen, wenn ich als Kind nicht immer wieder vergeblich versucht hätte, auch mit ihnen spielen zu dürfen. Was ist denn der tatsächliche Grund für die Zerrissenheit der Erwachsenen? Es ist die Zerrissenheit, die mit dem Verrat der Kinderträume beginnt. Ich wollte damals keinen Verrat begehen. So fängt Freiheit an. Kindheitswünsche sind heilige Wünsche, sind friedliche Wünsche. Diesen treu zu bleiben, ist unsere Aufgabe.

Frauen von Fesseln befreien

Ich liebe niemanden so ohne weiteres und sehe dafür auch keinen Bedarf. Ich habe mich in das kurdische Volk verliebt, wie häufig behauptet wird. Aber wenn man sich um etwas bemüht und viel investiert hat, kann man wohl sagen, dass man es liebt. In diesem Sinne liebe ich dieses Volk und es liebt mich. Gewachsen ist diese Liebe durch die Arbeit und den gemeinsamen Kampf.

Es ist sehr gefährlich, das klassische kurdische Männerideal aufrecht erhalten zu wollen. Den Mädchen stellte ich folgende Frage: „Wie könnt ihr einen solchen Mann akzeptieren? Ich könnte eine solche Beziehung nicht leben, auch wenn man mich in Ketten legte.“ Ich erinnere mich daran, dass man im Dorf eine Frau mit einem Mann verheiratet hatte. Damals war ich noch ein Kind. Es hieß, man hätte die Frau im Haus festgebunden, damit sie nicht fliehen konnte. Die Frau aber habe die Fesseln abgeschnitten und sei

geflohen. Es interessierte mich, warum sie geflohen war. Es kommt heute noch vor, dass Frauen gefesselt werden. Wie kann man aber in einem solchen Fall seine Familie noch als Familie verstehen? Schon als Kind sagte mir meine Mutter, ich könne wohl keine Familie gründen.

Die Befreiung der kurdischen Frau

1988, zum vierten Jahrestag des 15. August, hatte sich unser Gegner in den Kopf gesetzt, unsere Partei zu zerschlagen. Wir waren zu dieser Zeit mit der Frauenfrage beschäftigt. In diesem Zusammenhang spielte erneut meine Frau Kesire Yildirim eine wichtige Rolle. Mit den Jahren hatte sie sich zu einem echten Gegner entwickelt. Ihr Ziel war es, den kurdischen Widerstand unbedingt mitzukontrollieren. Sie wandte sich besonders gegen jene PKK-Kämpferinnen, die sich sowohl von den traditionellen Fesseln der Gesellschaft als auch der nationalen Unterdrückung befreien wollten. Auch ein Attentatsversuch gegen uns wurde von ihr organisiert. Unsere Auseinandersetzungen mit Kesire führten am Ende zu einer Intensivierung unserer Analysen des weiblichen Charakters. Unser Ziel war eine selbstbewusste, frei denkende Frau, wobei diese sich nicht nur in den Reihen der Armee, sondern auch in den oberen Ebenen der Partei wiederfinden sollte. Schritt für Schritt hat sie sich der Rolle als Objekt entzogen. Sie hat aufgehört, ein Spielzeug in der Hand des Mannes zu sein und von ihm beliebig ausgenutzt zu werden. Unsere Arbeit zur Befreiung der kurdischen Frau hat nicht nur für diese ihren Wert, sondern für die Frauen in aller Welt.

**Unsere Arbeit zur Befreiung
der kurdischen Frau hat
nicht nur für diese ihren Wert,
sondern für die Frauen in aller Welt**

CANINI VERİP RUHUNU VERMEYENLERİN BAYRAMIDIR NEWROZ

Newroz direniş geleneği Kürt toplumu açısından tarihten bugüne gelen bir mirastır. Kürt toplumu,

Kürdistan toplumu yüzyıllarca Dehakların ve sömürgecilerin baskı, katliam ve soykırımlarıyla karşı karşıya kalmış, fa-

kat kaderine boyun eğmeyip varlığıyla Newroz ateşini gürleştirecek, zalime karşı direniş geleneğini sürdürmüştür. Kürtlüğü yok etmek isteyenlere karşı Kürtlüğünü savunarak, tarihi direnişlerle varlığını korumuştur. Newroz ateşi bugünlere taşınan bir direniş geleneğidir, aydınlık ve özgürlüktür, karanlıklardan kopuş, umuda, yeni özgür yaşama çıkışın yoludur. Newroz ateşi içinde doğan “Çağdaş Kawa” hareketi PKK ve onun özgürlük mücadelesi, günümüzde özgürlük ateşiyle yeniden alevlenmekte ve devrim ruhuyla daha da yükselmektedir. Newroz, her ne kadar baharın müjdeleyicisi, yeni bir doğuşun başlangıcı olarak bilirse de, özgürlük hareketimizin yıllarca yürüttüğü mücadele sonucu bugünün salt bir bayram havasında değil, inkar edilen Kürtlüğe karşı Kürtlüğün, kimliğin ve onurun korunduğu, halk Serhildanlarına ve direniş eylemlerine dönüşen bir gün olarak kutlamasına dönüşmüştür.

PKK'nin kırk yıldır yürüttüğü özgürlük mücadelesinin yarattığı büyük birikim, bugün Kürdistan toplumunda ileri bir düzeyi açığa çıkarmış, halk Newrozlaşmıştır. Kazanılan ve halklaşan Newroz ruhunun yaratıcıları Mazlum Doğan, Zekiye Alkan, Raşan Demirel, Ronahî ve Bêrîvan, Sema Yüce ve 21 Mart'tan 28 Mart'a uzanan Kahramanlık Haftası'nın komutanı Mahsum Korkmaz yoldaşlar ve Newroz şehitleri olmuştur. Newrozlaşan halk komutanı Mazlum Doğan yoldaşın eylemi 21 Mart 1982 tarihinde Diyarbakır Zindanı'nda faşist sömürgeci TC rejimi kar-

şısında, Kürt halkının mahkum edildiği çirkinlik ve utanç sistemine karşı isyanın ateşini yakmıştır. Mazlum Doğan bu eylemiyle bir halkın öncüsü olarak yaşam diye dayatılan ölüm karşısında, kendi özgür iradesi ve özgür düşüncesine dayanarak ölümü yaşama, yeniden doğuşa, yani Newrozlaşmaya dönüşürebileceğini kanıtlamıştır. Mazlum Doğan yoldaşın duruş ve eyleminde isyan etmek kadar direnmek, direnmek kadar özgür düşünceye, özgür iradeye ulaşmak, kararlaşmak ve bu temelde tarih yazmak esastır.

Değerli yoldaşlar!

Sömürgeci ve soykırımcı TC devleti mutlak bir tecrit uygulayarak Önder APO'nun halkımızla, Özgürlük ve Demokrasi

Hareketi ile olan bağıını koparak, üzerlerindeki etkisini kırmak istemektedir. Bu çok açık ve net olan bir gerçekliktir. Fakat yapmak istedikleri bununla sınırlı değildir. Önder APO'ya karşı amansız bir psikolojik savaş da yürütmektedir. Yürütülen bu psikolojik savaş sadece kara propaganda ile sınırlı değildir. Önder APO gerçekliğini; ideolojik, felsefik, siyasal, halk önderliği gerçekliğinde ayrı olarak, olduğundan farklı düzeyde ve sorunlarla tartışarak kamuoyunda gündemleştirmek istemesi de bunun bir sonucudur.

Kuşkusuz Önder APO üzerinde uygulanan mutlak tecride karşı mücadeleyi de tüm bu belirtilenlerden ayrı olarak düşünmek mümkün değildir. İmralı'da esir tutulanan bir kişi

değil, tüm Kürdistan halkları olduğu gerçekliğini asla unutmamalıyız. Önder APO'ya uygulanan tecridin tüm Kürdistan halklarına uygulanan tecrit olduğu, 5 Nisan 2015 tarihinden bugüne yaşananlarla kanıtlanmış bulunmaktadır. Bir halkın önderine nasıl yaklaşılsa o halka da öyle yaklaşılsın. Bir halkın önderi tecrit altındaysa tüm halk tecrit altındadır. Biraz tepki gösteren tutuklanıyorsa; halka sokaklar, meydanlar yasaklanıp evine hapsedilmişse orada yaşanan mutlak bir tecrit durumudur. Bir halk daha başka nasıl tecrit altına alınır? Dört yıla yakındır Kürdistan'da köylülerin bahçeleri, tarlaları, zozanları, dağları, ovaları yasaklarla tam bir tecrit altındadır. Kürdistan'daki soykırımcı sömürgeci sistem tüm halkı

tecrit altına almış durumdadır. İmralı'da zindan ve etrafındaki askerlerle tecrit uygulanırken, şehirlerde polisler, dağda da askerlerle bu tecrit uygulanmaktadır. Bu açıdan Önder APO'nun "sadece benim üzerimde değil, tüm Kürdistan halkı ve Kürdistan üzerinde tecrit var" demesi çok anlamlıdır. Önder APO açıkça ilk önce kendi üzerinizdeki tecridi kırınsın ki, bizim üzerimizdeki tecrit kırılınsın, çağrısı yapmıştır. Önder APO'nun değerlendirmeleri bu anlama gelmektedir. Kürt halkının durumu ile Önder APO'nun durumu birbirlerinden ayrı değerlendirilemez. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin karakteri bunu gerektirmektedir. Çünkü Kürtler üzerinde soykırımcı bir sömürgecilik uygulanmaktadır. Siyasi soykırımın merkezinde de her zaman o halkın önderi ve öncü kadroları vardır. Bu açıdan Kürt Halkının Önderi'ne ve siyasi gücüne nasıl yaklaşıyorsa halka da öyle yaklaşılsın. Soykırımcı sömürgecilik altındaki yaşam diyalektiğinin bir sonucudur bu.

Bu açıdan tecride karşı eylemler çok önemlidir, çok değerlidir, etkileri de önemli olmuştur. Ancak bu eylemler yanında halk üzerindeki tecridi de kırarak eylemler ve hareketlilikler gerekmektedir. Yoksa tecrit kalıcı olarak kırılmaz. Mutlak tecrit ortadan kaldırılamaz. "Tecridi Kırılım, Faşizmi Yıkılım, Kürdistan'ı Özgürleştirilelim" temelinde başlayan süresiz-dönüşümsüz açlık grevi eylemleri yeni bir dönemin başlangıcı olmuştur. Bu hamle çerçevesinde başlayan açlık grevi eylemleri Kürtler açısından oldukça anlamlı olan bir eylem

biçimidir. Sadece hak elde etme değil, aynı zamanda sömürgeciliğe karşı büyük bir direniş ve başkaldırı eylemidir. "Bedenini ver, ama ruhunu asla teslim etme" duruşunun bir ifadesidir açlık grevi eylemi. Bedenini ölüme yatırarak, büyük acılar çekerek düşmana asla, ama asla teslim olmama eylemidir. Gün gün erime, hücre hücre ölme, büyük acılara rağmen direnme ve onurla düşman karşısında dik durma, asla ama asla diz çökmeme eylemidir. Bu eylemsellikler direnişi daha fazla büyütme ve özgürlüğe gidilecek olan yolun ilk halkası olmaktadır. Açlık grevi eylemcileri, günbegün eriyen bedenleriyle özgürlüğün ilk halkasını yaratmıştır. Bundan sonrası biz Kürdistan gençliğine ve Kürdistan halkına kalmaktadır. Biz bu direnişi ne kadar fazla yaşamsallaştırır ve etrafında kenetlenirsek, direnişi en kısa sürede zafere götüreceğimizden emin olabilirsiniz. Bu direniş etrafında kenetlenmenin tek yolu ise bu eylemi her yere yayarak her yeri eylem alanına, her yeri direniş alanına çevirmekle olabilir. Başkasından bekleyerek, yarına bırakarak, süreci kendi seyrine bırakarak değil; bulunduğumuz ve yaşadığımız her yerde Leyla Güven ve tüm açlık grevi eylemcilerinin sözü ve eylemi olmamız gerekmektedir. Eğer bir üniversitede okuyorsak, o üniversite eylem alanı olmalı, eğer bir semtte veya bir mahallede yaşıyorsak, o semt ve mahalle eylem ve direniş alanı olmalı. Özcesi her yer her alan Kürdistan gençliğinin eylem alanı olmalı ve gençlik öfkesini APOcu intikam ruhuyla düşmanına karşı boşaltabilme-

lidir. Ancak bu şekilde Kürdistan gençliği faşizme dur diyebilir; ancak bu şekilde Kürdistan gençliği yıllardır üzerinde uygulanan bu kirli uygulamalara dur diyebilir.

Değerli yoldaşlar!

Bunu yapabilecek gücümüz ve öncü gençlik şehitlerimizin yol gösteren direniş örnekleri vardır. Diyarbakır Zindanı'nda tüm insanlık dışı uygulamalara karşı gençliğin öncü komutanı Ali Çiçek yoldaş bedenini her gün eriterek faşizme dur diyebilmiştir. Kürdistan'a dayatılan karanlığı kendi bedenini ateş topuna çevirerek aydınlatan Rahşan Demirel yoldaş faşizme dur diyebilmiştir. Cizre sokaklarında zılgıt ve sloganlar eşliğinde Faraşın Sidar yoldaş tüm öfkesini ve kinini düşmana boşaltarak faşizme dur diyebilmiştir. Çağın Direnişi'nin şehri Efrîn'de halkımızın yiğit gerillası Navdar Serhat yoldaş sürgün edilen çocukluğunun tüm öfkesiyle çarpışarak faşizme dur diyebilmiştir. Artık faşizme dur deme ve tecridi parçalama sırası bu kahramanların yoldaşı olan biz Kürdistan gençliğindedir. Dört parça Kürdistan'da ve Avrupa'da yaşayan tüm Kürdistanlı gençleri **"Tecridi Kırılım, Faşizmi Yıkılım, Kürdistan'ı Özgürleştirilelim"** hamlesinin birer neferi olmaya çağırıyoruz.

Bu temelde, başta Önder APO'nun, devrim şehitlerinin, tüm Kürdistan ve devrimci gençliğin Newroz'unu kutluyoruz. Yeni bir Newroz destanı yazmak için tüm gençleri ve genç kadınları direnişe çağırıyoruz.

DİRENİŞ NEREDEYSE

BİZİM YERİMİZ ORADADIR

Kapitalist modernitenin kendini her gün faşizm ile büyüttüğü bir yüzyıl içerisindeyken bu faşizme karşı tek alternatif, destansı direnişle Önder APO'nun yarattığı Kürdistan Özgürlük Mücadelesi şahsında açığa çıkmaktadır. Önderliğin, Kürt halkında ve özgürlük isteyen bütün halklarda yarattığı var olma ve irade savaşı, en başta Kürdistan'ın dört parçasında kök salmış; giderek de tüm Ortadoğu ve dünyaya yayılmaktadır. Tam olarak diyebiliriz ki; Önder APO'nun felsefesi evrenselleşiyor. Devletler arası güçler Rojava'da somutlaşan, halkların

bir arada özgür yaşam birliğine tahammül edememekte ve Rojava topraklarında Efrîn işgaliyle birlikte kirli saldırı konseptlerini yeniden derinleştirmek istemektedir. Şunu çok iyi bilmeliyiz ki, Erdoğan ve çetelerinin Kürdistan'da geliştirdiği katliamların arkasında olan ve destekleyen güçler; komplocu güçlerdir. Önderliğimize karşı geliştirilen komplo da, komplocu devletler geçmişte nasıl rol oynadıysa bugün de aktif rol oynamaktadır. Önder APO'nun ve halkımızın ortaya koymuş olduğu direniş sonucunda komplo boşa çıkartılmış; Önder APO'nun açığa çıkarmış

olduğu özgür yaşam modeli büyük bir direniş ile önemli bir aşamaya gelmiştir. Gelişen yeni saldırı konseptleri temelinde, başta Önder APO'ya uygulanan tecrit ile birlikte, komplo daha da derinleştirilmek ve özgür yaşam modeli tasfiye edilmek istenmektedir. Özgürlük Mücadele'mizin Rojava Devrimi şahsında açığa çıkarmış olduğu özgür yaşam modeli, tüm dünyaya büyük bir umut olmuş ve bunu hiç bir şekilde kabul etmeyen TC faşist devleti ve dış emperyalist güçler her türlü saldırıyı gerçekleştirmektedir. Tüm saldırılara karşın, Kürdistan'ın bütün alanlarında

devam eden direnişimiz her geçen gün büyümektedir. Faşist blok, devrim bloku önünde çatırdıyor, fakat şunu da görmek gerekir ki; daha tam olarak faşizm yıkılmamıştır. Bu ancak, bizim mücadelemizle, özellikle de genç kadın öncülüğünde geliştirilecek topyekun seferberlik ile gerçekleşir. Özel savaş politikalarıyla bütün halkları kendi hakimiyetleri altına almaya çalışmaktadırlar ve bizim boş bıraktığımız alanlarda nisbeten sonuç almaktadırlar. Eğer, temeli sağlam ve güçlü bir örgütlülük yaratabilsek, faşizm hiç bir şekilde gelişemez ve direnişimizin karşısında eriyerek tarihin çöp sepetinde yerini bulur.

Leyla Güven arkadaştan İmam Şiş'e, Nasır Yağız'dan Yusuf İba'ya, Kürdistan'ın birçok kentinden Avrupa ve dünyanın birçok yerine, Strasbourg'da bedenini kaygısız bir şekilde açlık grevine yatan 14 fedai yoldaştan zindandaki direnen bütün özgür yürekli tutsaklara kadar, onların direniş çizgisini kendimize esas alarak, her gün, her an, nerede ve nasıl olursa olsun, topyekun mücadele ve direniş halinde olmamız gerekiyor. Açlık grevleri her yerde çok kritik bir aşamaya gelmiş bulunmaktadır ve bu öncü arkadaşlar şahsında açığa çıkan irade, başta Kürt kadınları ve gençleri olmak üzere, tüm Kürt halkını ve enternasyonal halkları temsil ediyordur. Bu içinden geçtiğimiz süreç, 14 Temmuz direniş ruhunu tekrardan yaşıyor. Önder APO'nun beşinci savunmasında dile getirdiği gibi, "Milyonları nasıl dört duvar arasına sığdırabilirsiniz?" Bu çok önemli süreçte açığa çıkan direnişler

aslında gösteriyor ki, Önderlik her yerde ve hepimiziz, çünkü bizi yaşıtan onun felsefesidir.

Değerli Yoldaşlar!

Mart ayı aynı zamanda Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne ev sahipliği yapan aydır. Bundan kaynaklı, Mart ayının tam bir direniş ayı olduğunu söylemek yerindedir. 8 Mart; kadının kendi öz iradesiyle eylemselleşerek kimlik kazanmasının vesilesi haline gelmiştir. Her sene 8 Mart'da kadınlar, özellikle genç kadınlar, alanlarda; "Kadın kadındır ve sadece kendisine aittir" sloganları altında taleplerini dile getiriyorlar. Bütün dünyada, kapitalist modernitenin ve devlet sistemlerinin son ürünü olan DAİŞ'e karşı savaşında Kürt kadınları adeta bütün teorileri pratikleştirerek, DAİŞ'in yenilgisinde göstermiştir. Öyle görünüyor ki, 8 Mart Dünya Kadınlar Günü aslında bu sene yeni bir aşamaya gelmiş durumdadır. İlk defa bu sene, Avrupa'nın birçok kentinde kadınlar bu günü grev günü olarak ele alacak ve bütün sistemin cins eşitsizliğine karşı her kadın, bir eylem biçimi olarak, iş yerlerini boykot edecektir. Bu, bundan sonra her alanda cins mücadelesini yürütmek için de büyük bir adımdır ve bunu bir gelenek haline getirmek gereklidir. Sistemin bize dayattığı sahte kadın özgürlüğü ve kadını erkekleştirerek (kadın patron) bireysel tatmin etme karşısında, bu eylem bir hamle olarak ele alınabilir.

Mart ayı, Newroz'u içinde barındıran aydır; Kürdistan ve Ortadoğu halkları için, yeniliğin ayıdır, yeniden doğuşun ayıdır, yeniden yaratılışın ayı-

dır. Newroz sembolü haline gelen Şehit Ronahî ve Şehit Bêrîvan, Şehit Mazlum Doğan'ın direnişini kendilerine esas alarak ve bedenlerini birer ateş topuna çevirerek, başta Avrupa olmak üzere düşmana, aslında Kürt genç kadınlarının hiç bir şekilde Kürtler ve Özgürlük Hareketimiz üzerindeki baskı ve yok etme politikalarını kabul etmeyeceğini gösterdi. Şimdi de bizler Şehit Bêrîvan ve Şehit Ronahî'nin ardılları olarak, onların bize yaktığı devrim meşalesini zafere taşımanın gurunun yaşamalısınız! Bu temelde harekete geçerek, tecridi kırılım, faşizmi yıkılım ve Kürdistan'ı özgürleştirelim.

Değerli Yoldaşlar!

Önder APO'nun üzerindeki tecrit, Kürt halkı olarak hepimizin aslında zindan hayatı yaşadığımız anlamına geliyor. Dört yanımız emperyalist güçler ile çevrili ve ince politikalarından tutalım açık taciz ve tecavüze kadar, her anlamda saldırıyorlar. Erkek egemen zihniyet eşittir faşizm. Bunun en açık ve somut şeklini son dönemde Merve Demirel'e faşist TC polisi tarafından yapılan tacizde gördük. Kürt soykırımını bile kadın bedeni üzerinden yürütülüyor ve buna karşı en ön saflarda bu devletçi ve kapitalist modernite sistemine karşı savaşması gereken, biz genç kadınlarız.

Önder APO bütün yaşamıyla bizde yaşam ve özgürlük isteğini yarattı. Durum böyleyken Önderliksiz bir yaşam veya Önderliksiz yaşama alışmak ihanettir. Önder APO İmralı işkence sistemini direnişiyle boşa çıkardı. Şimdi de biz, doğru ve Önder APO'ya layık yoldaşlığı-

mızı yerine getirip, bütün gücümüzle direnerek Önder APO'yu fiziki özgürlüğüne kavuşturalım! Bu süreç; belki de özgürlüğe en yakın olduğumuz süreçtir ve bundan kaynaklı, ağır bir süreç olarak da nitelendiriyoruz ama özgürlük tarihinin defalarca bize gösterdiği gibi; her sancılı ve büyük bedellerin ödendiği süreçlerden sonra büyük çıkışlar yaşanır. Nietzsche'nin dediği gibi, 'Bizi öldürmeyen şey, bizi güçlendirir!'

Değerli Yoldaşlar!

Kapitalist modernitenin nabzının attığı yer olarak Avrupa, her gün geçtikçe ideolojisi liberalizmi yeni bir şekilde toplumun, özelinde kadın ve gençlerin, somut olarak da genç kadınların damarlarına enjekte etmektedir. Kapitalist modernite en derin krizi yaşadığından kaynaklı, artık her yerden saldırıyor ve özel savaş politikalarını en ince şekilde yürütüyor.

Bunun en açık gördüğümüz boyutu kadın özgürlüğünün içini boşaltıp piyasaya sunmasıdır ve bu temelde özgürlük arayışlarını tıkatıyor. Buna karşı mücadele anlamında tek güçlü alternatif, özgürlük hareketimiz şahsında, kadın kurtuluş ideolojisinde beden buluyor. Bunu tek başına teoride anlamak değil, yaşama indirgemek hayati önem taşıyor, çünkü hem kadın olarak, hem Kürt olarak sürekli varlık yokluk savaşındayız.

İçinde bulunduğumuz süreçte, kapitalist ve devletçi zihniyete karşı genç kadın çalışmalarını büyütmek ve geliştirmek, en temel görevimizdir. Bu sistem erkek egemen zihniyeti ile geliştiği ve kapitalizm onun farklı bir maskesi olduğu için, her yerde genç kadınları bu sistemin ideolojisine karşı örgütlemek ve özgür bir yaşam inşasına katmak, düşmana en büyük darbe olacaktır. Farkındayız ki; genç kadın hareketi olarak, üstlendiğimiz öncülük rolünü

bu süreçte tam oynayamadık çünkü eğer her genç kadına ulaşabilseydik, onlarca Kürt genç kadın son çıkış yolu olarak intiharı seçmezdi veya binlerce genç kadın kurnaz ve ölümcül erkek zihniyetinde yaşam aramazdı. Bunun için, önümüzdeki bu önemli süreçte, Önderliğin yarım kalan Kadın Kurtuluş Projesi'ni hayata geçirmek için çalışmalarımızı yeni bir boyuta ulaştıracacağız. Genç Kadın Hareketi olarak, bu kutsal kimliği ve görevi sahiplenen bütün genç kadınları örgütlenmeye çağırıyoruz. Yerimiz evde babanın dizinin dibinde veya bir erkeğin kollarında değildir, direniş neredeyse bizim yerimiz oradadır ve öncülük görevimizi yerine getirip bu mücadeleyi ve direnişi zafer ile taçlandırma zamanı gelmiştir!

**Xwebûn – Xweparastin!
Jin Jiyan Azadî!
Bijê Serok APO!**

»
Şimdi de bizler
Şehit Bêrîvan ve
Şehit Ronahî'nin
ardılları olarak,
onların bize yaktığı
devrim meşalesini
zafere taşımanın
gururunu
yaşamalıyız!
»

MARS

que les femmes sont mises au-devant de la scène avec une attention particulière, voire même une déformation de ce que doit produire cette journée. Ce n'est pas la journée de la Femme comme

on la nomme très souvent. Le 8 mars est la journée des droits des femmes, rappelons donc ce principe.

C'est une journée qui inclut toutes les femmes et qui ne doit pas créer une identité unique en proclamant l'existence de la Femme par essence, car nous ne sommes pas toutes pareilles même si la lutte commune est tout d'abord de reconnaître que nous partageons une condition commune, que l'on est toutes liées de fait. Autrement dit, le sort de chaque femme est lié à celle des autres femmes. Voi-

là ce qui rassemble autant de femmes en cette journée unique : dans leurs diversités, la mutualité et la solidarité.

C'est une date fêtée mondialement et à laquelle les femmes Kurdes tiennent particulièrement parce qu'elles ont conscience de la nécessité de se réunir pour se rappeler les luttes victorieuses et celles qu'il reste à mener. Une date qui encourage par son symbolisme et son histoire à créer un avenir plus juste pour toutes les femmes.

Soyons nos propres voix, élevons celles-ci pour être les défenseuses et protectrices de nos droits, car nous seules sommes capables et en droit de le faire ; et c'est maintenant qu'il faut le faire !

Le 8 Mars, la Journée des Droits des Femmes, est non seulement symbolique mais elle est aussi nécessaire pour beaucoup de femme. Historiquement, cette date a été choisie afin de se rappeler une fois par an que les luttes pour nos droits en tant que femmes doivent être menées en permanence, sans relâche, que par ailleurs rien n'est acquis mais tout est à conquérir pour nous. Ce n'est donc pas une fois par an

**JIN
JIYAN
AZADÎ!**

**LES FEMMES
LES LUTTES
LA LIBERTÉ !**

EM Ê 8'Ê ADARÊ BI RUHÊ

JINA AZAD PÊŞWAZÎ BIKIN

Roja 8'ê Adarê vegotina roja têkoşîna li hember pergala serdest e, roja xwedî derketina mafê xwe yê cewherî, parastin, serî rakirin û roja berxwedaniyê ye. Di roja me ya îro de, pergala modernî-teya kapîtalîst 8'ê Adarê weke roja ku pergala zîlamê serdest rol û mîsyonên ji bo jin diyar dike, digre dest. Wisa lê kiriye ku vê rojê ji weke amorekê ji bo berjewendiyên xwe yên aborî bikartîne. Di nav pergala heyî de a mêtînger de 8'ê Adarê ji cewherê wê tê derxistin, hûndirê wê tê vale kirin. Ev jî tê wateya ji rê derxistina rastiya jin.

Roja bilind kirina têkoşîna li dijî mêtîngerî yê

Dîroka 8'ê Adarê, dîrokek bi berxwedanê barkirî ye û bi vî rengî jî bi wate bûye. Di sala 1857'an de, li bajarê Newyorkê a girêdayî Emerîqayê bi hezaran jinên ku di febrîqayên tekstîlê de kar dikirinn, ji bo ku rojên xwe yên kar ên 10 seatan û şertê wan yê karek wekhev, dest-heqeke wekhev, dest bi grevê dikin. Ji bo ku ji derve de ji wan re piştgirî ne yê dayîn deriyê fabriqayê mifte dikin. Piştê wê jî agir bi febrîqeyê tê xistin û 128 jinên ku di hûndirê febrîqeyê

dene jiyana xwe ji dest didin. Vê bûyerê rê li bertekên tund vekir. Piştî wê jî di sala 1903'an de, li DYE yê, ji bo ku jin bikare mafên xwe yên aborî, politîk û şexsî biparêze koalîsyona sendîkayên jin ava dibe. Di sala 1908'an di meha Sibatê de jin bi daxwaza mafê dengdan û mafê xwe ên politîk û aborî li Newyorkê çalakiyan lîdardixin, yekemîn roja xwepêşandanê de ev daxwaza jinan tê pejirandin. Têkoşîna jinên Emerîqayê bandor li têkoşîna jinên Ewrûpayê jî dike. Di sala 1910'an de, di pêşengtya Clara Zetkîn de konferansa jinên navnetewî a

sosyalîstan tê lidarxisitn. Her wiha di vê konferansê de Zetkîn pêşniyara ku ev roj bibe roja têkoşînê dike û bi dengên gelemperî ev yek tê erê kirin. Di sala 1972'an de ev roj li Sidney di bin navê "March" bi organîzasyonê mezin hatiye pîroz kirin û heya roja me ya îro jî dom kiriye.

Dîroka mirovahiyê bi jinê re destpê dike. Demên destpêkî yê civakîbûnê û bûyîna mirov di pêşengtiya jinê de pêkhatiye. Ji bo vê jî pêwîste were zanîn ku heq û azadiya ku ji destê jinê tê girtin, di aliyê nîrxê manewî de a rast nîrxê manewî yê mirovahiyê ye. Ango jina hatiye xistin, vegotina civaka ku hatiye xistin dike. Li Newyorkê cara yekemîn jin bi hev re dikevin nav berxwedaniyê û miftê bi derê febrîqeyê dixin, şewitandina jinan dide diyar kirin ku hişmendiya heyî nikare xwe li hemberî berxwedaniya jinê û azadiya wê rabigire, vê yekê napejirîne û jinên azad ji bo xwe xeterî dibîne. Di wan salan de tiştê ku hatiye şewitandin ne bedena jine, tiştê ku hatiye şewitandin hîzr û ramana jina azad e, her wiha şewitandina civaka azad e.

Civaka azad encax bi jina azad pêkan e

Civaka azad ya ku jêre serdema zêrinê tê gotin û bi destê jinê hatiye avakirin, (B.Z. 12000) di wê derê de bi rengê jin û bi keda jinê hatiye têşe girtin. Di civaka xwezayî de jin asta xwe ya xwedawandatiyê jiyan dike. Piştî ku dewlet û hiyararşî pêş dikeve, bi wê civakê re tevahî nîrxên ku jin di civaka xwezayî de avakiriyê desteser dikin û jin jî di nava pergala zîlamê mêtînger de

hêdî hêdî tê xistin. Ji wê demê re şikestina yekemîn a zayendî tê gotin. Piştî wê demê jî jin bi hezarê salan hatiye tûne kirin, dest danîne ser keda wê, nasnameya wê tûne kirine, dengê wê gut kirine, jiyanê wê ji destê wê girtine, ew jî ji jiyanê xeyidiye, bê bawer ketiye û wek obje hatiye dîtin û ji xwe biyanî bûye. Bi pêşketina civaka dewletdar re, bi olên yek xwedayî re navê jin jî hêdî hêdî ji dîrokê tê paqij kirin. Bi îslamiyetê re rastiya jin bi serûbinî tê kirin û jin nikare careke din vegere ew roj û jiyanê xwe ya xwedawandiyê. Bi vî awayî jî pergalên baviksalar rastiya dîroka jin, anga rastiya dîroka mirovahiyê ji tevahiya civakê didizi. Jin mehkûmê tune kirinê kiriye, ew di nav labîrentê de tê hiştin û di wirde jin tê xeniqandin, weke ku ev yek jî têra neke, wê di nava bêçaretîyê de dihêlin. Hişmendiya zîlamê serdest jinê di nava pergala xwe a heyî de weke obejeyek zayendî dibîne û bikartîne. Di wê mafê xwe de dibîne ku li ser beden, fikir û jiyanê jin hertiştê bike.

Pergala kapîtalîst, pergala ku herê zêde nîrxên ku di civaka azad de, ji bo mirovahiyê hatiye afirandin, tûne dike. Ev serdem, serdemeke ku herê zêde jin tê mêtînger kirin, qetilkirin û ji rastiya jinê re îxanetek mezin tê kirin. Wisa li jinê kirine ku herê zêde ji zayenda xwe hatiye dur xistin û ji xwe hatiye biyanî kirin. Jina ku di saziya malbatê de kedkara bê pere ye, di qada aborî de jî koleya bê mûçeye. Di gada civakî de jî ya bi temamî ji nedîti hatiye, yan jî bi êrişê ke kûr a derunî ya ji hêla destdirêjiyê re dûcar maye. Ji xwe di polîtîka û siyasetê de jî cihê wê hertim di plana duyemîn de ye.

Gotina ji bo jin hatiye bikaranîn a weke "porê wê dirêj, aqlê wê kêr" her tim wek heriyê li jinê xistine. Jin kirine amura kapîtalîzmê a sûda zêde. Ji bo vê jî her tiştê ku jin ji bo maf û azadiyê dixwaze, ji bo wê çalakî dike, berxwe dide, deng derdixe, wê demê jî di nava pergala zîlamê desthilatdar û civaka ku bi hişmendî û feraseta xwe a hatiye ava kirin, rastê kuştin û komkujiyê tê. Di nava pergal û rastiya civakek wiha de tiştê ku dikeve para jinê, rastiya jinekê ye ku bê ziman, bê xeyal, bê hîse. Ji bo vê yekê ye ku di civaka heyî de pîrsgirêka jin yek ji pîrsgirêka herê kûr û bi bingeheke ku rojane derdikeve pêşiya me. Heya ku azadiya jin neyê bidestxistin, mirov nikare behsa civakek azad jî bike. Ji bo vê yekê ye ku Rêber APO bi salane li hember pîrsgirêka azadiya jinê ked û nîrx dide, vê xebatê dike naven-da têkoşîna xwe a azadiyê. Pergala heyî dibêje; "destpêkê jinan bidin", lê di felsefeya Rêbertiya me de jî despêkê azadiya jin tê esas girtin. Pergala desthilatdar bi bandora xwe a li ser civakê, rê li hilweşiya hişmendiya jiyanê azad vekirîye. Ev pergal rê li tune kirina nîrxên civakî ên exlaqî û polîtîk vedike. Civakek zayendperest, yekane û civakek ez ezî avakirîye. Bê guman a ku herê zêde ji wê civakê zirar dîtîye jî jin e. Lê em ji bîr nebin ku a herê zêde nêzî azadiyê ye jî jin e. Lê jin di nav reşahiyê de hatiye nixûmandin û dîl girtin. Jin mehkûmê jiyanek girtî, bê çare û bê hêvî hatiye kirin.

Dîrokek bi berxwedanê barkirî

Li Kurdistan jî jin rojane bi

xweferz kirinên pergla feodal re rû bi rû dibe. Lê bi felsefeya Rêber APO re hevdişînek pêk aniye û ji nûde zindî bûye. Bi dîrok û rengê xwe re venasîneke wê çêbûye, hêz û bawerî ji nû de bi dest xistiye. Jina ku cesareta wê nîn bû ku ji mala xwe derbikeve, hemû sînoren ku dinîbûn pêşa wê radike û hişmendiya heyî têk dibe. Di xwe de kesayetêk polîtîk daye avakirin, weke 'çûka Anka' xwe ji nû de ji xweliya xwe afirandiye. Jina Kurd cara yekemîn bi PKK'ê re artêşbûna jin jiyan kir û li hember amûrên mêtîngerîya pergala desthilatdar xwe gihan-diye astekê ku bi kare hem xwe û hem jî civaka xwe biparêze. Dîroka tevgera me ya azadiyê şahidî ji gelek qehreman û lehengan kiriye. Di heman demê de ruhê xwe jî ji rêhevalên weke Zîlan, Bêrîtan, Sema, Zekiye, Arîn û Sarayan digre. Her çend di dîroka Kurd û Kurdistanê de

dagirkerî û komkujî were jiyan kirin jî, lê li hember vê her tim rastiya berxwedanê jî hebûye û pêl bi pêl pêşketiye. Gelê Kurd sembola berxwedaniyê ye. Di roja me ya îro de jî tevgera PKK'ê û jina Kurd xwedî li vê kevneşopiyê derdikeve, li hember pergala dagirkeriyê bi qehremanî li berxwe dide û şer dike. Îro şoreşa me ya ku li Rojava di pêşengtiya jinê de pêşdikeve, ji bo tevahî jinên cîhanê bûye model û çavkaniya morelê. Di vê wateyê de, têkoşîna me ne tenê netewî, di heman demê de gerdûniye jî. Felsefeya Rêber APO ku rizgariya tevahiya jinên cîhanê û azadiya wan digre navenda xebata xwe, hêza herê mezin a têkoşîna li dijî hişmendiya desthilatdar e. Jin di nav PKK'ê de pêşengên jiyanê ne û ruhê didin jiyanê azad, xweza û civakê. Ji bo vê jî bengehê têkoşîna me xwe dispêre azadiya jin. Ger civaka ku bi hezarê sa-

lane tê perçiqandin, tune kirin û tê qirêjkirin, ji pencê pergala kapîtalîst we re rizgar kirin; ev yek jî encax bi yekbûyîna tevahî jinên cîhanê, bi vîna jina azad û bi têkoşîna azad re gengaze. Jin wê demê dikarin ji nû de nîrxên xwe bidest bixin û civaka exlaqî û polîtîk avabikin.

Em roja 8'ê Adarê, roja jinên cîhanê bi vî zanabûnê pêşwazî dikin. Ev jî bi yekbûna tevahî jinên cîhanê re wê misoger be. Di heman demê de têkoşîna azadiya jinê wê ji bo tevahiya mirovahiyê jî bibe dengê rizgarîyê. Ji bo jiyanek azad û rast bê avakirin ev yek girîng e. Ji bo vî jî pêngava herê mezin tevgera me ya azadiyê ye. 8'ê Adarê ne xemilandina jineke kole û xistina qefesê deye. 8'ê Adarê vegotina têkoşîna jina zana, azad e ku jiyanê diafirîne û serkeftinê bidest dixe.

**Jin di nav PKK'ê
de pêşengên
jiyanê ne û ruh
didin jiyanê azad,
xweza û civakê**

LETZTES SPIEL UND NEUBEGINN

Ab sofort wird es in der Stêrka Ciwan eine neue Rubrik geben, in der die Jugendliche ihre Beitrittsgeschichte teilen. Jeden Monat wird es in verschiedenen Sprachen zu lesen geben, was die Jugendlichen auf ihrem Lebensweg zu solch einer starken Entscheidung bewegt hat.

Lebensereignisse

Bekanntlich weiß jeder, dass wir Menschen alle unterschiedlich sind. Am besten können wir das an unseren getroffenen Entscheidungen messen. Vor allem die Entscheidungen, die wir in jungen Jahren treffen und welche unser Leben von Grund auf ändern. Manche Begebenheiten ändern uns vielleicht minimal oder sind weniger relevant für unseren Lebensweg. Andere Lebensereignisse werden wiederum unser Leben komplett verändern.

Besonders packend finde ich Folgendes: Nämlich, wie Lebensereignisse verschie-

denster Menschen sie zusammenbringt - und zwar zu der kurdischen Freiheitsbewegung.

In der PKK siehst du Menschen mit verschiedenster Herkunft und verschiedenster Vergangenheit. Vor allem unterscheidet sich immer der Beweggrund, sich der Partei anzuschließen.

Rêber APO hat es mit seiner Ideologie geschafft, dass wir gemeinsam denselben Kampf gegen Kapitalismus, Faschismus und gegen das Patriarchat anstreben und führen.

Rêber APO war es auch, der mich mit vielen neuen,

wunderschönen Menschen zusammenbrachte.

Diesen Weg gingen bereits auch all die heldenhaften MärtyrerInnen. Auch sie hatten verschiedene Beweggründe und verschiedene Lebensgeschichten.

Ich kann nicht für all die GenossInnen und MärtyrerInnen sprechen, aber ich kann erzählen, welche Ereignisse dazu geführt haben, dass ich mich vor wenigen Jahren dazu entschieden habe, der Partei beizutreten.

Wann genau ich die PKK und Rêber APO kennengelernt habe, kann ich nicht exakt sagen. Meine Familie

sympathisierte schon seit je her mit der kurdischen Freiheitsbewegung. Ist das aber schon der einzige Auslöser für meine Entscheidung, der Partei beizutreten? Darauf kann ich schnell eine Antwort geben. Nein. Nur weil ich in eine Familie reingeboren wurde, die sich mit der PKK verbunden fühlt, habe lange nicht das Bewusstsein gehabt, dass ich auch der Partei beitreten müsste. Ich muss ehrlich mit euch sein. Ich wusste, obwohl meine Familie der Partei nahe stand, bis zum 15. Lebensjahr nicht, was genau die PKK ist. Wie viele andere Jugendliche dachte ich, es reiche schon aus, aus einer parteinahen Familie zu kommen.

Seid doch mal ehrlich, viele von euch verhalten sich so, wie auch ich mich damals verhalten habe.

Ich bin Kurde oder Kurdin, ich spreche kurdisch oder meine Familie sympathisiert mit der PKK und das reicht doch schon aus, oder? Dabei hatte ich nicht mal wirklich viel Ahnung von der kurdischen Kultur, die kurdische Sprache zu sprechen reichte völlig aus. Meine Mutter legte immer viel Wert darauf, zu Hause Kurdisch zu sprechen.

Das Gute daran war, dass ich durch die kurdischen Kenntnisse, MED – TV (ehemaliger kurdischer Sender) sehen und verstehen konnte. Ich erinnere mich genau, wie ich als Kind wie gebannt vor dem Fernsehen saß und die Bilder von Guerillas auf

den Bergen geschaut habe. Diese Bilder und Videos haben mich schon seit meiner Kindheit geprägt. Oder wenn die Kamera durch Kurdistan schwenkte, fühlte sich das an wie eine ferne Kurdistanreise. Ich hatte seit meiner Kindheit Heimweh nach Kurdistan. Die Umgebung, in der ich aufwuchs, stand total im Kontrast zu dem wunderschönen Kurdistan.

Ich bin in einer kleinen Region in Deutschland aufgewachsen. In der Kleinstadt hatte ich kaum Kontakt mit KurdInnen. Ich hatte deutsche, albanische und kroatische FreundInnen. Wir trafen aber immer wider auf Faschisten, überwiegend deutsche Neonazis aber auch vereinzelt türkische Faschisten. Wir haben uns immer auf Naziaufmärsche und auf den ersten Mai gefreut, um den ein oder anderen Faschisten zu schlagen. Auf der Straße oder auch in der Schule trafen wir auch vereinzelt auf rechte Leute.

09.01.2013

Als ich am 09.01.2013 mal wieder von der Schule kam und Fernsehen sah, kam in den Nachrichten eine Meldung, dass drei kurdische Aktivistinnen in Paris in einem Büro erschossen worden sind. Es waren Bilder zu sehen, wie die Leichen aus dem Gebäude gebracht worden sind. Bei den 3 Frauen handelte es sich um die revolutionären Märtyrerinnen Sara, Ronahî und Rojbîn. Ich habe erst-

mal gar nicht verstanden, worum es genau ging. Ich habe nur gewusst, dass der türkische Staat auch hier in Europa nun aktiv kurdische AktivistInnen ermordet. Besonders der Mord an Şehid Ronahî, eine junge Frau, aufgewachsen in Europa hat mich am meisten beeinflusst, denn sie wuchs nicht weit von uns entfernt auf, wie ich später in Berichten und Nachrichten gelesen habe. Dies brachte mich zum Nachdenken. Ich fing an, mich mehr mit der kurdischen Freiheitsbewegung zu interessieren, also las ich so viel Nachrichten und Texte wie ich konnte.

Beim Fußballtraining und auf der Arbeit hat sich die Suche nach der Identität noch weiter intensiviert. Beim Verein hatte ich auch kurdische Trainingspartner, die mich in der Anfangszeit sofort unterstützt haben. Im Fußballverein haben wir unter uns Kurden oft nach dem Training geplaudert. So kam ich immer mehr in Kontakt mit anderen KurdInnen. Und auf der Arbeit interessierten sich überwiegend Deutsche für

Herkunft, da ich in einem kleinen Ort lebte, wo es wenige Ausländer gab. Sie haben Gespräche mit mir gesucht und nach meiner Herkunft gefragt. Da es zu dem Zeitpunkt auch in den deutschen Medien viele Berichte über den Kampf gegen den IS gab, kamen die Deutschen auf mich zu, um sich über den Kurdenkonflikt zu unterhalten. Da sie

wenig wussten, stellten sie mir Fragen wie: „Was ist der Unterschied zwischen euch und Türken? Seid ihr Kurden nicht auch alles Muslime? Warum bringt ihr euch gegenseitig um?“. Da ich mich nicht ausreichend über den Konflikt im Nahen Osten gebildet hatte, beziehungsweise noch dabei war, mich mehr darüber zu informieren, konnte ich nicht auf alles eine Antwort geben. Dies machte mich innerlich sehr wütend, wenn ich keine Antwort fand. Ich bestand darauf, dass all die Menschen um mich herum, mich als Kurde und Kurdistan anerkennen würden. Ich hatte es damals nicht bemerkt, als Kompensation zur Wissenslücke, hatte ich bei meinem Kämpfen stets T-Shirts vom kurdischen Freiheitsbewegung an oder hörte hörbar kurdische Musik. Dies war eins der Schwächen und Widersprüche, die mich an mir sehr störten. Ich hatte mich dafür geschämt.

Ein Jahr später dann als der IS, Kobanê und Şengal angegriffen hat, hat der Widerstand der KurdInnen auch in den kleinsten Städten Europas beflügelt. Zu dem Zeitpunkt gab es täglich Demonstrationen, Aktionen und Auseinandersetzungen auf den Straßen Europas.

Meine Cousine, Märtyrerin

Währenddessen gab es in der Heimat jeden Tag Jugendliche, die in diesem historischen Widerstand als unsterbliche HeldInnen

gefallen sind. Zu den tapferen HeldInnen gehörte auch meine Cousine. Zu dem Zeitpunkt wusste ich nicht, dass sie in der Heimat gegen den IS kämpfte. Eines Tages saß ich gemeinsam mit meinen Eltern vor dem Fernsehen und ich erinnere mich sehr gut, wie mein Vater schnell zum Hörer griff, nachdem er einen ihm bekannten Namen im Fernsehen gelesen hatte. In den Nachrichten blendeten sie die Namen der gefallenen MärtyrerInnen, die kürzlich in den Kampf um Kobanê gefallen sind, ein. Wie mein Vater schnell herausfand, war eine/r von den Gefallenen meine Cousine. Da saß ich nun, am gut gedeckten Esstisch, während meine Cousine vor wenigen Stunden in der Heimat gefallen ist.

Dieser Moment, als ich stumm am Tisch saß, während meine Eltern aufgeregt am Telefonapparat in der Wohnung auf und abgingen und die Bilder der MärtyrerInnen die im Fernsehen liefen, verging in Zeitlupe.

Das Ergebnis brachte mich mehr dazu, über meine Rolle innerhalb der kurdischen Freiheitsbewegung nachzudenken. Es konnte doch nicht sein, dass in Kurdistan meine Cousine fällt und ich hier ruhig sitze. Meine Gedanken schweiften im Alltag immer länger ab. Ich schloss die Augen und stellte mir vor, in Kurdistan gegen die Besatzerarmee zu kämpfen. Schulter an Schulter mit GenossenInnen.

Das hat meine Lebenseinstellung immer mehr und mehr beeinflusst. Meine Gedanken waren immer öfter in der Heimat, bei den Geschehnissen in Kurdistan und immer mehr beim Widerstand. Ich nahm immer öfter an Aktionen teil. So grenzte ich mich automatisch von Menschen ab, die kein politisches Interesse hatten. Nur den Sport führte ich weiter. Außerhalb der Sportpartner und die Menschen, die mit auf Aktionen gekommen sind, habe ich mich immer mehr und mehr von apolitischen Menschen ferngehalten. Ich weiß nicht mehr, ob ich es mir damals schon bewusst war, dass ich in der kurdischen Freiheitsbewegung ein neues zu Hause fand. Ich war dann bald nicht mehr zu bremsen, meine Gedanken kreisten sich nur noch um den Kampf gegen den Feind, um den Widerstand, um Kurdistan, um meine Identität. Man musste mir nur sagen „kämpf für dein Volk“, dann trainierte ich doppelt so hart. Mein Tagesablauf hatte kein Platz mehr für unnötigen Kram, ich trainierte, ich arbeitete und der Rest gehörte den politischen Arbeiten. Meine Ausbildung, die ich einst gerne verrichtete, wurde zur einer Last. Es störte mich, dass ich meine Zeit nicht mehr für politische Zwecke, für Kurdistan nutzen konnte. Ich musste eine Lösung finden, ich konnte doch nicht kostbare Zeit im Betrieb vergeuden, während in Kurdistan

weitere tapfere MärtyrerInnen fallen.

Ich denke vielen Jugendlichen geht es so, aber wie auch einst ich meine Bequemlichkeit nicht aufgeben konnte, so können das viele von euch heute auch nicht. Aber auch ihr werdet bestimmte Lebensereignisse erleben und dann wird diese zu einer Entscheidung führen. Bei mir waren es die großen Widerstände in den Städten Kurdistans, am meisten war meine Aufmerksamkeit bei den Widerständen in Amed und Cizîr. Ich konnte meine Gedanken immer noch nicht richtig ordnen und konnte einfach den Entschluss, den ich in der Zeit in Kobanê in meinem Kopf schon gefasst habe nicht in die Praxis umsetzen.

Alltag und Kriegsrealität

Ich konnte aus Gemütlichkeit einfach nicht meine längst gefasste Entscheidung in die Praxis umsetzen. Zu dieser Zeit war ich mit meinen Eltern in der Heimat, um meine Großeltern zu sehen. Das traf sich gut, denn ich wollte einfach wieder Kurdistan sehen. Als wir dann in die kurdischen Städte gegangen sind, konnten wir das sehen, was der türkische Staat mit Amed - Sûr angestellt hat, bzw. was der Feind in Amed - Sûr hinterlassen hat. Oder die anderen Städte wie Nisêbîn und Cizîr.

Als ich erfahren habe, dass Şehîd Kawa Çekdar, ein

Guerillakämpfer aus Berlin in Nisêbîn gefallen war, war es für mich längst unerträglich geworden. Dort habe ich längst wieder meinen Entschluss, in die Reihen der PKK beizutreten nur noch weiter vertieft. Es wurde unerträglich, denn überall, wo man sich bewegte, hat der türkische Staat auf Provokationen gesetzt, ob es Kontrollen waren, Androhungen scharf zu schießen oder einfach nur an jedem Fahnenmast in Kurdistan die türkische Fahne runterhängen zu lassen.

Zurück in Deutschland kam mir der Alltag noch absurder vor. Vor paar Stunden noch die Kriegsrealität in Kurdistan gesehen und schon wieder zurück zum Alltagstrott in Deutschland. Nicht nur das, da war jetzt noch eine große Leere. Alles machte ich gezwungenermaßen, ohne große Emotionen. Meine Wut konnte ich immerhin noch beim Sport auslassen. Ich war schon gut dabei beim Fußball, mein Team hatte sich in der Liga gut behauptet. War das eine Art Trostpreis für mich? Nachdem wir bei jedem Turnier gewonnen haben und dies gefeiert hatten, fiel meine Stimmung in den Keller.

Denn ich stellte mir dann sofort die Frage: „Wie sehr kannst du dich freuen, wenn in Kurdistan der Kampftob? Was ist dieser Sieg schon wert?“ Schon wieder war das einer dieser lebensentscheidenden Momente, die in Zeitlupe vergingen und

alles um dich herum wie eine Parallelwelt erscheinen ließ, weil du so tief in Gedanken versunken bist. Ich sah mich um, während die Leute um mich herum mich und mein Team bejubelten. Ich konnte sie nur verzerrt wahrnehmen, weil mein Herz schon in Kurdistan war. Ich wusste endlich bescheid, ich wusste, was ich als nächstes tun wurde, was ich tun musste. Die freien Berge Kurdistans! Das konnte ich nur noch denken. Ich teilte meinen Entschluss mit engen FreundInnen. Mein Abschied, von meinen FreundInnen, Familie und meinem alten Leben, fand bei meinem letzten Fußballspiel statt. Es war ein sehr symbolischer Moment für mich. Nach unserem letzten gewonnen Fußballspiel, bin ich der kurdischen Freiheitsbewegung beigetreten. Ich hatte den Kampf nicht nur auf dem Feld gewonnen. Nein, der eigentliche gewonnene Kampf, war die richtige Entscheidung zum richtigen Moment zu treffen. Ich war aufgeregt, nicht wegen des Ligaaufstiegs, nein - wegen der Revolution, dessen Teil ich auch nun wurde.

Was ist mit euch? Wann werdet ihr eure Geschichte schreiben? Ich gebe euch nun die Möglichkeit, diese aufzuschreiben. Jedoch geht das nur, wenn ihr auch zur richtigen Zeit, die richtige Entscheidung trifft.

KÜRDİSTAN'IN MASUM BAKIŞLI ÇOCUKLARI

Yazmak, yazmak, yazmak... Ne kadar kolay bir kelime değil mi? Bazen bu eller çok çabuk yazıyor düşünceleri, bazen de öyle anlar vardır ki kelimeler tanımlamakta zorlanıyor yürekte biriken özlemleri. Yoldaşlık sizce nedir? Fedakarlık, aşk, emek veya her an özgürlüğü hisset-

tiğimiz dağlar! Bu tanımlar çoğaltılabilir tabii. Gelin size en basitinden şöyle diyeyim: Hal-kına, ülkesine, yanındaki mücadeleye arkadaşlarına kendini adamaktır her koşulda ve her zorlukta. Hissetmektir acısını, sevincini ve paylaşmaktır güzelliği.

Şehitleri anlatmak aslında

zordur, tabii bizde esas olan onu kendinde yaşatmaktır. Mücadelecî, isyankar özelliklerini, aşklarını, sevgilerini, özlemlerini yaşatmaktır her karış toprakta. Hele bu, uğruna kendini adadığı Kürdistan toprakları olursa gel de gör şad oluşunu. Çiyager Yoldaş'ın, 'Sonu muhteşem olacak' sözünü, Şehit

Serhildan'ın her zaman gülen gözlerini, Şehit Harun'un ülke özlemini sürekli anlatışını, Şehit Avarêş'in sadeliğini anlatmak... İşte tam da söylemek istediğim; her yoldaşın yüreklerine, dağlara sığmayan yaşam sevinçlerini, özgürlüğe koşan coşku dolu adımlarını anlatmak sizce kolay mı?

Önderliğimizin şehitler konusunda belirttiği tanımlamalar belki de her zaman şehitler kurumu için esas alacağımız en temel şeydir: "Haki Karer'in şehadetine verdiğimiz söz bizi Parti ile buluşturdu; Mazlum Doğan'a verdiğimiz söz bizi ülkeye, ülkemizin merkezine, Botan'a döndürdü; Kemallere, Hayrilere verdiğimiz söz bizi 15 Ağustos Atılımı'yla buluşturdu; Mahsum Korkmaz'a verdiğimiz söz bizi sürekli ve kesintisiz gerillayla buluşturdu; Zilanlara verdiğimiz söz özgür yaşamla buluşturdu ve tabii ki tüm bu şehitlerin bayrağı altındaki tüm şehitlere verdiğimiz söz bizi bu savaşın zaferi ile buluşturdu."

Mücadele tarihimizin her anı

bir şehitler abidesinin hakikati ile dolu ve bize de her dönem mücadeleye, Önderliğe bağlılığın, hakikate erişmenin gerçek yüzünü gösteriyor. Şehit Avarêş, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'ne katıldığında sadeliği ve göreve yaklaşımı ile bilinirdi. Gençlik çalışmaları yürütürken bir defasında düşman ile karşılaşmış, esareti kabul etmeyen yönü onu düşman çemberinden kurtarmıştı.

Şehit Avarêş ile ilk karşılaşmamız, Kobanê'ye DAİŞ'in barbarca saldırdığı, her yerde seferberliğin ilan edildiği bir dönemdi. Kürdistan Özgürlük Mücadelesi zorlu sınavlarından birini başarıyla geçme aşamasındaydı. İşte bu zorlu dönemde Avarêş Arkadaş Kobanê'de başlayan direnişte bir devrimciliğin esası olan, 'Her yer senin mücadele alanın' ilkesini esas alarak direniş hattını Dêrik'den Kobanê'ye uzatmıştı. Her gece hiç yorulmadan sürekli moral veren, espri yapan yönü ve güler yüzü ile yoldaşlarını direniş hattına ulaştırıyordu.

Kobanê DAİŞ çetelerine girip olduğunda, Arîn Yoldaş'ın fedailiği ile destan yazıldıktan aylar sonra, Avarêş Yoldaş ile özgür dağlarda tekrar buluşmuştuk. Orada bile fedakarlığını, sadeliğini göstermiş; aldığı görevleri en hızlı pratikle yerine getirme çabası içine girmişti. Hele halay tutuşu yok muydu! Heval Avarêş o zaman başka bir ruh haline giriyordu. Onun için halay Kürdistan dağlarında yoldaşları ile anlam kazanıyordu.

Cizîr Özyönetim Sahası'nda bir gün Şehit Avarêş ve birkaç arkadaş ile barikatları dolaşmaya çıkmıştık. Bir arkadaş, 'Hadi size Cizîr'in güzelliğini göstereyim' dedi ve düştük yola. Gittiğimiz yer, Kürdistan'ın insanı kendisine aşık eden harikalarındandı. Kürdistan'ın kalbi Cizîr ve hemen yanı başında Dêrik sana ışıkları ile göz kırpmıyordu. Adeta gecenin içinde Kürdistan topraklarında kristaller parlıyordu, gökyüzü yıldızlardan geçit vermiyordu. Hepimiz bu manzara karşısında sus pus olmuş, Kürdistan'a

Biz görmesek bile,
bu ülkenin masum bakışlı
çocukları bir gün
görecek bu toprakların
özgürleştğini

bir kez daha aşık olmuştuk. Kimse bir şey diyemiyor, sessizce izliyorduk kristallerin parlayışını, gecenin sessizliğini. Birden Şehit Avareş, 'Biz görmesek bile, bu ülkenin masum bakışlı çocukları bir gün görecektir bu toprakların özgürleştiğini' diyerek sessizliği bozdu. Evet, biz göremezsek de can heval... Şehit Avareş'i en son orada görmüştüm. Dedim ya, anlatmak zor, nasıl söylenir ki; 'sen artık yoksun' diyemeyiz değil mi; hiçbir yoldaş için diyemeyiz...

Her gün onları bir savaş cephesinde, dağlarda, patikalarda gezerken hayal ediyorum. Bazen yanı başımızda bizimle birlikte oturuyor ve sohbetে dahil oluyorlar; bazen de halaya tutuştuğumuzda gelip halaya tutuşuyorlar.

Kutsallıkları bizi her dönem kendisine borçlu kılan şehitler, dönemin ruhuna göre cevap olma, Önderliğe ve halka layık olma mücadelesinde bize yol gösteriyorlar. Kobanê ve Özyönetim Direnişleri, Çağın Direnişi Efrîn, Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin Önderliği ve toprakları için fedai ruhunu tüm dünyaya adeta haykırmıştır. Şehit Gelhatlar, Şehit Axînler, Şehit Avestalar ve Şehit İlanlar Önderliğin 'sonuna kadar direniş' ilkesi ile bütünleştiklerini bir kez daha bize kanıtlamışlardır. Bizler de onların yoldaşları olarak, aşkla sarıldıkları mücadeleyi, görkemli bir direniş ile devam ettireceğimiz ve RÊBER APO'yu, Özgür Kürdistan topraklarıyla buluşturacağımız sözünü tekrardan huzurlarında yineliyoruz.

Her gün onları bir
savaş cephesinde,
dağlarda, patikalarda
gezerken hayal
ediyorum

Frauen des Frühlings

Drei junge Frauen mit je verschiedenen Wurzeln. Eine junge Frau aus Südamerika, die andere aus Westeuropa und die dritte mit westafrikanischen und deutschen Wurzeln. Drei junge Frauen aus den verschiedensten Teilen dieser Erde.

Als ich die kurdische Freiheitsbewegung, die Partei, näher kennenlernte, viel mir folgendes sofort auf. Für mich war die Welt unbeschreiblich groß und gleichzeitig so fern. So viele Orte, Länder, die ich wohl nie sehen und kennenlernen würde. Ich lebte in einer kleinen Welt. Wie all die anderen Menschen. Wie du. Arbeit, Schule/Uni, Familie und FreundInnen. Als ich die Partei näher kennenlernte, wurde meine Welt größer. Du lernst neue Menschen kennen, kommst aus dem Alltagstrott raus. Vor allem sind es die Werte und Normen in der Partei, die deine Welt vergrößern, deinem Leben einen neuen, ehrbaren Sinn verleihen.

Ich bin stets verwundert, wenn ich alles auf meinem Lebensweg schon durch die Partei kennengelernt habe. Ich hatte mich schon immer gefragt, wie wohl KurdInnen aus Ro-

jhilat (Ostkurdistan) sind. Ich traf durch die Partei Menschen aus allen vier Teilen Kurdistans, ich traf SympathisantInnen aus verschiedensten Teilen der Erde. Uns alle verbindet die PKK und Rêber APO.

Die drei jungen Frauen aus den verschiedensten Erdteilen, die ich anfänglich erwähnt hatte, auch sie verband die Partei zusammen. Şehîd Lêgerîn Çiya (Alina Sanchez) aus Argentinien, Şehîd Hêlîn Qereçox, Anna Campbell aus England, Avaşîn Têkoşîn Güneş (Ivana Hoffmann) aus Duisburg, mit togolesischen (Westafrika) Wurzeln. Alle drei jungen Frauen verband ihre Entscheidung, für die Freiheit zu kämpfen. Ein Teil der kurdischen Freiheitsbewegung zu werden. Was sie zugleich verbindet ist, dass alle drei junge heldenhaften Frauen im Frühling, im Monat März gefallen sind. Şehîd Lêgerîn fiel am 17. März in Hese kê. Zwei Tage darauf fiel Şehîd Hêlîn am 15. März 2018 bei der Verteidigung von Efrîn. Vor vier Jahren, einen Tag vor dem

Weltfrauentag, fiel Avaşîn Têkoşîn Güneş am 7. März, ebenfalls in Heseke.

Alle drei fielen zur Frühlingszeit in Rojava und wurden somit zu den ewigen Blumen Kurdistan.

Avaşîn: „Ich kann nicht tatenlos zusehen“

Avaşîn Têkoşîn Güneş war die erste Frau aus dem Westen, die in Rojava gefallen ist. Deshalb wurde sie, auch wenn sie aus MLKP (marxistisch-leninistische-kommunistische Partei) Kreisen kommt, innerhalb der kurdischen Freiheitsbewegung schnell zum Widerstandssymbol der Rojava Revolution. Avaşîn selbst schrieb: „Ich will ein Teil der Revolution in Rojava sein, ich will mich weiter entwickeln, ich will diesen Kampf, der alle unterdrückten Völker miteinander verbindet, kennenlernen und vor allen Dingen die Revolution in Rojava, wenn es sein muss mit meinem Leben verteidigen.“

In ihrem letzten Brief schrieb die junge Märtyrerin: „Ich kann die schönsten Farben nicht mehr auseinanderhalten, den Wind der Stadt spüre ich nicht mehr auf meiner Haut, das Singen

der Vogel hört sich stärker nach dem Ruf der Freiheit an. Ich habe einen Entschluss gefasst, Ich kann nicht tatenlos zusehen während meine Schwestern, Brüder, Freunde, Mütter, Väter, Genossen um die Freiheit, um die Unabhängigkeit vom Kapitalismus kämpfen.“

“Wir werden sie niemals vergessen“

Şehîd Lêgerîn ist letztes Jahr bei einem tragischen Autounfall gefallen. Sie war eine junge Ärztin aus Argentinien. Sie war nicht nur bereit für die kurdische Freiheitsbewegung zu kämpfen, sie hatte ihr Versprechen der PKK gegeben. Das ehrenvollste Versprechen was ein Mensch der Gesellschaft, Rêber APO und sich selber geben kann. Die junge Lêgerîn hatte sich bereits 2011 der PKK angeschlossen und wurde in den freien Bergen Kurdistan zum zweiten Mal geboren. Von den Ideen Rêber APOs beflügelt, wollte Lêgerîn diese auch in ihrem Heimatland Argentinien verbreiten.

Sie konnte auch nach ihrem Märtyrertum den Menschen ihre Verbundenheit zu Rêber APO und der kur-

dischen Freiheitsbewegung zeigen. Wenn man sich schon allein ihre Bilder ansieht, wie sie voller Kraft und Güte lächelt, vermittelt sie uns die Werte Rêber APOs. Die Werte, welche wir in der PKK hochschätzen, lebte sie bereits früh aus. Sie war eine Ärztin geworden, aber nicht aus den Gründen wie wir sie hier kennen, wegen des Prestiges und Geldes wegen. Sie wollte einfach Menschenleben retten. In Rojava half sie beim Aufbau des Gesundheitssystems mit. Sie wurde für die Menschen dort zur einer wertvollen Genossin. Ihr Geist der Wärme ist immer noch in Rojava präsent und somit wird sie nie vergessen werden. Heval Mustafa Karasu sagte zu ihrem Märtyrertum: „Mit ihrer Persönlichkeit und ihrer Überzeugung ist sie eine der Frauen gewesen, die die Revolution von Rojava geprägt haben. Wir werden sie niemals vergessen.“

Ganz vorne dabei, für die Revolution

Şehîd Hêlîn Qereçox, sie wurde zum Symbol des Widerstandes in Efrîn. Obwohl sie in Westeuropa ein privilegiertes Leben hätte führen

können, entschied sich Hêlîn für den Freiheitskampf in Kurdistan. Ihr Vater erinnert sich, dass Hêlîn die Besonderheit hatte, Empathie mit anderen Menschen zu haben. Sie konnte sich gut in das Schicksal anderer Menschen einfühlen und mit ihnen tief trauern. Diese Eigenschaft, diese Werte und Normen brachte sie zur kurdischen Freiheitsbewegung. Die junge Hêlîn trat 2017 der YPJ, der Frauenverteidigungseinheiten, bei. Heval Hêlîn bestand sogar darauf vorne, an der vordersten Front zu kämpfen. Zu wichtig war für Anna die Revolution, deshalb wollte sie an der Front kämpfen und mittendrin sein. Sie war mit der Revolution in Rojava tief verbunden.

So wie Rêber APO zum 8. März, zum Weltfrauenkampftag sagte: Die schönste Frau ist die Frau, die das Leben am freisten lebt. So sind die drei Frauen mit ihrer Verbundenheit zur Revolution zu schönen Frauen geworden. Jedes mal wenn der Frühling in Rojava erblüht, erblüht der revolutionäre Geist von Şehîd Hêlîn, Şehîd Lêgerîn und Şehîd Avaşîn. Es ist unsere Pflicht, dass wir ihrem Freiheitsruf nachgehen.

Bitmeyen Roman: PKK Tarihi — V. Bölüm

“Bitmeyen Roman” yazı dizisinin beşinci bölümünde 2013-2016 yılları arasında yaşanan önemli gelişmeleri tekrar hatırlıyoruz. Kapitalist modernite güçlerinin ve faşist Türk devletinin Rêber APO şahsında Kürt halkına dayattığı tecrit işkencesine neden bir silah gibi sarıldıklarını anlamak için bu yıllarda yaşananları iyi çözümlemek gerekiyor. DAİŞ eliyle yok edemedikleri Rojava Devrimi ve Bakur’da gelişen Özyönetim Direnişleri artık sistemin çatırdamaya başladığı ve çökmeye yüz tuttuğu bir döneme işaret ediyor. Ortadoğu’da Halkların Baharı’nın en olgun meyvesi olan Rojava Devrimi, tüm gücünü Halkların Önderi’nden alıyor.

2013 Newroz’una Rêber APO’nun tarihi mesajı damgasını vurdu. Türkiye’nin demokratikleşmesi temelinde Kürt sorununun çözümünü esas alan çağrı, toplumda ve dünya çapında büyük yankı yarattı. Rêber APO’nun bu çağrısının ardından çözümün gelişmesi için PKK Yönetimi 23 Mart’ta ateşkes ilan etti, 8 Mayıs’tan itibaren de Bakur’daki

gerilla kısmi olarak Medya Savunma Alanları'na çekildi.

Bu dönem PKK'nin konferans ve kongrelerini gerçekleştirdiği bir dönem oldu. 6. Konferans'ın ardından 11. PKK Kongresi 5-13 Eylül 2013 tarihleri arasında, %40'tan fazlası kadınlardan oluşan 125 delege ile gerçekleştirildi. 9. Kongre'nin kabul ettiği program bu kongre ile yeniden düzenlendi. Rêber APO'nun Demokratik Toplum Manifestosu adlı savunması esas alınarak yeniden program hazırlandı. Hem toplumsal örgütlenmede hem de kadro örgütlenmesinde önemli bir aşama oldu.

Rojava Yılı - 2013

2013 yılı özü itibariyle Rojava Devrimi eksenli bir savaş yılı oldu. El Kaide eksenli saldırıların geliştiği, buna karşı Kürt halkının destansı bir direniş gösterdiği ve iradesini koruduğu bir yıl oldu. 2013 yaz ortasında artan saldırılar ile Cepheth El Nusra adlı çete grubu Serêkaniyê başta olmak üzere birçok Kürt şehrine saldırdı. Küresel güçler başta olmak üzere Türkiye'nin başını çektiği güçlerin desteklediği saldırılar ile Kürt iradesi kırılmak, direnemez duruma getirilmek isteniyordu. Ancak bu çete saldırılarına karşı verilen mücadele, sınırlı ve zorlu koşullarda Kürt Özgürlük Mücadelesi mirasının nelere yol açabildiğini gösterdi. Hiçbir güç kapitalist modernitenin karşısında alternatif olacak Demokratik Modernite'nin, toplumcu paradigmanın kazanmasını istemiyordu. Sömürü sisteminin devam etmesinin tek yolu buydu. Ancak Rêber APO'nun kırk yılı bulan mücadelesi ve

toplumcu paradigması sadece Kürtlerin değil, aynı zamanda bölge halklarının, farklı inanç gruplarının ve özellikle kadınların irade olmasının, kendini ifade edebilmesinin önünü açtı. Gerici ve sömürücü güçlerin hayallerini ve arzularını yıkan bu irade ve güç Ortadoğu halkları için bir umut ve özgürlük ışığı haline geldi.

2013 ayrıca Ulusal Kongre çalışmaları açısından da bir açılım yarattı. Kurdistanî parti ve örgütlerin girişimiyle bir araya gelinmesi kararı üzerine hazırlık komitesi oluşturuldu. Rêber APO'nun çağrısıyla Kürdistan'ın dört parçası ve yurt dışından örgüt ve partiler 22 Temmuz 2013'te Hewlêr yakınlardaki Mesîr'de bir araya geldi. Ulusal Kongre için önce 25-26 Ağustos tarihi, ardından 15-17 Eylül tarihleri kararlaştırıldı. KDP başkanı Mesud Barzanî'nin dayatmaları ve sürekli oyalamalarıyla süreç uzadı. 25 Kasım tarihinde yeniden bir araya gelen hazırlık komitesi, kongrenin belirsiz bir tarihe ertelendiğini açıkladı. Bu süreçte KDP başkanı ve medyasının Türk devletiyle aynı dili kullanarak Rojava Devrimi'ne yönelmesi kongre çalışmalarının ertelenmesinin birinci nedeni oldu. Rojava'da ise bu süreçte savaş tırmandı. 2013 yaz ve sonbaharında El Kaide eksenli saldırılara karşı direniş zirveye ulaştı. Bu anlamda 2013'ü Rojava Yılı olarak değerlendirmek daha yerinde olacaktır.

Halkların Baharı'na DAİŞ saldırıları ve tarihi direniş

Bu dönem ayrıca AKP-Fethullah örgütünün hem ittifak için-

de hem de iktidar savaşımında geçen bir yıl oldu. Birbirini zayıflatan ve özellikle Kürdistan'da iktidarı sürdürmek isteyen iki güç, toplum üzerinde her türlü baskıyı uygular hale gelmişti. Bu dönemde 30 Mart 2014 seçimleri öne çıktı; hem AKP hem de legal-demokratik Kürt siyaseti bu seçimi kazanmak için yoğun bir çalışma yürüttü. AKP bu seçimi kaybetmesi halinde tamamen kaybedeceğinin farkında olarak aynı zamanda savaşa da ön hazırlık yapıyordu.

27 Mayıs 2013'te gelişen Gezi Direnişi, Arap Baharı dalgasıyla yayılan halk isyanlarının ve Rêber APO'nun Kürdistan ve Türkiye'de yarattığı umut ve özgürlük çizgisinin etrafında gelişti. Kısa sürede birçok şehre yayılan direnişlerde toplumun değişimden yana olan potansiyeli alanlara çıktı, değişim talepleri güçlü bir sesle haykırıldı. Suriye'ye dayanan Arap Baharı, Ortadoğu ve dünyadaki küresel ve yerel güçlerin savaş meydanı haline dönüştü. Halkların özgürlük umudu bir kez daha kapitalist modernite güçleri tarafından ezilmek bastırılmak istenirken, 2014 Newroz'unda Rêber APO'nun ikinci tarihi çağrısı milyonlara ulaştı. Ortadoğu'da özgürlük umudunun hala ne kadar diri ve direngen olduğu Rêber APO'nun mesajıyla bir kez daha halklara ulaştırıldı. Newroz'un hemen ardından 30 Mart 2014'te Türkiye ve Bakur'da yerel seçimlere gidildi. Kürtlerin demokratik özerklik söylemini öne çıkardığı seçimlerde elde ettiği başarı, bu projeye verilmiş onay ve destek olarak yorumlandı.

Takvim yaprakları 10 Haziran

2014'ü gösterdiğinde Irak'ın en büyük ikinci şehri Musul, göstermelik 6 gün süren çatışmalar ardından DAİŞ'in eline geçti. Birkaç gün sonra da Telafer aynı akıbete uğradı. En acımasız saldırı ise 3 Ağustos tarihinde gerçekleşti. Şengal'e yönelik 73. Ferman'da binlerce Êzidî katledildi, binlerce kadın ve çocuk esir düştü, on binlercesi ise dağlara sığındı. 12 HPG gerillasının alandaki varlığı katliamın ancak daha da büyümesini engelleyebildi. Rojava üzerinden açılan bir insani koridor dağlara sığınan on binlerce Êzidî'nin güvenli bölgelere ulaşmasını sağladı.

Birkaç günün ardından DAİŞ faşizmi bu defa yönünü Mexmûr Mülteci Kampı'na çevirdi. Ancak direniş geleneğinin besleyip büyüttüğü bir halkın direneceğini hesaplayamamış

olacak ki, kolayca elde edeceğini düşündü Mexmûr'u. Fakat direniş tıpkı yıllardır çektikleri acılar kadar büyük oldu. Bu direniş sayesinde DAİŞ'in Hewlêr'e açılan yolu kapanmış oldu. Kerkûk'e de saldırmak isteyen DAİŞ çeteleri burada da karşılarında direnen HPG gerillalarını bulunca emellerine ulaşamadı.

Önüne kattığı orduları yerle bir eden DAİŞ faşizmi, Eylül ayında Kobanê'nin kapılarına dayandı. Adeta Kürt iradesinin sınıandığı tarihi bir savaşa sahne olan Kobanê'de özgürlük ile kölelik çizgilerinin savaşı yaşandı. Karanlık DAİŞ faşizminin önünde Bakur başta olmak üzere bütün Kürdistan ve yurt dışında yaşayan milyonlar ayağa kalktı. 6-9 Ekim Serhildanı olarak tarihe geçen direnişin zirvesinde binlerce genç Ko-

banê'nin savunması için sınır tellerini aşarak özgürlüğe yürüdü. Bu efsanevi direniş 1 Kasım'da zafere ulaştığında dünya ayağa kalktı ve 1 Kasım Dünya Kobanê Günü olarak kabul edildi. Arîn Mîrkan ve yoldaşlarının halkları için bedenlerini DAİŞ faşizminin tanklarında patlatmalarıyla ulaşılan zafer, Özgür Kürtlüğün artık silinmemecesine Kürdistan'a kök saldığını, Ortadoğu'da filizlendiğinin göstergesi oldu. Bu zafer ardından bir anlamda Kürtler ilk defa Ortadoğu ve dünya siyasetini bu düzeyde etkileme konumu kazandı. Ve bu başarı Ortadoğu'nun özgürleşmesinin öncülüğünü Kürtlere vermiş oldu.

Rêber APO ile görüşmeler

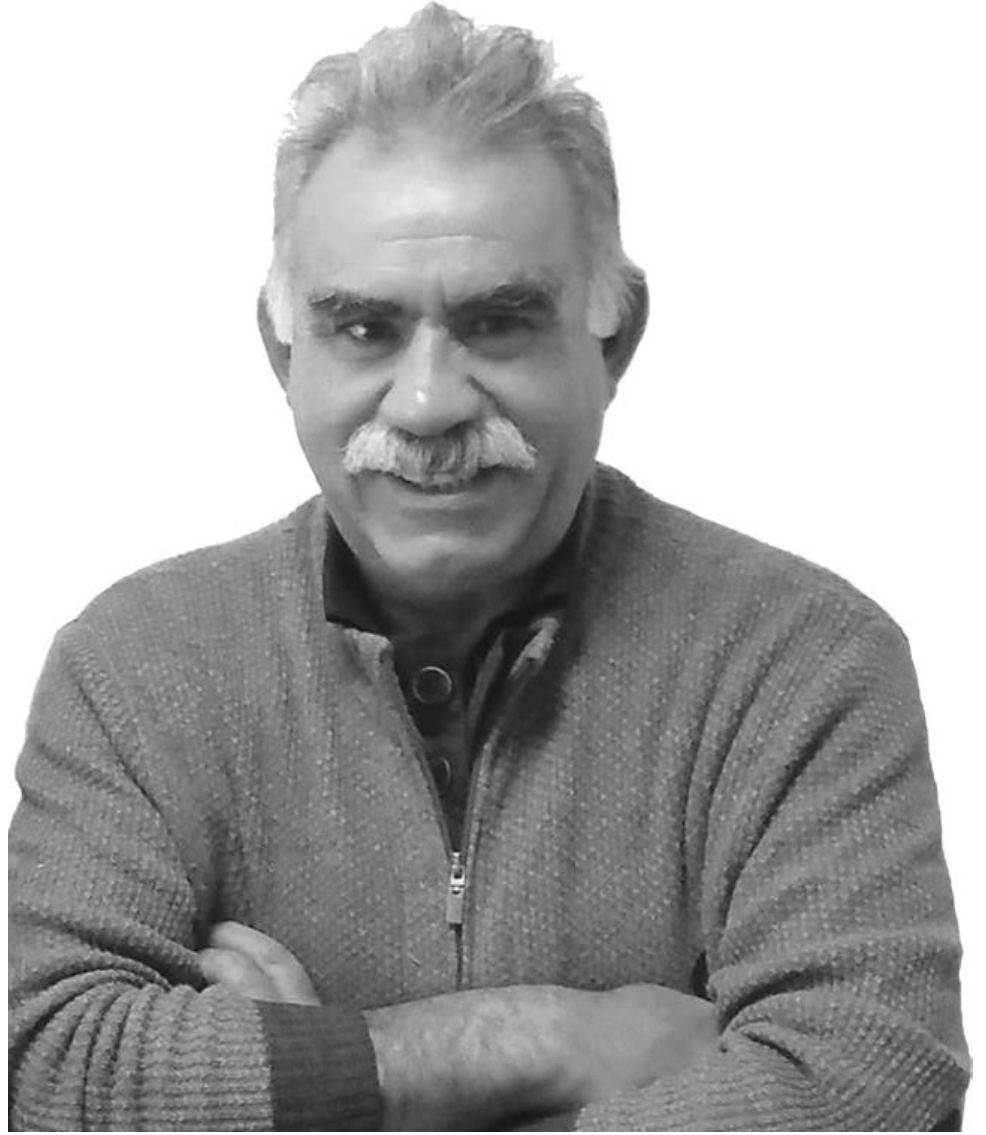
Bu gelişmeler ardından Başûr

ve Rojava'da çetelerini Kürtlere saldırtan AKP ve Erdoğan, umduğunu bulamayınca 30 Ekim 2014'te topladığı Milli Güvenlik Kurulu toplantısı ile topyekün saldırı kararı aldı. PKK'nin imha ve tasfiyesini amaçlayan kararlar 'Çöktürme Planı' olarak devreye konuldu. Özel savaş politikalarının en acımasız haliyle uygulanmasını esas alan bu plan Kürdistan'ı Kürtsüzleştirme, direniş merkezlerini ortadan kaldırma ve Kürtleri imha etmeyi hedefledi. Bu dönem aynı zamanda İmralı'da görüşmelerin devam ettiği, devletin müzakere hazırlığında olduğunu söylediği dönemlerdi. Rêber APO hazırladığı müzakere taslağını AKP'ye sunmuş, 15 Şubat 2015'e kadar süre tanıtmıştı.

28 Şubat 2015 tarihinde ise Rêber APO ile devlet heyetinin görüşmeleri sonucu kabul edilen 10 maddelik mutabakat metni, Dolmabahçe Sarayı'nda her iki taraftan temsilcilerin oturduğu bir oturumda kamuoyuna açıklandı. Ancak bu açıklamayı kullanacağını düşünen AKP ve Erdoğan, durumun tam tersi şekilde, demokrasi güçlerinin güçlendiğini görünce kurulan müzakere masasını devirdi. Açıklama ardından 8 Mart ve Newroz büyük coşkuyla kutlandı. 2015 Newroz'una da damgasını vuran Rêber APO'nun mesajı oldu.

Takvimler 5 Nisan 2015'i gösterinceye kadar süreç böyle devam etti. Rêber APO ile son görüşme seçimlere ilişkin olarak tek gündem ile yapıldı. Orada tavrını ortaya koyan Rêber APO, müzakere heyetinin oluşmaması durumunda bir daha görüşe çıkmayacağını söyleye-

rek direnişe geçti. Ve böylece gündem 7 Haziran seçimlerine kilitlendi. Rojava aynı dönemde müthiş bir savaş yürütüyor, DAİŞ çetelerine darbe üstüne darbe vuruyordu. Seçimlerden 2 gün önce, yani 5 Haziran'da Amed'de miting alanında bombalar patlamaya başladı.

7 Haziran seçimleri sonuçları açıklandığında, Türk ulus devletçiliğinin sonunun geldiği görüldü. Türkiye ve Bakur'da devrimci-demokrat ve farklı-ötekileştirilmiş tüm çevrelerin bir demokrasi bloğu oluşturduğu bu ortamda öz itibarıyla kazanan Demokratik Özerklik, Demokratik Özyönetim oldu; kaybeden ise merkezîyetçi, tek-

çi, ulus-devletçi faşizan zihniyet oldu.

7 Haziran seçimleri ve değişen dengeler

7 Haziran zaferi ardından faşizm tüm gücüyle seçimi boşa çıkarmaya ve saldırmaya başladı. 24 Temmuz'da faşist siyasi ve askeri saldırı sürecini başlattı. AKP hükümeti adeta bir intikam savaşı başlattı. İlk saldıran AKP'nin beslediği DAİŞ oldu. 22-24 Haziran tarihleri arasında Kobanê'ye yönelik alçakça bir saldırı düzenlendi ve iki yüzden fazla Kobanêli can verdi. Ardından 20 Temmuz'da Pîrsûs'ta, Kobanê ile dayanışmak isteyen

devrimci-sosyalist gençlerden intikamını almak istedi. Bura-daki katliamda 33 kişi yaşamını yitirdi. 24 Temmuz'da ise Türk devlet tarihinin en büyük hava bombardımanı gerçekleştirildi Medya Savunma Alanları'na. Bir gecede tam 400 hava saldırısı yapıldı. 7 Haziran'da iktidardan düşen ve toplum nezdinde iradesi kalmayan AKP, ilk olarak gerillaya ardından topluma saldırmaya başladı. Bu saldırıdan bir gün önce, yani 23 Temmuz 2015 günü, Türkiye ile ABD bir anlaşma imzalayarak Türkiye'nin de DAİŞ karşıtı koalisyonda yer alması öngörüldü. Ancak bu anlaşmanın DAİŞ'e karşı değil, PKK'yi imha içerikli olduğu bir gün sonra anlaşıldı.

Böylece Rêber APO'nun tüm çözüm arayışları ve çabalarına verilen cevap; ölüm, katliam, şehirlerin yıkılması ve Kürtlerin imhası oldu. Buna karşı

Kürt gençleri de öz savunma pozisyonlarını almaya başladı. Şehirlerini, mahallelerini, köylerini kendileri yönetmek isteyen halk, işgalci güçlere karşı direniş hamlesi başlattı. Ve bu hamlenin ilk kıvılcımı Gimgim'da yakıldı, dalga dalga Kürdistan'ın en direngen topraklarına yayıldı. Gever, Cizîr, Silopî, Nisêbîn, Farqîn, Sûr, Er-dîş, Colemêrg ve Şîrnex'e kadar yayıldı.

7 Haziran seçimlerini hazmedemeyen AKP ve Erdoğan iktidarı, seçimlerin iptali ve tekrarlanması için her türlü yolu denedi ve 1 Kasım'da seçim kararı aldırdı. Elde edilen kazanımların korunması ve geleceğe taşınabilmesi adına 1 Kasım'da gerçekleştirilecek seçim için birçok çevrenin çağrıcı olması üzerine KCK, 10 Ekim 2015 tarihinden itibaren eylemsizlik kararı aldığını açıkladı. Eylemsizliğin açıklandığı gün, yani

10 Ekim'de Ankara'da bir araya gelen barışseverlere yönelik AKP'nin organize ettiği, kanlı bir saldırı daha gerçekleştirildi. 109 kişinin hayatına mal olan saldırı ile eylemsizlik sürecini sabote etmeyi hedefleyen AKP, Türkiye ve Bakur'daki barış ve demokratik çözüm umudunu bu saldırılarla baltalamaya çalıştı.

Yine 2015 yılı boyunca Rojava'da boydan boya bir direniş ve mücadele yükseldi. Rojava'nın etrafında 15 bin kilometre kareyi aşan toprak, DAİŞ çetelerinden kurtarıldı, özgürleştirildi. 14 Haziran'da Girê Spî'nin özgürleştirilmesi, Hesekê çevresinin temizlenmesi YPG-YPJ'nin büyük başarıları olarak tarihe not düşüldü. 3 Ağustos 2014'te DAİŞ'in Şengal'e dönük 73. Fermanı ardından, alanın temel stratejik bölgelerinin kurtarılması da 2015 Kasım ortalarında gerçekleşti. 24 Kasım'da bir Rus

savaş uçağının Türk hükümetinin emriyle düşürülmesi, Türk-Rus ilişkilerini ve Suriye politikalarını oldukça etkiledi. Çıkar ilişkileri ve diplomatik ilişkiler yeniden masaya yatırıldı, karşılıklı tavizler verildi.

Özyönetim Direnişleri

2015 yılının Ağustos'unda başlayan Özyönetim Direnişleri ise PKK'nın 38 yıllık mücadelesinde yeni bir aşamayı ifade ediyordu. Kürdistan gençliğinin Türk faşizmine karşı şehirleri, mahalleleri, köyleri savunmayı amaçlayan, sömürgeciliği Kürdistan'dan söküp atmayı hedefleyen direnişi destansı bir çıkış oldu. Sûr'dan Cizîr'e, Farqîn'den Gever'e, Şirnex'ten Kerboran'a Nisêbin'e kadar yayılan bu direnişte Türk ordusu birçok şehri yerle bir etti, on binlerce evi yıktı, yüz binlerce insanı yerinden etti. Sûr Direnişi'nin komu-

tanı Çiyager Hêvî şahsında büyüyen direniş ile faşizme karşı mücadelenin tıpkı 15 Ağustos ruhuyla yürütülebileceği bir kez daha ispatlanmış oldu. Türk devletinin en vahşi iktidarı olan AKP-Erdoğan faşist iktidarına karşı diz çökmemenin, boyun eğmemenin sembolü olan yüzlerce direnişçi genç, Özyönetim Direnişleri'nde can verdi, ancak teslim olmadı. Özyönetim Direnişleri teslim olmayan Özgür Kürtlüğün bir kez daha tüm faşist odaklara gösterildiği destansı bir mücadele ortaya koydu. "Ne olursa olsun son muhteşem olacak. Mutlaka kazanacağız" şiarını Kürdistan halkına miras bırakan Ferman-dar Çiyager, 105 günlük Sûr Direnişi ile Kürdistan Devrimi'nin ve Ortadoğu'nun özgürlük umudunun nasıl başarılacağını özetler gibidir.

Bu görkemli direniş geriye Mehmet Tunç gibi, Pakize Na-

yır, Sêvê Demir, Fatma Uyar gibi kahramanlar da bıraktı. İmkan olmasına rağmen her türlü saldırı altındayken direnişten tek bir adım dahi geri adım atmayan halk öncüleri, faşizmin gerçek yüzünü açığa çıkardı. Kürdistan toplumunun direnen, boyun eğmeyen geleceğini geleceğe miras bıraktı. İşgalci Türk ordusu 14 Aralık 2016 tarihinde, hiçbir kural ve ahlaki ölçü tanımadan şehirleri ev ev mahalle mahalle yıkarak, sivil-savaşçı ayrımı yapmadan önüne gelen her şeyi ve herkesi yok etmeyi önüne koydu. Bunun karşısında ise direnişçi güçler tek bir adım dahi geri atmadan, canları pahasına bulundukları yerleri terk etmedi, bin yılların mirası olan direnişçi geleneği 21. yüzyılda da yaşatma iradesini ortaya koydular.

ÖNDERLİK BİZİM ÖZGÜR GELECEĞİMİZDİR

Fransa'nın Strasbourg şehrinde 17 Aralık'ta başlatılan süresiz-dönüşümsüz açlık grevi eyleminde yer alan Deniz Sürgüt ile bir röportaj gerçekleştirdik. Rêber APO'ya uygulanan tecridi nasıl anlamamız gerektiğinden nasıl yaşamalı sorusuna kadar birçok konuda Stêrka Ciwan'a konuşan Deniz Yoldaş'ın gençliğe de bir mesajı var: "Yıldız doğurmak isteyen, öncelikle kendi kişiliğinde o kaosu yaşamak zorundadır."

Leyla Güven'in başlattığı süresiz-dönüşümsüz açlık grevine Strasbourg'dan katılan grubun içerisinde. Önderliğe uygulanan tecridin sonlandırılması için yapılan bir eylem. Bu sana neler düşündürüyor ve hissettiriyor?

Aslında bizim direniş tarihimizin bütün dönemlere cevap olacak tecrübeleri var. Bütün yaşadığımız sorunlar, sıkıntılar, tikanıklıklar ya da iç sorunlar karşısında Özgür Hareketi'nin kazandığı bir tecrübe var. Doğru öncülük, tıkanan süreci çok rahat aç-

bildiği gibi önemli gelişmeleri de kendisiyle beraber getiriyor. Bu eylem bana biraz Şehit Andok ile Şehit Êrîş'in fedai eylem yaptığı dönemi de hatırlatıyor. Çünkü o dönem esasında mücadele içerisinde hakim olan pasifist bir duruş vardı. Eylem yapmamaya, var olan durumu sindirmeye yönelik bir kabullenme vardı. Heval Êrîş ile Heval Andok'un eylemi, hatırlanır belki, 2012 yılında Kayseri Pınarbaşı'nda, faşizmin kalbinde yapılan bir eylemdi, fedai bir eylemdi. Bütün zor koşullar aşarak gerçekleştirilen ve düşmanı toptan sarsan bir eylemdi. O süreçte mücadele içerisinde

hakim olan pasifist duruşa karşı da yapılan bir eylemdi. Şimdi bu dönemin ve Leyla Güven'in başlattığı eylemin aslında biraz böyle bir anlam bağı da var.

Gerçekten hem içimizde hakim olan pasif duruşa karşı bir itirazı olan, hem düşmanın bütün gücüyle Önderliği bizden koparmaya yönelik çabasına karşı, hem de bir irade beyanı olan bir eylemdir Heval Leyla'nın başlattığı eylem. Neydi o irade beyanı? Halkın, Önderlikle yaşama isteğini vurgulayan bir irade beyanıydı. Anlamı böylesine yoğun olan bir eylem. Bir öncülük rolü üstlendi bu süreç içerisinde. Bu öncülüğe

cevap olmak lazımdı. Gerçekten buna bir ses olmak lazımdı. Yani o öncülüğe, o direniş kulak vermek gerekiyordu. Bu Strasbourg eyleminin anlamını ben biraz böyle görüyorum. Heval Leyla'nın öncülüğünde başlatılan o süreç, "Biz de senin yanındayız, senin haykırdığın talepleri biz de haykırıyoruz, senin rahatsız olduğun o eğilimlerden biz de rahatsızız, biz de buna karşı bir ses çıkartmak istiyoruz" çığlığıydı Strasbourg eyleminin başlangıcı. Eylemin başlangıcında söylenen sözlerle bugün geldiği aşamada söylenen sözler tabi farklılaşıyor. Bence anlam daha da fazlalaşı-

yor; eylemden çıkarılan anlam daha da fazlalaşıyor. Çünkü insan, zaman ilerledikçe kendisiyle daha fazla yüz yüze, kendisiyle sürdürdüğü savaşı netleştirdiği bir aşamaya giriyor. İnanmadan söylenen sözlerin inandırıcılığının kalmadığı bir aşamaya geçiyor bence insan. Böyle sadece varlığının bir anlam ifade ettiği bir aşamaya geçiyor.

Bir de müthiş bir rahatlık var. Tabii rahatlıktan kastım Heval Kemal'in Büyük Ölüm Orucu eyleminde, "Oh, özgürlük ne güzel bir şeymiş" sözünü söylerkenki rahatlıktır. Çünkü biz artık gerçekten "kazanacağız"

da demiyoruz, çünkü kazandık. Tecrit, belki biz ona karşı adım atmaya başladığımız andan itibaren kırılmaya başlamıştı. Bu belki de Önderlikle tekrar görüştüğümüz gün en bariz şekilde hissedilecek. Ama şu anda fark ediyoruz, buradaki bütün arkadaşlarda hakim olan duygu budur. Başarmış olmanın rahatlığı var, huzuru var. Bu eylem, ucunda illa ki şehadet ya da illa ki bir kaybın olmasını öngören bir eylem değil; böyle bir amacı yok. Gerçekten yaşamın yaşatılması amaçlanıyor burada. Sadece kendin için değil, belki sadece halkın için de değil, tüm insanlığa bir

şey vermeye çalışıyorsun, böyle bir anlamı var. Çok yoğun duygular yaşıyor tabii insan. Bunu özellikle halkla buluştuğunda, halkla bir araya geldiğinde, onların gözlerine baktığında, onların sana yaklaşımını gördüğünde, sen o hissiyatı çok daha net, çok daha ağır bir şekilde hissediyorsun.

Biz çok uzun bir süredir Önderliği çok ihmal ettik. Önderliği çok fazla haykırmamıza rağmen çok fazla ihmal ettik. Aslında bir durup düşünüp, bunu kendimize sormamız lazım: Biz gerçekten de Önderliğin özgürlüğünü kendimize ne kadar esas aldık? Bunu sormamız lazım. Her birimiz şahıs

olarak bunu kendimize sormamız lazım. Halka karşı da hesap vermemiz lazım. Çünkü halk, bu süreç içerisinde görüldü ki bizim ne kadar yanlışlıklarımız, eksikliklerimiz ve yetmezliklerimiz olsa da, Önderlik sözkonusu olduğunda halk çok nettir ve sonsuz bir fedakarlık göstermeye de hazırdır. Ama biz öncülük rolünü üstlenmesi gerekenler olarak bu rolümüzü üstlenmediğimiz için şimdiye kadar, halkın o beklentisine de cevap veremedik. Önderliği ihmalimiz de buradan ileri geliyor. Önderliğin iki tane mektubu vardı, ben cezaevindeyken Özgür Halk dergisinde yayınlanmıştı. Önderliğin orada şöy-

le bir sözü vardı: “Sizin duygularınızı dahi politikleştirmeniz lazım.” Duygularınızın politikleşmesi demek, bütünüyle toplumsallaşmanız demektir. Ama Önderlik diyordu ki: “Siz toplumsallığı bilmediğiniz gibi, bireysellik sınırından öteye de geçmiyorsunuz. Eğer ki böyle bir duruş sahibiyse, bana böyle ‘Yaşa APO’, ‘Seni çok seviyoruz’, ‘Bijî Serok APO’, bu sözlerin çok anlamı yok benim nezdimde. Eğer ki gerçekten politikleşirseniz, duygularınızı dahi politikleştirirseniz, toplumsallaşırsanız, o zaman benimle bir bütün olabilirsiniz. O zaman beni yaşayabilirsiniz, belki o zaman beni sevebilirsiniz.” İşte

şu süreçte bizim silkelenmemiz gereken nokta orası. Ne kadar politiklaşıyoruz, ne kadar toplumsallaşıyoruz, ne kadar Önderliği seviyoruz? Bunların üzerine düşünmemiz lazım.

Tabii ben bu sözleri özellikle biraz da gençlik olarak da söylüyorum. Bizim çok daha büyük bir özeleştirme vermemiz gerekiyor. Çünkü biz Önderliğin, “Önderlik, gençliğin beyninde çakan özgürlük kıvılcımıdır” dediği gençleriz; “Önderlik sizsiniz” dediği gençleriz. Ama biz bu konuda o bilinç düzeyini tam yakalayamadık, o heyecanı tam yaratamadık, devrimin o koşusuna, temposuna ayak uyduramadık. Bu da bizim için yoğun bir özeleştirme sebebidir aslında. Biraz böyle bir anlamı da var bu eylemin.

Rêber APO’nun zindanda tecride ve komploya karşı verdiği direnişi nasıl anlamak gerekir? Rêber APO’nun direnişini anlamada nefis savaşını anlamının önemi nedir?

Kazancakis’in İsa üzerine bir sözü var. İsa diyor ki “Benim ruhum bir savaş meydanıdır, sürekli bir çatışmanın olduğu.” Önderliği düşündüğümde hep o aklıma gelir. Önderlik çok yoğun bir savaştır. İnsanın, çok fazla sistem gözüyle bakarsa anlamlandıramayacağı bir savaş; anlam sınırını aşan bir savaştır Önderliğin yaptığı. Tecridi nasıl dile getirdi? Dedi ki, “Siz milyonlarca insanı bir hücreye kapatamazsınız.” Dolayısıyla sizin buna yönelik bütün çabınız da aslında böyle bir savaşın sonucudur. Şimdi Önderlik bir de o savaşı kendi başına, aslında kendi şahsında yürütüyor

ve aslında bunu milyonların adına da yönetiyor. Dolayısıyla halk adına o özgürlük savaşını verme durumu var. Biz bundan dolayı her seferinde haykırıyoruz ve diyoruz ki “Önderliğin üzerindeki tecrit hepimizin üzerindeki tecrittir.” Gerçekten biz kendimiz Önderliğin verdiği savaşa bir anlam verebilsek, gerçekten o savaşı bizim adımıza verdiğini anlayabilsek; o zaman O’nun üzerinde uygulanmak istenen tecridin bizim üzerimizde uygulandığını da biliriz.

Yani doğrudur, öfke ve nefret insanların iki değerli duygusudur. Çünkü insan neyden nefret eder, neye öfke duyar? Reddettiklerinden nefret eder ve reddettiklerine öfke duyar. Eğer dikkat edilirse, bizim reddettiğimiz şeyler çok somut noktalar. Biz sistem yaşamını reddediyoruz. Sistemin bize sunduğu tüm argümanlarını, esasında o tüketici ruh halini biz reddediyoruz. Eğer insanın reddettiği şeyler bu kadar somutsa, ilkeli bir duruş, ölçü ya da ilkelerle yaşamak çok soyut görünse de, hakikate işaret ediyor. Çünkü orada hakikate giden bir yol var, senin ulaşman gereken bir nokta var. Sen onu yaşamak için oraya doğru yol almalısın, soyutluğu oradan gelir. Ama çok daha değerlidir. Şimdi bu tabii bir savaşım gerektiriyor; anı anına bir savaşım gerektiriyor, adım adım bir savaşım gerektiriyor, nefes nefese bir savaşım gerektiriyor. Hiçbir anını boş bırakmaman gereken bir savaşım. Eğer bu savaşı veremezsen ve sistemin sana verdiği o yaşama tenezzül edersen, o zaman işte tüketici bir ruh haliyle yaşıyorsun. He-

val Fuat buna “intihar kişiliği” diyor; intihar, yani kendinden yiyen, kendini tüketen bir ruh hali.

Bunu biraz anlatabilir misin?

Sistem insanı rahattır; rahat yaşamak ister. Hem beden hem de zihnen rahat yaşamak ister. Ama böyle bir eylemin amacında olan insanlar, kendi bireysel rahatlığından, ruhsal rahatlığından da vazgeçecek insanlardır. Çünkü aslında insan böyle bir savaşı vererek ileriye dönük bir adım atmaya çalışıyor, o ruhu yakalamaya çalışıyor. Ama sistem sürekli seni tüketmeye yöneliktir. Belki sana o fiziki rahatlığı verebilir, ama seni ruhen, kişilik olarak bitirip tüketir. Eğer ki ona tenezzül edersen aslında karnın doyar, ama ruhun biter; ruhun aç kalır, özgürlüğe atılan adım eksik kalır.

Dedim ya, belki ilerleyen zamanlarda çok fazla söz söylemeye gerek kalmayacak bir eylemdir bu. Açlığın böyle bir etkisi var insanların üzerinde. Çünkü sen çok rutin bir yaşam aktivitenin vazgeçiyorsun. Kendini doyurma, üç temel güdüden bir tanesidir; bütün canlıların kendilerine yaşam gerekçesi olarak sunduğu üç şeyden bir tanesidir, sen onlardan bir tanesinden vazgeçiyorsun. Diğerlerinden de vazgeçiyorsun, ama burada bariz bir reddediş de var. Sen iradi olarak buna şerh koyuyorsun.

İnsan kendi içerisinde sürekli bir savaş halini yürütürse, eğer nefesine karşı galip gelirse, bu onda esasında güçlü bir kişiliğin de oluşması demektir. Çünkü sen red ve kabul ölçü-

lerinde artık netleşmiştir. Reddettiğin yaşam senin nefsin oluyor, sen onu bitirmeye çalışıyorsun ve yaratmak istediğin kişilik esasında belirginleşmeye başlıyor. Bu senin karakterine dönüşüyor ve eğer ki karaktere dönüşmüşse, senin mücadeledeki duruşuna da yansır. Çünkü kendinden emin olarak bir işi yapmaya çalışıyorsun. Artık netleşmiştir, neyi arzuladığını, neyi istediğini, neyi hedeflediğini biliyorsundur yani. Nerede netleşmen gerektiğini anlıyorsundur. O iç savaşta, Önderliğin diyalektik anlayışına göre belki yüzde yüz bunda galip gelmek mümkün değildir. Ama onu minimize edip, o şe-

kilde yaşamayı öğrenmek o zaman güçlü kişiliğin de oluşması demektir.

Bu, “Nasıl yaşamalı?” sorusuna bir cevap olabilir mi?

Tabii, bu kesinlikle öyledir. Çünkü sadece yaşamak yetmiyor. Sadece yaşamak, yeterli bir anlama sahip değil artık. Hele hele bizim için çok farklı. Gerçekten “Nasıl yaşamalı?” sorusuna cevap vermek lazım. Önderlik bunu çok net bir şekilde anlattı; nasıl yaşamamız gerektiğini. Hatta dördüncü savunmada bunu yine ısrarla vurgulamak istedi ve dedi ki “Ne yapmalı? Nereden başla-

malı? Nasıl yapmalı?” Dördüncü savunmada onu anlatırken bir tanımı vardı, dedi ki “Sistem kendini size dünya güzeli olarak sunsa dahi, ona kusarak cevap vermeniz lazım.” Şöyle bir tabiri vardı O’nun, çok etkileyicidir: “Deli gömleğini parçalarcasına bu sistemle mücadele etmeniz lazım.” Önderlik bir ekleme de yaptı ve “Sistem içinden sisteme karşı bir duruş sergileyerek başlayabilirsiniz” dedi. Bu iyi bir başlangıç olabilir. Dolayısıyla sen böyle bir adım atacaksan, öncelikle bu savaşı zaten senin kendi içinde yürütmüş olman lazım. “Nasıl yaşamalı?” sorusuna cevap bu şekilde verilebilir. Tabii ki biz

bunu fiziki olarak değerklen-dirmiyoruz. Mesela Kemal Pir kişiliğini biz buna örnek vere-lim. Kemal Pir çok zengin bir kişiliktir. Zenginliğin ölçütü nedir? Paylaşımıdır. Bu elbette ki maddi olarak değil. Devrimci kişiliğinden, birikiminden, ide-olojiden, çizgiden; ne varsa üze-rinde bunu paylaşmaktır. Bunu belirlediğimizde aslında şunu söylememiz lazım. Kemal Pir esasında, kendi içinde o en güç-lü savaşı veren bir arkadaştır. Ondan dolayı bu kadar nettir; ondan dolayı Kemal Pir kişiliği o kadar etkili diyor arkadaşlar. O yüzden, bunların hepsi yüzde yüz bağlantılıdır “Nasıl yaşa-malı?” sorusuyla.

Heval Fuat’ın çok güzel bir sözü var, diyor ki, “Var olan ger-çeklik aslında gerçekliğin kat-linden başka bir şey değildir.” Şu anda bize sunulan, sistemin bize gerçek olarak anlatmaya çalıştığı ve bizim de kabul et-tiğimiz gerçeklik esasında ger-çekliğin katledilmesinden baş-ka bir şey değildir. Yine Heval Fuat orada o değerklendirmeyi yaparken diyor ki “Biz Önder-liğe göre çok gerçekçi insanlar-dık, Önderlik bize çok hayal-perest geliyordu.” Önderliğin savunmalarda söylediği bir söz var: “Ütopyası olmayanın başa-rıya ulaşma şansı zayıftır” di-yor. Önderlik çizgisinde ve tar-zında hep o vardır; hep hayal eder ve hep o hayale ulaşmak ister, bunun için adım atar. Ha-yal etmeyi bu temelde biraz dü-şünebiliriz. Aslında gerçek olan nedir ve biz neye hayal diyo-ruz? Önderlik, “Günümüz bili-mi o kadar gerçekliği savundu-ğu halde en yanlışa yakınken, mitoloji çok daha gerçeğe ya-kındır, hakikate yakındır” dedi.

Mitoloji, sistem tarafından çok itibar görmeyen bir konu, ama Önderlik mitolojiye yöneliyor çünkü daha güçlü bir hakikate işaret ediyor. Hakikati biz çok soyut ele almıyoruz, hep o şe-kilde algılanıyor. Ama mesela Demokratik Ulus’un inşasının kendisi bir hakikattir. Bu kadar somuttur. Ama işte bu sistem nezdinde çok hayalperest bir yaklaşım olarak görünüyor. Bu yüzden biz onu savunmalıyız; o hayal etme gücünü savunmalı-yız. Tabii sadece düş kurmakla bağlantılı değil. Bir şeye ger-çekten inanmak, o hayal ettiğin şeye varacağına ulaşacağına inanmak bence zaten yola baş-lamanın ilk adımı olabilir. Bu eylem özelinde düşünürsek, biz başlarken bir hayal kuruyoruz aslında; Önderliğin üzerindeki o tecridin parçalanması, Önderliğin tamamen özgürleş-mesi, Kürdistan’da işgalciliğin bitmesi. Bunları hayal ediyor-uz. Madem böyle bir hayalin var, bunun gerçekleşmesi için diyorsun ki sadece hayal etmek yetmez, adım da atmak lazım, ve o adımı atmaya başlıyor-sun. İşte senin o hayallerinin gerçeğe dönüştüğü, ama ger-çek manada gerçeğe dönüştüğü aşamaya giriyorsun artık. O za-man o adımı atıyorsun ve onu gerçekleştirmeye çalışıyorsun. Başlangıcı yapmadan da onun yaşam bulması çok mümkün değil. O ilk adım çok küçük gö-rülebilir belki, ama ilk olması sebebiyle çok kıymetli bir adım-dır.

Gençlere bir çağrın var mı?

Elbette var. Bu süreçte herke-sin Önderliği daha fazla anlama noktasında, Önderliğin etrafın-

da kenetlenme noktasında ken-disini ikna etmesi lazım. Bunda tamamen ikna olmamız lazım. Bizim özgür gelecek dediğimiz şey Önderliğin kendisindedir. Dolayısıyla, Önderliği unuttu-ğumuz, düşünmediğimiz her bir saniye biz geleceğimize de ihanet ediyoruz demektir. Her insan, eğer ki güzel yaşamak ve özgürlüğe doğru bir adım atmak istiyorsa, bazı şeyleri yapmak zorundadır. Yine bir arkadaş bu durumu tanımlar-ken “Sırtında çarmıhıyla gez-mek” dedi, özgürlük yürüyüşü öyledir dedi. Bir eylem başlatıl-mış, bu benim şahsımda veya diğer arkadaşların, Heval Leyla Güven’in şahsında yürüyen bir eylem de değil artık; yaratılmış bir ruh var. Direniş bir ruh-tur. Diyarbakır Zindanı’nda o ruh yaratılmıştı, bu arkadaşlar şahsında bir temsiliyet gerçek-leşiyor belki. Ama o ruhun güç-lenmesi bu ateşin gürleşmesi lazım ki her tarafa yayılsın ve Önderlik etrafında daha fazla kenetlenilsin. Özellikle de genç-lik! Gerçekten, Önderlikle daha fazla bütünleşmeli, çok bütün-leşmeli, Önderlikte netleşmeli, örgütlenmeli. Önderliğin pers-pektifleriyle kendini örgütle-meli. O iç savaşını Önderlik perspektifiyle yaşamalı.

Nietzsche diyor ki, “Yıldız do-ğurmak isteyen, öncelikle ken-di kişiliğinde o kaosu yaşamak zorundadır.” Evet bir yıldız doğacak belki bedenlerde, ama o kaosu yaşamak lazım; herke-sin o iç savaşı yürütmesi lazım. Eğer ki Önderlik esas alınarak bu savaş yürütülürse, çok güçlü bir kişilik, çok güçlü bir gençlik ortaya çıkacaktır.

KAZANMANIN FORMÜLÜ: DEVRİMCİ KÜLTÜR VE AHLAK

II. Bölüm

Ahlak

Kültürlerin oluşabilmesi için 3 temelden bahsetmiştik. Onlardan bir tanesi Toplumdur. Toplumun oluşabilmesi için ve bir arada kalabilmesi için de Ahlak gereklidir. Tabii, toplumun olması için sadece ahlak yeterli olmaz, ama ahlakın toplumu bir arada

tutma özelliğini de görmezden gelemeyiz. Ahlak, doğal toplumların kendi içinde yazılı olmayan ama değerlere dayalı bir yaşam tarzı açığa çıkaran bir hakikattir. Adeta toplum içinde insanları görünmez ve vicdana dayalı bir ağ gibi örер ve bir arada tutar. Vicdan, ahlakın temel yapıtaşısıdır. Bir insanda ve toplumda vicdan yoksa, orada

ahlakın gelişmesi zordur; gelişmesi için de vicdanı açığa çıkarmak gerekmektedir. İnsanların vicdanı ne kadar gelişmişse, ahlaki değerlere de o kadar bağlı ve sadıktır. Ahlak, toplumu bir arada tutarken aynı zamanda çok büyük etkiler. Bunlar topluma ve insana şu şekilde yansır: İnsanların konuşmaları, hal ve hareketleri, ilişki tarzları ve

İnsanların vicdanı ne kadar gelişmişse, ahlaki değerlere de o kadar bağlı ve sadıktır. Ahlak, toplumu bir arada tutarken aynı zamanda çok büyük etkiler

hatta kavgaları bile ahlaki değerler ve kurallar çerçevesinde yürütülür. Ahlakla bir arada tutulan toplum, gönüllü bir şekilde yaşama dahil olur ve bu kuralları benimser. Devletçi toplumda ise ahlakın karşılığı hukuktur. Devletçi toplum ahlaki gerici olarak görür ve onun yerine hukuku dayatır. Böylece devletçi toplumda gönüllü katılma yoktur, daha çok zorunlu bir hukuki dayatma vardır. Hukukun yoğun olduğu yer, ahlakın az olduğu yerdir. Ahlakın yoğun olduğu yer de, hukukun az olduğu yerdir. Ahlak kendi etrafına güven ve bağlılık yayarken, hukuk etrafına korkuyu yaymaktadır.

Burada bir kısa hikayeye ahlakın anlamını derinleştirelim: “Bir kral var ve güvenilir birini arıyor özel bir görev için. Kral etrafında güvendiği 3 insanı çağırıyor ve ellerine birer tavuk veriyor. Ardından kral konuşmaya başlıyor: ‘Siz

bu tavukları alıp hiç kimsenin olmadığı ve görmediği bir yerde kesip bana geleceksiniz.’ Her 3 kişi de tavukların başından ve kanatlarından tutup saraydan çıkmak için yol alıyorlar. Birincisi saraydan çıkar çıkmaz ve hemen ilk köşeyi döner dönmez kimsenin göremeyeceği şekilde tavuğu keser. İkincisi saraydan çıkar ama sakın bir yer bulamaz, evine gider ve bahçesinde kimsenin göremeyeceği şekilde tavuğu keser. 3. kişi saraydan çıkar, eve gider ama bir türlü sakın bir yer bulamaz, en son bir dağın arkasına gider ve hiç kimsenin olmadığından emin olur ve tavuğu kesmek isterken durur ve kesemez. Her 3 kişi tekerrardan kralın huzuruna çıkarlar. Kral sorar: ‘Anlatın bakalım, nerede kestiniz tavukları?’ 1. kişi hemen atlar: ‘Ben hemen saraydan çıkar çıkmaz fırsatı yakaladım, kestim.’ 2. kişi: ‘Ben biraz aradıktan sonra evimde, bahçede o fırsatı yakaladım ve

kestim.’ 3. kişi susar. Kral sorar: ‘Sen neden kesmedin tavuğu?’ 3. kişi anlatmaya başlar: ‘Saraydan çıktım, her yeri gezdim, eve gittim ama bir türlü yalnız kalamadım. En son bir dağın arkasına gittim ve orada tam emindim ki kimse yok, ama fark ettim ki ben varım, o tavuğu kesersem ben göreceğim, onun için kesemedim.’ Kral bu kişinin vicdanının derinliğini görür ve ona güveni artar. Son olarak görevi ona verir.”

Bu hikayede şunu net bir biçimde görmekteyiz: İnsanların vicdanının elverdiği kadar ahlaki kurala uyulmaktadır. Birincinin ahlaki sarayın kapısından çıkar çıkmaz biter, ikincinin ahlaki evde biter, üçüncüsü nereye giderse gitsin bitmez, her zaman vardır. İşte ahlakın doğal gücü. Hiç kimse zorlamadan birinin kendiliğinden toplumsal değerlere katılmasıdır ahlak. Biz kendimize bakalım bu durumda. Bir görev

**Kürdistan’da zırhlı araçların
arkasında yerlerde
sürüklenen bir gencin cansız
bedenine, karanlık
sokaklarda uyuşturucuyla,
alkolle ve haplarla çürütülen
gençlere baktığımızda ne
görüyoruz?**

veya sorumluluk aldığımızda ahlaki düzeyimiz ne kadardır? Bu durumda biz hangi kişiyiz? Ahlakımız saray dışında mı, evde mi bitiyor yoksa hiç bitmiyor mu? Tüm kapılar kapanırsa, tüm gözler görmezse siz sadık mı kalıyorsunuz yoksa hemen bir ahlaksızlığa dalıyor musunuz? Bunlar bizim için büyük anlamlar ifade etmektedir. Bunları bilmek bizde vicdani bilincimizi ve böylece ahlaka yaklaşımımızı düzelterektir. Öz disiplin gelişecek ve topluma daha iyi katılmak mümkün olacaktır.

Ahlaklı insan ve ahlaklı toplum, kendini bilen ve özüne bağlılığını her zaman koruyandır. Bunun için de topluma en ufak bir leke düşerse tüm ahlaki duygularla kendini sorumlu görüp, bu ufak lekeyi ortadan kaldırmak için mücadele eder. Bugün Kürt toplumuna karşı geliştirilen saldırılarda kendi-

mizi ne kadar sorumlu görüyoruz ve vicdanımız ne kadar sızlıyor? Kürdistan'da zırhlı araçların arkasında yerlerde sürüklenen bir gencin cansız bedenine, karanlık sokaklarda uyuşturucuyla, alkolle ve haplarla çürütülen gençlere baktığımızda ne görüyoruz? Her gün kadınlar şiddete ve tecavüze maruz kalıyor, biz ne yapıyoruz? Şunu net biliyoruz; bizim toplumsallığımızı dağıtmak için her türlü kirli oyunlar oynanmaktadır. Hepimiz Kürt toplumunun fertleriyiz diyoruz, Kürt halkı ahlaki değerleri yüksek olan bir toplumdur, o zaman neden buna sessiz kalıyoruz? Acaba hikayedeki gibi vicdanımız sadece kısa süreli mi? İnternette haberleri okuduğumuz an hissediyoruz, ama kapatır kapatmaz unutuyoruz veya o gün düşünüyoruz, ertesi gün unutuyoruz. Peki, bunları hiç unutmuyarak kendimizi

mücadeleye katıp bu ahlaksızlıklara karşı savaşıyor muyuz? Biz gençler ilk başta kendi ahlaki değerlerimizi nerede kaybettiysek orada bulup, onları tekrardan yaşamalıyız. Bunun için her şeyden önce vicdanımızı tartmalıyız. Ben evde sıcak yatağında mis kokulu yorganlarla kendimi örterken, bir diğer tarafta yoldaşlarım sert taşın üstünde ve bombalar altında soğuk koşullarda yaşamını sürdürüyor! Bu ne kadar ahlakımıza uyuyor ve bunu vicdanımız nasıl kabul ediyor? Sen bunu okurken burada verdiğin cevap senin vicdanın kadar olacaktır. Ya bu yazıyı okur sonra kapatır gidersin hiç bir şey olmamış gibi ya da etkilenir belki birkaç saat düşünürsün, sonra unutursun dergiyi bir köşede. Ya da unutmazsın, kendi vicdanına yeni bir ahlaki değer katıp, karar alıp en adil, en ahlaklı ve en dürüst yaşama katılırsın.

**Devrimci; sözünü
kişilere değil,
gittiği yola ve o
yolda can veren
arkadaşlarına
verir, Önderliğine
verir**

Tabii katılmak önemlidir. Bununla beraber bir sonraki konumuza geldik. Devrimci kimdir? Devrimci nasıl olunur? Evet, devrimci olmak için her şeyden önce karar almak gerekir. 'Kültürsüz bir yaşama hayır, ahlaksız bir yaşama hayır!' dersin ve bir bütünen ahlaklı, kültürlü bir yaşama katılırsın. Peki, bu yaşam nasıl bir yaşam olacak, bu yaşamı hangi duruş belirleyecek? Elbette ki, bu da Devrimci bir yaşam ve Devrimci bir duruşla gerçekleşecektir. Tabii, bu yolun adımı atıldığı andan itibaren senin için kültür ve ahlak yaşamın en değerli parçaları olur, çünkü devrimciyi belirleyen onun ahlakı ve kültürüdür.

Kendi kültürüne uzak, müziğine uzak, esprisine uzak, yaşamına uzak, tarihine uzak bir kişi, aynı zamanda ahlaki değeri olmayan ve vicdanı olmayan bir kişi, sizce devrimci

olabilir mi? O kişi neyin devrimini yapacak? Bırakın toplumu, onun kendi ailesi bile onu kabul etmez. Bunun için Devrimci; kendini bilen, kültürünü her boyutta yaşayan, ahlaki değerlerini her zaman koruyan ve bunu her koşulda sürdürebilendir. Devrimci; sözünü kişilere değil, gittiği yola ve o yolda can veren arkadaşlarına verir, Önderliğine verir. Dağın başında yoldaşıyla omuz omuza mevzide çatışmada da olsa, metropolde toplumu örgütlemeye de olsa, zindanda tek başına yıllarca yalnız da kalsa; inandığı, bağlı olduğu ve söz verdiği mücadele, yaşam ve değerler vardır. Bir Mazlum Doğan'dır Devrimci; tek başına hücrelerinde direnişi büyütür, Zîlan'dır Devrimci; eylemiyle komutanlaşan, Bêrîtan'dır Devrimci; son ana kadar teslimiyeti kabul etmeyen. Bunun için de Devrimci katılmakla, ben kül-

türlü ve ahlaklı yaşıyorum demekle olmaz. Devrimci olmak için kararını verirsın, katılırsın. Katıldıktan sonra aldığın ilk nefesle başlar kültürlü ve ahlaklı yaşamın; orada layık olacaksın mücadeleye, halka, Önderliğe, şehitlere ve son nefesini verene kadar sürdüreceksin bunu. Bunu okuyup da anlayan her genç artık bundan sonraki adımını iyi atmalı. Senin kapitalizmde atacağın her adım kesinlikle kültürsüz ve ahlaksız bir yaşama itecektir seni. Ama aksine, sen en doğal ve demokratik yaşama gelersen ve orada adımlarına devam edersen, en kültürlü ve ahlaklı yaşama kavuşacaksın. Bunun için, hepimizi özgür alanlarda ilk Güneş ışığına kara gözleriyle bakan genç kadınların ve gençlerin, Güneş'in Çocukları'nın yanına davet ediyorum. Çünkü kazanmanın formülü o dağlardadır!

Güneş'in
Çocukları'nın yanına
davet ediyorum.
Çünkü
kazanmanın
formülü o
dağlardadır!

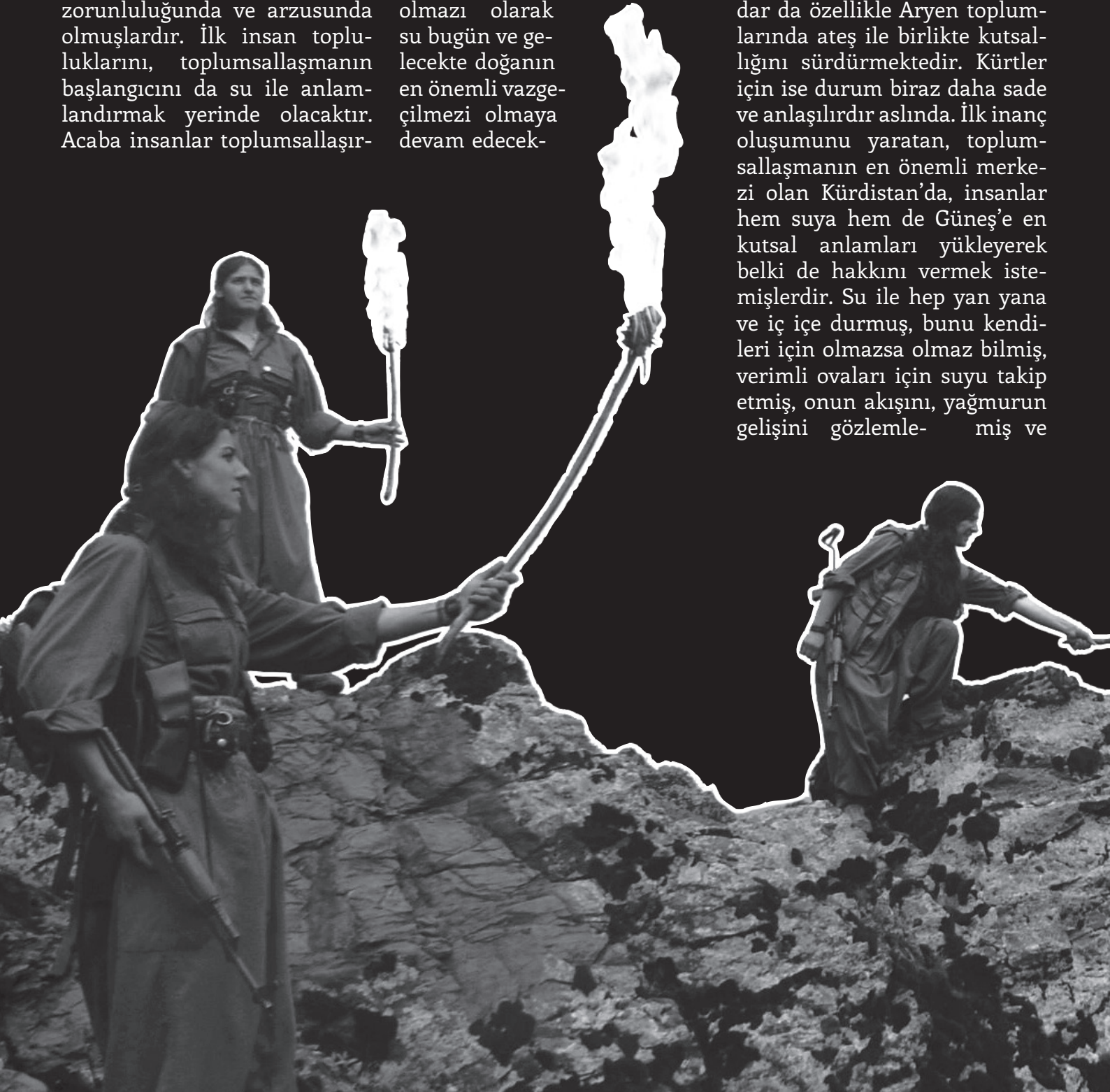
Su, yerkürede canlı yaşamının ilk kaynağı olarak tanımlanır. Canlı varlığın ilk ve belki de en önemli yaşam kaynağı olarak bilinir. İlk canlılardan insanlara kadar herkes, her şey su ile yan yana olma zorunluluğunda ve arzusunda olmuşlardır. İlk insan topluluklarını, toplumsallaşmanın başlangıcını da su ile anlamlandırmak yerinde olacaktır. Acaba insanlar toplumsallaşır-

ken veya öncesinde su ile buluşmasalardı veya sudan ayrı, uzak düşselerdi ne olurdu? Elbette ki ilk akla gelen, varlığın kendini var edemeyeceği oluyor. İnsan veya doğanın olmazsa olmazı olarak su bugün ve gelecekte doğanın en önemli vazgeçilmezi olmaya devam edecek-

tir.

Güneş de tıpkı canlı varlığın, doğanın bir diğer vazgeçilmezidir. Güneş'e öyle kutsallıklar atfedilmiştir ki, ilk çağlarda yaratıcı-tanrı olarak bile kabul edilmiş, kutsanmış, bugüne kadar da özellikle Aryen toplumlarında ateş ile birlikte kutsallığını sürdürmektedir. Kürtler için ise durum biraz daha sade ve anlaşılırdır aslında. İlk inanç oluşumunu yaratan, toplumsallaşmanın en önemli merkezi olan Kürdistan'da, insanlar hem suya hem de Güneş'e en kutsal anlamları yükleyerek belki de hakkını vermek istemişlerdir. Su ile hep yan yana ve iç içe durmuş, bunu kendileri için olmazsa olmaz bilmiş, verimli ovaları için suyu takip etmiş, onun akışını, yağmurun gelişini gözlemle-

miş ve

& YAŞAM

ona göre toprağı büyük bir kutsallıkla ekip biçerek hem yaşamı geliştirmiş hem de toplumsallığın ilk adımlarını atarak adeta toplum için bir rahme dönüşmüştür.

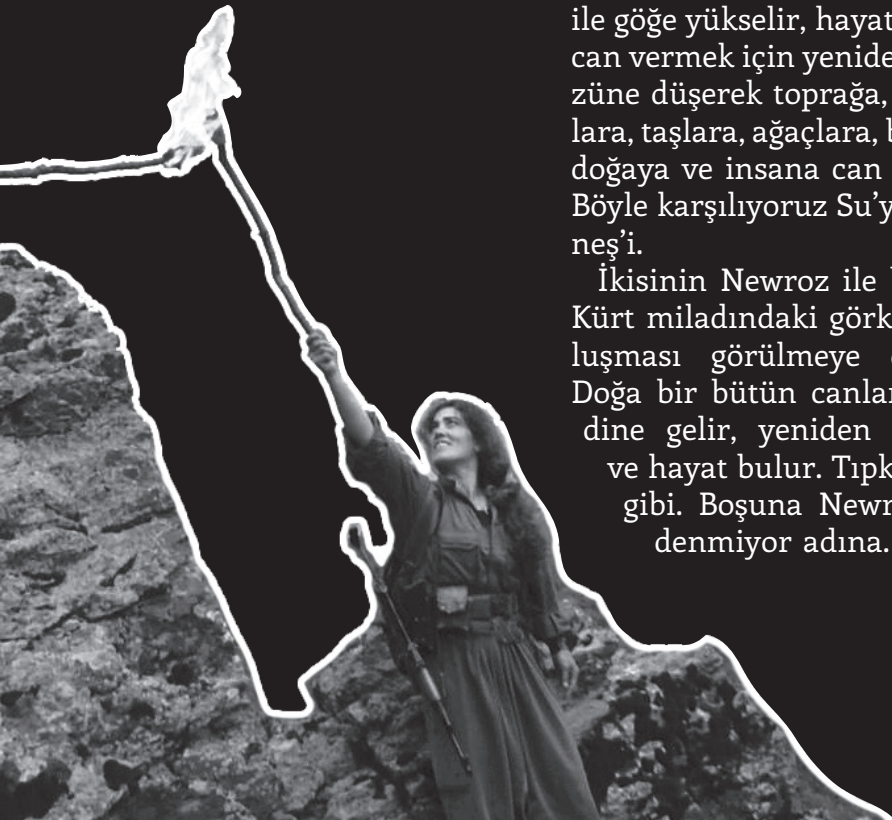
Peki bizler için yaşam kaynağı, varlığımızı sürdürmemizin nedeni, insan olabilmemiz için varını yoğunlu sarf eden Önderliğimizi bir su akışına benzetmek yerinde olacak mıdır? Güneş ile tanımladık, Güneş kabul ettik ve öyle kutsadık. Yaşamımızı sürdürebilmemiz için, onsuz olunamayacağını bildiğimiz için Güneş ile bir tuttuk. Ancak Önderlik aynı zamanda yaşam suyumuzdur. Yaşamın ilk oluşumundan bugüne insan denilen varlığın ve doğanın, bir cümle canlı alemin olmazsa olmazı olarak susuz olunamıyorsa, bugün de Önderliğimiz

bizler için bir su kaynağı, suyun kendisi, hiç bir şeyin ve hiç kimsenin ondan uzak duramayacağı, onsuz olamayacağı yaşam kaynağı olmaktadır. Su'dan uzak kalan canlı için nasıl ki 'kurumuş' tabirini kullanıyorsak, insan ve doğadaki diğer varlıklar da susuz kaldıklarında 'kuruyor' aslında; canlı yaşamından uzaklaşıyorlar. Durum biz Kürtler için belki de daha vahim bir düzeyde cereyan etmektedir. O'ndan uzak kalmak, O'nunla aramızda mesafenin artması 'kurumak' ile özdeştir. Ne kadar O'na yaklaşırsak, ne kadar O'nun yakınında, etrafında, kıyısında-bucağında olabiliyorsak o kadar var olabiliyoruz. Hele hele kendini suya dönüştürenler! Kendi varlığını O kılanlar. Önderlik nehrine akan bir damlacık O'nun ile bütünleşmişse artık o da bir yaşam kaynağı, yaşamın varlığı için elzem bir hal alır. Güneş ile göğe yükselir, hayat vermek, can vermek için yeniden yeryüzüne düşerek toprağa, hayvanlara, taşlara, ağaçlara, bil cümle doğaya ve insana can katarlar. Böyle karşılıyoruz Su'yu ve Güneş'i.

İkisinin Newroz ile başlayan Kürt miladındaki görkemli buluşması görülmeye değerdir. Doğa bir bütün canlanır, kendine gelir, yeniden filizlenir ve hayat bulur. Tıpkı Kürtler gibi. Boşuna Newroz halkı denmiyor adına. Dile ko-

lay, 2631 yıl oluyor Asur mezaliminin sona erışı. Yani ilk yengi, ilk zafer, ilk artık kendin olma, ilk kez yaşamda 'Ben de varım' diyebilmemizin üzerinden 2631 yıl geçti. O günün düşmanı olan zalim Dehaq ile bugünün zalimleri arasında ne fark var diye sormak istiyor insan. O gün kılıçlarla insan kellelerinden kaleler ve surlar dizmekle övünen kralların yerini bugün savaş uçakları, tankları, topları, insanlığı derin bir karanlığa gömecek kadar 'güçlü' bombaları ile aynı korkuyu salmıyorlar mı insanlık üzerine? Değişen ne oldu?

İnsanlığa Neolitik Devrim ile toplumsallaşmanın en nadide, en değerli armağanını veren Kürtler, 2631 yıl önce de bu zalimleri yenerek insanlığa en büyük hediye vermediler mi? Bugünün DAİŞ'i, AKP-MHP'si, sömürgeci, hegemon, zalim, insanlık değeri bilmeyen, savaş makineleri üreterek insanlığı kan gölünde boğmaya çalışanlar ve kurdukları 'yaşam sistemi' ile insanı insan olmaktan kopararak, toplumsallığımızı tüketerek, bizleri hayal kuramayan, para peşinde koşan, moda, giyim, marka ve günlük yaşam içinde boğan sistemin 2631 yıl önceki Dehaq'tan ne farkı var? Dün onunla savaştık, bugün de onun maskeli-modern versiyonlarıyla. İnsan olabilmemiz, insan kalmamız için bize kendisini Su kılan, Güneş

kılan Önderliğimiz sayesinde hem varlığımızı tanımlıyor hem de zalimlere karşı bedeli ne olursa olsun direnerek yine tarih yazıyor, tarihi yeniden yaratıyoruz.

Bugün 15 Şubat'ın karanlığını yırtarcasına bir kenara atan kadınların direniş öncülüğünde özgürlüğe yürüyen bir halk gerçeği içinde, toplumun en direngen gücü olan gençlerin eylemleriyle ancak kurtuluş gelecektir. Kawa olmak öyle kolay değildir elbet. Şêladizê'de elinde Kawa'nın çekiciyle Türk işgalcilerinin tankının üstüne çıkan o genç yürek gibi bugün de sömürgeciliği sadece Kürdistan'dan değil, dünyanın başından söküp atmak yine biz Kürtlere düşüyor.

Yaşam kaynağımıza ne kadar

yakın olur, ne kadar onun etrafında olursak, o kadar yaşam bulacak, yeşerecek, büyüyecek ve kötülöklere karşı direnme gücü kazanacağız. Güneş'ten ve Su'dan uzaklaştıkça, yaşamımızı var eden gerçeğimiz Önderliğimizden uzaklaştıkça kurumuş bir insan parçasına, yüreği sönmüş, gözleri körleşmiş, kulakları duymaz, ruhu hissetmez bir ucubeye dönmüş olacağız. Ancak tarihimiz, toplumsal genlerimiz bize doğru yolu gösteriyor. Çözömsüz değiliz. Tüm bilmelerimizi bir kenara bırakarak sadece uzak veya yakın geçmişimize dönüp baktığımızda bile Kawa'dan Mazlumalara ateşin nelere yol açtığını, Su'yun nasıl yaşam kaynağı olduğunu ve Güneşsiz bir yaşamın var olamayacağını bir kez daha göreceğ ve hakikatimize ulaşarak, insanlık için, toplumumuz için, kendimiz için direnerek, kavganın tam

ortasında yer alarak, direnişimizi büyüterek yeni özgür yarınları yaratacağıız. Bunu dün de yaptık bugün de yapabiliriz. Bu ruh, bu azim, bu istek insan kalmışların hepsinin gözlerinden tek tek okunabiliyor. Zaten insanlıktan nasibini almamış, karanlıklarda yaşamaya çalışan, paraya, pula, markaya, modaya kendini kaptırmış olanlara bir sözümüz yok. Onlar Susuz kalmış, kökleri kurumuş, sadece ayakta kalabilen kuru bir ağaç gibidirler. Vardır, ama aslında yokturlar.

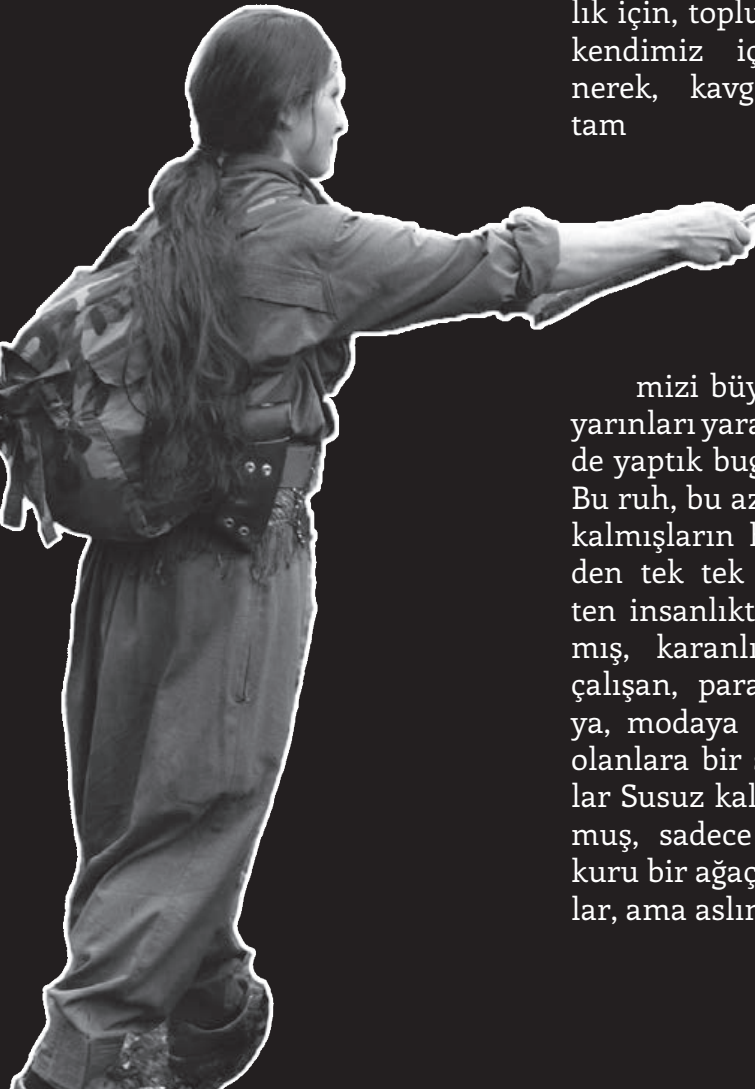
Bugün ise yeniden var olma günü. Bugün 8 Mart'tan Newroz'a yeniden kadın etrafında birleşerek özgürlüğü yeniden yakalama günü. Bugün yaşam kaynağımızı her gün, her an, her nefeste yeniden yaşayarak, O'nu ta içimize kadar soluyarak, yudum yudum içerek insanlaşma, güzelleşme, bilinçleşme ve eyleme geçme günü. Bugün insanlık tarihine Neolitik Devrimi nasıl armağan etmişsek, yeni özgür yaşamı armağan etmek için ayakta olma, sevgi dolu olma, öfkesini düşmana, sıcaklığını insan olma, aynı yolda yürüyene sunma günü.

Bugün 'Ben de varım, kölelik zincirlerimden artık kurtulacağım' diyenlerin günü. Bugün 'yeni bir dünya mümkün' diyenlerin günü.

Latin Amerika'dan Afrika'ya, Asya'dan

Ortadoğu'ya kadar dünyanın dört bir yanında dimdik ayakta duran toplumsallığımızı daha da büyütme, bir arada özgür bireyler olarak zincirlerimizi parçalama günü. Bugün zalimlere karşı ilk zaferi kazandığımız ve Asur zulmünden kurtulduğumuz, Dehaq'ı al aşağı ettiğimiz Newroz günü.

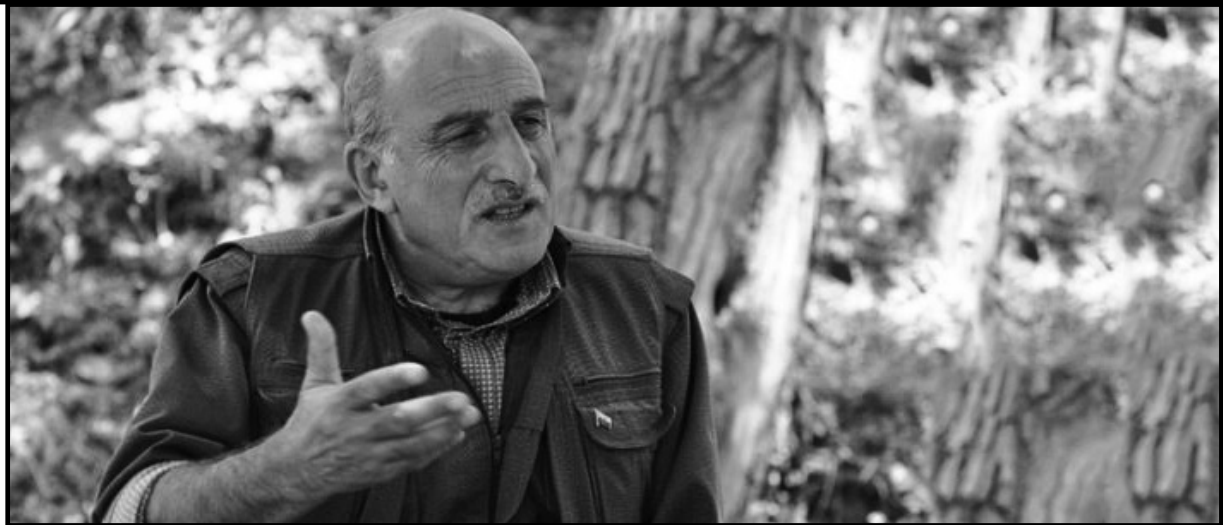
2631. Newroz yılı hepimize, tüm insanlığa, yüreği insan için atan herkese ve özellikle de bize yaşam kaynağı olan, suyumuz-güneşimiz Önderliğimize kutlu olsun.

Die Bedeutung der Jugend innerhalb der Gesellschaft und der PKK

Teil II

Es ist der Jugendgeist, der die PKK heute auf den Beinen hält, sie entwickelt und zum Erfolg führt. Rêber APO sagte dazu ganz klar: „Wir haben jung begonnen und werden es jung zu Ende bringen!“ Als die Jugendorganisation ihn grüßte sagte er sogar: „Wer ist die diese Jugendorganisation, gibt es jemand jünger als

mich?“ [Bezogen auf den Jugendgeist]. Folglich müssen wir im 40. Gründungsjahr der Partei klarsehen, dass es sich um die Parteiwerdung der Jugend und Frau handelt. Rêber APO erklärt uns, dass die PKK eine Jugend- und Frauenpartei ist. Auch wenn sich die Gründungszeit auf die arbeitenden Schichten stützte, hat die For-

tentwicklung auf dem Jugend- und Frauenpartei beruht. Auf diese Weise hat sich eine entschlossene gesellschaftliche Realität bewährt, trotz all der Angriffe und ohne eine politisch-militärische Kraft zu verfügen.

Die grundlegende Waffe ist die Seele, die Emotionen, das Denken und der Glaube an die

Freiheit. Das hängt mit dem Geist zusammen, das Neue, Schöne und Freie zu suchen. Wenn die PKK diesen Geist verlieren würde, dann wäre sie nicht mehr die PKK.

In dieser Hinsicht gibt es in der PKK einen internen Konflikt. Kommen innerhalb der Partei Menschen hervor, die Einflüsse der staatlich-machtbasierten Mentalität haben oder in einer traditionellen Ge-

Freiheit, nach der Suche nach etwas Neuem. Aber die PKK setzt diese Suche, diese Erneuerung weiter fort. So marschiert die PKK und erringt auf diese Weise ihren Erfolg.

Die Vorreiterrolle der Jugend und der Frau

Auf dem Weg zum Sieg der PKK muss man die Frage nach der Vorreiterrolle auf die Rolle

den Lebensweg Rêber APOs kann man nicht mit anderen Parteientstehungen und Parteivorsitzenden vergleichen. Durch Rêber APO wurde ein Bewusstsein geschaffen, welches in der Gesellschaft, egal ob Frau oder Mann, jung oder alt, zu ihrer freien Existenz gefunden hat. Rêber APO erklärte immer, dass die offizielle Geschichte der PKK wichtig ist, vor allem die Zeit vor der offiziellen

sellschaft und den materiellen Zwängen der kapitalistischen Moderne leben, auf der Suche nach individuellen und materiellem Leben sind, dann würde die Partei ihren Jugendgeist verlieren. Ja, von Zeit zu Zeit sticht dies in Gruppen hervor. Sie fliehen als Individuelle oder in Gruppen. Sie begehen Verrat. Sie gehen zur KDP, zur YNK [feudale, kapitalistische, nationalistische kurdische Parteien] oder in das Umfeld des Systems. Sie haben im Kern den Geist der Jugend und den Geist der Revolution verloren. Sie trennen sich von der Suche nach

der Jugend und die der Frauen beantworten.

Die Anfangsphase war die schwerste Phase. Kurdistan war geteilt worden und somit folgte auch ein schwerer Genozid an den KurdInnen. Das kurdische Volk hat sich so selbst verloren. Rêber APO sagt dazu: „Es wurde nicht eine Person übriggelassen, die nicht sich selbst betrügt. Es wurde eine Gesellschaftsrealität geschaffen, in der die Menschen ihrer Identität, Kultur und Sprache beraubt wurden bzw. sich von diesen schämen.“

Die Entstehung der PKK und

Gründung. Warum? Denn die Merkmale, die die PKK zur PKK machen, wurden in dieser Zeit, wo die Partei allen Angriffen ausgesetzt war, geformt. Das war die Entstehung der Führung. Die Entstehung der Führung hat sich später zur Partei transformiert. Die Partei wurde der Ort, wo die Entstehung der Führung sich in Organisation und Aktion verwandelt hat. Das schwierigste war es als Jugend diesen Prozess zu bewerkstelligen. Es wurde trotz Schwierigkeiten erreicht. Dort sind die Wurzeln der PKK. Rêber APO spricht von der „Wurzel-

partei“. Wenn die Führung von den Maßstäben und den Merkmalen, Normen und Werten getrennt wird, was bleibt dann noch von der PKK? Nichts. Deshalb kann eine Antwort darauf gegeben werden, wie die heutige Mission der Vorreiterrolle erfolgreich ausgeführt werden muss: Man muss die Antworten nicht woanders suchen oder neu entwickeln. Wo muss man die Antwort suchen? In der

Wie? Anstatt die Jugend als Vorreiter der Revolution, der gesellschaftlichen Bewegung und damit der Partei zu sehen, wird sie nur als ein Arm der Partei gesehen. Das war der Grundsatz und der Fehler im Realsozialismus. Es gab die Arbeiterbewegung und die Frauen- und Jugendbewegung, diese waren nur einzelne Arme. Metaphorisch gesprochen war die Organisation der Arbeiterk-

gelassen. Die Partei wird ohne Vorreiterrolle gelassen.

Es gibt Mängel dabei die gesamte Jugend zu bilden und zu organisieren um die Revolution als Kaderkraft anzuführen. Man ist dann zu schwach, um erfolgreiche Aktionen zu organisieren. Man bleibt getrennt, zersplittert. Wie muss es nun richtig sein? Die Philosophie von Rêber APO und der PKK müssen verinnerlicht werden. „Wir

Entstehungszeit.

Das richtige Verständnis der Jugendvorreiterrolle für die richtige Praxis:

Es gibt ein unzureichendes Verständnis von der Vorreiterrolle der Jugend im Paradigma von Rêber APO und der Linie der demokratischen Nation. Wir diskutieren und kritisieren dies seit geraumer Zeit. Ein gewisses Bewusstsein ist entstanden, aber eine Praxis wurde nicht gewährleistet. Man kann sich nicht von den Einflüssen des Realsozialismus befreien.

lasse Gehirn und die Seele. Das ist ein Ansatz, der immer noch seine Einflüsse hat. Man sieht sich nicht als Gehirn und Seele.

Man bleibt als Arm und Bein. Man schließt sich dem Kampf und der Organisation nicht an. Und dies tritt dann auf die Weise hervor, dass gesagt wird, man sei die Jugendbewegung und sich nur auf die Ebene der Jugend organisiert, Aktionen durchführt, kämpft, aber die Gesellschaft nicht als Ganzes anführt und versteht. Das engt die Jugendbewegung ein. Deshalb wird auch die gesellschaftliche Bewegung führungslos

haben jung angefangen und werden jung siegen“ darf nicht nur ein Spruch sein. Der Geist und die Dynamik der Jugend müssen den Kampf heute ganz umfassen. Die Sätze „Die PKK ist eine Jugendpartei“ und die „Die Jugend ist die Vorreiterrolle“ darf nicht nur ein Spruch bleiben. Die Jugendbewegung muss die Partei selbst werden. Sie muss sich als eine Bewegung entwickeln, die die Linie von Rêber APO und der Partei verkörpert.

Die Jugendbewegung muss sich in dieser Hinsicht korrigieren, organisieren, bilden

und noch mehr stärken. Gibt es dafür Potential? Sehr viel. Die kurdische Gesellschaft ist eine jugendliche Gesellschaft. Es ist der Kreis der Gesellschaft, der am widerständigsten ist und jede Arbeit mit Mut und Aufopferungsbereitschaft erfüllen kann. Und es gibt eine reiche Erfahrung des 40-jährigen Lebenswegs von Rêber APO und des Kampfes der Partei. Es gibt ein Erbe. Dies muss zur Grundlage genommen werden und dieses Erbe muss für die Bildung verwendet werden, um sich als Teil der ganzen Partei zu verstehen. Es gibt den falschen Gedanken „ich möchte eine eigene Geschichte und ein eigenes Verständnis“. Wenn man sich auf diese Weise annähert, dann führt dies zu einer falschen Fährte, zu einer falschen Partei. Die Jugend ist autonom, darf aber nicht vergessen, dass sie Teil eines großen Ganzen ist. Sonst entsteht Engstirnigkeit und Oberflächlichkeit. Im Denken und der Mentalität gibt es diese Einflüsse. Je mehr man

diese überwindet, kann die Jugendbewegung auch heute gegen alle Angriffe auf die Freiheitsrevolution, die Vorreiterin in der kommenden Phase werden. Das hat sie schon vorher bewiesen. Daran muss man glauben und vertrauen.

So muss die Parteihaltung sein. Die Jugend darf nicht nur als ein Arm und eine führungslose Gemeinschaft betrachtet werden. Diese Verständnisse gibt es nicht nur bei den Jugendlichen, sondern auch in der Partei, der Bewegung, der Leitung. Die Partei muss die Jugend richtig verstehen und sich ihr richtig annähern. Wenn sie dies tut, kann die Partei durch die Jugendvorreiterrolle noch stärker werden und die Jugendbewegung kann als Vorreiter der Partei noch mehr Erfolge erzielen.

Die Jugend muss noch mehr das Bewusstsein der Parteiwerdung verinnerlichen

Im 40. Gründungsjahr der

PKK gibt es für die Partei, die Jugendbewegung das Bedürfnis nach solch einer Erneuerung und Entwicklung. Wenn wir dies richtig tun, werden wir unsere Aufgaben im 41. Widerstandsjahr erfolgreich erfüllen. Wir versuchen uns als Partei auf dieser Basis selbst zu erneuern. Wir erleben als Jugendbewegung eine stärkere Verbindung zur Partei. Wir hoffen, dass im 41. Jahr der Jugendgeist und die Ideale und die Dynamik der Jugend uns den Weg weisen und anführen werden. Der jugendliche Erfolg wird sich in der Freiheit von Rêber APO, dem Erfolg der Freiheitsrevolution Kurdistans und der demokratischen Mittelostrevolution widerspiegeln. Wir sind in dieser Hinsicht noch bewusster, entschlossener und organisierter. Im 41. Partei-jahr werden wir noch jünger werden, noch mehr zur Partei und Guerilla werden. Wir werden die Linie der Demokratischen Nation weiterentwickeln und mit größerem Widerstand den Krieg gewinnen.

» **Im 41. Partei-jahr werden wir noch jünger werden,
noch mehr zur Partei und Guerilla werden** «

DEP

DER GEBURTSORT MAZLUM UND DELÎL DOĞANS

Wo liegt Dep?

Dep ist eine Kreisstadt, die zu Elezîz (wird auch Xarpêt oder Mazra genannt; türkischer Name Elazığ) gehört. Sie ist flächenmäßig die viert größte Stadt der 8 Kreisstädte in Elezîz und ist nordöstlich gelegen. Ihre Fläche beträgt 1085 km² und sie liegt 1090 Meter über dem Meeresspiegel. Noch 2017 lag die EinwohnerInnenzahl in Dep bei ca. 28.000. Mehr als die Hälfte der EinwohnerInnen Deps leben noch in den Dörfern. Insgesamt gibt es 88 Dörfer.

Ein wichtiger Fluss in Dep ist der Peri (armenisch: քերի, perri, ergiebig) Fluss. Dieser durchläuft kurdische Städte wie Kixi, Kanîreş (Karlîova), Tatos (Tekman) und mündet in den Fluss Fırat.

Ein näherer Blick auf die Geografie Deps wird zeigen, dass die Kreisstadt mit Bergen umrahmt wird. Der höchste Berg Deps Kirûcê umfasst eine Höhe von über 2300 Metern. Auch Kızıldağ mit ca. 1538 Metern ist eines der höchsten Berge. Erwähnenswert sind auch die Berge Tor, Celo und Diyarê Gazê. Nachbarn Deps sind im Norden Dersim, im Nordwesten Erzingan (Erzincan), im Südwesten Meletî (Malatya), im Südosten Amed und im Osten Çewlîg (Bingöl). Dep ist 50 km von Çewlîg und 100 km von Elezîz entfernt.

Zu dem kann man sagen, dass die Winter lange andauern und bekannt für ihren starken Schneefall sind. Die Sommer sind heiß und trocken.

MAZLUM VE DELÎL DOĞAN'I DOĞURAN TOPRAK

Dep nerededir?

Dep, Elezîz'e bağlı bir şehirdir. Elezîz'in diğer isimleri Xarpêt ve Mazra'dır; Türkçesi ise Elazığ'dır. Dep, yüzölçümü olarak Elezîz'in 8 ilçesi arasında en büyük 4. ilçesidir ve kuzey doğusunda yer alır. Yüzölçümü 1085 km²'dir ve deniz seviyesinden 1090 metre yüksekliktedir. 2017 sayımına göre Dep'in nüfusu yaklaşık 28.000'dir. Dep'in nüfusunun yarısından fazlası yaşamlarını köylerde sürdürmektedir. Dep'te toplam 88 köy bulunmaktadır.

Önemli bir nehir olan Peri Nehri (Ermenice: քերի, perri, bereketli) Dep'ten geçer. Peri Nehri Kixi, Kanîreş (Karlîova), Tatos (Tekman) gibi şehirlerden geçerek Fırat Nehri'ne akar.

Dep'in coğrafyasına yakından baktığımızda şehrin dağlarla çevrelenmiş olduğunu görürüz. Dep'in en yüksek dağı olan Kirûcê Dağı 2300 metrenin üzerinde bir yüksekliğe sahiptir. Yaklaşık 1538 metrelik yüksekliğiyle Kızıldağ da en yüksek dağlardan birisidir. Kayadere diğer dağlar ise Tor, Celo ve Diyarê Gazê'dir. Dep'in komşuları ise kuzeyde Dersim, kuzeybatıda Erzingan (Erzincan), güneybatıda Meletî (Malatya), güneydoğuda Amed ve doğuda Çewlîg'dir (Bingöl). Dep, Çewlîg'den 50 km, Elezîz'den ise 100 km uzaklıktadır.

Dep'te kış mevsimleri uzun sürer ve bol kar yağmasıyla bilinir. Yaz mevsimleri ise sıcak ve kurudur.

Kultur

Aufgrund von Grenzen, die der faschistisch türkische Staat als Plan seines KurdInnen-Vernichtungsplans 1936 gezogen hat, gehört Dep geografisch zu Elezîz. Sozial und kulturell betrachtet ähnelt Dep eher der Kultur und sozialen Strukturen Dersim und Çewlîg (Bingöl). In Dep ist Kurmancî die meist gesprochene Sprache, dicht gefolgt von Kirmançkî.

Der Militärputsch vom 12. September 1980 und die Vernichtungspolitik des türkischen Staates hat auch in Dep Spuren hinterlassen. Gerade aufgrund der starken Welatparêzî (kurd. Beschützen der Heimat) wurde die Kultur stark angegriffen. Vorhandene kulturelle Riten und Traditionen wurden umkehrt, vernichtet oder als „türkisch“ aufgezwängt. Besonders nach dem 12. September 1980 wurde zunehmend eine Degenerationspolitik eingefahren. Doch die widerstandsfähige Kultur hat sich nicht vollständig zerstören lassen. Noch immer werden Govends (traditionelle Folklore Tänze), wie Delîlo, Tamzara getanzt. Gerichte, die man regional wiederfinden wird sind Zilfet (Bavko), Boranî, Keşke, Klor, Sirin usw.

Besonders bekannt ist Dep für die Bienenzucht und ihre Nüsse. Die Wälder Deps bestehen hauptsächlich aus Pappel-, Weiden- und Eichenbäumen. Eine ökonomisch wichtige Beschäftigung für die BewohnerInnen aus Dep ist die Viehzucht.

Spricht man von Dep, so wird man die zahlreichen Mineralquellen erwähnen müssen. Die bekanntesten sind die Golan Heilquelle, der Baxin-Brunnen und der

Kültür

Faşist Türk devletinin 1936 yılında hayata geçirdiği Kürtleri yoketme planı temelinde çizilen sınırlar nedeniyle Dep bugün idari olarak Elezîz'e bağlıdır. Fakat sosyal ve kültürel olarak değerlendirildiğinde, Dep daha çok Dersim ve Çewlîg'de yaşayan kültürel ve sosyal yapılar benzerlik gösterir. Dep'te en çok konuşulan dil Kurmancî'dir, onun ardından ise Kirmançkî gelmektedir.

12 Eylül 1980 askeri darbesi ve Türk devletinin imha politikaları Dep'te de önemli izler bıraktı. Yurtseverliğin güçlü olmasından dolayı Dep'te kültürü hedef alan büyük saldırılar gerçekleştirildi. Var olan kültürel ritüeller ve gelenekler yok edilmiş veya Türkleştirilmiştir. Özellikle 12 Eylül 1980'den sonra giderek artan bir şekilde bir dejenerasyon politikası uygulanmıştır. Fakat direngen olan kültür tamamen yok olmanın önünü almıştır. Delîlo ve Tamzara gibi govendler hala oynanır. Yörenin Zilfet (Bavko), Boranî, Keşke, Klor ve Sirin gibi meşhur yemekleri vardır.

Dep özellikle arıcılık ve kabuklu yemişleriyle ünlüdür. Dep ormanlarında en çok kavak, söğüt ve meşe ağaçları bulunur. Dep halkı için ekonomik olarak önemli bir geçim kaynağı ise hayvancılıktır.

Dep'ten bahsederken çok sayıda bulunan kaplıcalara değinmemek olmaz. En meşhurları Golan Kaplıcası, Baxin (Bağın) Kaplıcası ve Hırsız Çeşmesi'dir. Mineral zenginliği bol olan Golan Kaplıcası'nda 43°C sıcaklığında su akmaktadır. Golan Kaplıcası Dep merkezinden 27 km uzaklıktadır ve Golan Köyü'nde (Yoğunağaç) bulunur. Bu kaplıcanın yanı başında ise serin sularıyla Peri Nehri akar. Sömürgecilerin çizdiği sınırlara göre Dersim'in Mazgêrd ilçesinde (Mazgirt) bulunan, ama Dep'e daha yakın olan Baxin Kaplıcası'ndan klorlu ve sülfatlı sular akar.

„Dieb“-Brunnen (Hırsız Çeşmesi). Die Golan-Heilquellen sind Mineralquellen aus denen 43°C heißes Wasser fließt. Diese Quelle ist 27 km vom Zentrum Dep entfernt und befindet sich im Dorf Golan (Yoğunağaç). Direkt neben dieser Quelle fließt der kühle Peri Fluss. Aus dem Baxin Brunnen, der sich theoretisch in Mazgêrd (Mazgirt) befindet, jedoch näher an Dep ist, fließt Wasser mit Chlor und Sulfaten. Der Dieb-Brunnen befindet sich im Sarpuça (Hamurkesen) Dorf in einem Waldgebiet. In dem selben Wald in Sarpuça wird man sehr viele historische Ruinen und Höhlen aus der Zeit des Urartäischen Reiches wiederfinden. Allgemein sind die meisten Bauwerke aus Steinen aus der Zeit der Urartu.

Hırsız Çeşmesi ise Sarpuça (Hamurkesen) Köyü yakınlarında bir ormanlık alanda bulunur. Sarpuça Köyü'ndeki aynı ormanlık alanda, Urartu Krallığı zamanında kalma çok sayıda tarihi harabe ve mağara da bulunur. Genel olarak birçok yapı Urartular zamanından kalma taşlardan yapılmıştır.

Geschichte

Von Anfang des 19. Jahrhunderts bis Anfang des 20. Jahrhunderts hatten sich ArmenierInnen in Dep angesiedelt. Das heutige Dep war eine lange Zeit eine Gemeinde der ArmenierInnen, und ihr Zentrum lag im heutigen Êxî (Bulgurcuk). Dieses Dorf hieß auf Armenisch „Oxi“ bzw. „Oxu“. Später wurde das Zentrum nach „Tepe“ (Dep-Zentrum) verlegt. Es gibt auch historische Befunde, die darauf schließen lassen, dass Dep Teil des Urartäischen Reiches war. In ganz Elezîz verteilt gibt es Gräber aus der Zeit der Urartäer, so auch in Dep. Dort wurde ein 50-60 Tonnen schwerer Felsen gefunden, der den Felsengräbern der Urartäer ähnelt. In der Antike sollen die Hethiter und die Urartäer in dieser Region geherrscht haben. Ein weiteres Indiz dafür ist die Burg in Baxin (in Mazgêrd). Diese Burg befindet sich auf der anderen Seite des Peri Flusses. Man vermutet, dass diese Burg Menua, dem König der Urartu, der ungefähr von 810 bis 785 v. Chr. Regierte, gehörte.

Nach der Herrschaft der Urartäern, herrschten die Meder

Tarih

19. yüzyılın başından 20. yüzyılın başına kadar Dep'te Ermeniler de yerleşmişti. Bugünkü Dep uzun bir süre Ermenilerin bir yerleşim yeri idi ve merkezleri bugünkü Êxî (Bulgurcuk) idi. Bu köyün ismi Ermenice „Oxi“ veya „Oxu“ olarak geçer. Merkez daha sonra Tepe'ye (Dep merkezi) kaydırılmıştır. Dep'in, Urartu Krallığı'nın bir parçası olduğunu gösteren tarihi bulgular da bulunmaktadır. Elezîz'in her tarafına yayılmış bir şekilde bulunan ve Urartular zamanında kalma mezarlar Dep'te de bulunmaktadır. Dep'te, Urartuların kaya mezarlarını andıran ve 50-60 ton ağırlığında olan bir kaya ortaya çıkarılmıştır. Antik dönemde Hititler ve Urartular bu bölgede egemenliklerini kurmuşlardı. Baxin'de (Mazgêrd) bulunan bir kale de buna işaret etmektedir.

Bu kale Peri Nehri'nin diğer tarafında bulunur. Bu kalenin, yaklaşık olarak

MÖ 810 ile 785 yılları arasında hüküm sürmüş olan Urartu Kralı Menua'ya ait olduğu düşünülüyor.

über Dep, anschließend die Perser und dann die Römer. Im südlichen Teil Deps wurden bei Ausgrabungen Gräber mit Kelchen, Schmuck und Tontöpfen gefunden. In der Umgebung der Çan Straße wurden zudem Felsengräber aus der römischen Zeit wiedergefunden. Die Region wurde während der römischen Zeit als Pufferzone zwischen dem Sassanidenreich und dem Oströmischenreich verwendet. In diesem Sinne ist Dep eine Reflexion der Kriege, die die äußeren Mächten ständig in Mesopotamien führten: Dep war Zentrum der arabisch-byzantinischen Kriege, der persisch-arabischen Kriege und der arabisch-türkischen Kriege.

Märtyrer

Von allen Kreisstädten in Elezîz ist Dep die Stadt, in der sich der Patriotismus am stärksten bewiesen hat. Viele wichtige revolutionäre Persönlichkeiten stammen aus Dep. Einer von diesen ist Şehîd Mazlum Doğan, der auch als der zeitgenössische Eisenschmied Kawa bezeichnet wird. Mazlum Doğan ist eigentlich aus Dersim, wird jedoch 1955 in Dep geboren. Während seiner Zeit als Student vertiefte sich seine Leidenschaft für den Sozialismus. Organisationen wie die DDKD kamen ihm zu liberal vor. 1976 lernte er Haki Karer kennen und wurde maßgeblich beeindruckt. So beschloss er Ende 1976 sich vollständig der Revolution Kurdistan zu widmen.

Şehîd Mazlum Doğan wurde am 1. Oktober 1979 auf dem Weg von Riha nach Wêranşar festgenommen. Trotz der Versuche seitens des faschistischen Staates ihn mit Folter zur Kapitulation zu zwingen, zeigten sich sein Wille und seine Haltung als unzerbrechlich. Am Abend vom 20. zum 21. März ließ Şehîd Mazlum Doğan seinen Körper in Flammen aufgehen, um das erloschene Newroz-Feuer der KurdInnen neu zu entflammen und dem Widerstand eine wichtige Bedeutung zu verschaffen: „Widerstand ist Leben“. Şehîd Mazlum zeigt mit seiner Entschlossenheit die Kraft des freien Willens und eines ideologischen Lebens. Mit seiner Aktion wurde er zur Legende in den Herzen und Gedächtnis aller KurdInnen. Sein Bruder Delîl Doğan fiel eben-

Urartular'ın egemenliğinden sonra Dep'te Medler hüküm sürmüştür, daha sonra ise Persler ve Romalılar. Dep'in güneyinde yapılan kazı çalışmalarında içinde kadeh, takı ve saksılar olan mezarlar bulunmuştur. Dahası, Karakoçan Çan Yolu çevresinde Roma döneminden kalma kaya mezarları da bulunmuştur. Roma döneminde Dep bölgesi, Sasani İmparatorluğu ile Doğu Roma İmparatorluğu arasında bir tampon bölge olarak kullanılmıştır. Bu anlamda Dep, dış güçlerin Mezopotamya'da sürekli kıldıkları savaşların bir yansımasıdır: Dep, Arap-Bizans Savaşları'nın, Pers-Arap Savaşları'nın ve Arap-Türk Savaşları'nın merkeziydi.

Şehitler

Elezîz'e bağlı tüm ilçeler arasında yurtseverlik bilincini en güçlü bir şekilde kanıtlamış olanı Dep'tir. Birçok önemli devrimci kişilik Dep'ten çıkmıştır. Bunlardan biri de, “Çağdaş Kawa” olarak anılan Şehit Mazlum Doğan'dır. Mazlum Doğan aslen Dersimli'dir, fakat 1955'te Dep'te dünyaya gelir. Sosyalizme olan tutkusu öğrencilik dönemlerinde giderek daha da derinleşir. Öğrenciyken tanıştığı DDKD gibi örgütler onun için fazla liberaldir. 1976'da Haki Karer ile tanışır ve ondan müthiş etkilenir. Böylece 1976 yılında kendisini tamamen Kurdistan Devrimi'ne adamaya karar verir.

Şehit Mazlum Doğan 1 Ekim 1979'da Riha'dan Wêranşar'a doğru giderken yolda yakalanır. Faşist Türk devletinin işkence ile teslimiyete zorlama denemelerine karşı kırılmaz bir irade ve duruş gösterir. 20 Mart'ı 21 Mart'a bağlayan gece, Şehit Mazlum Doğan bedeniyle Kürtlerin sönmeye yüz tutan Newroz ateşini yeniden harladı ve direnişe önemli bir anlam kazandırdı: “Direnmek yaşamaktır.” Şehit Mazlum kararlılığıyla özgür iradenin ve ideolojik bir yaşamın gücünü gösterir. Eylemiyle tüm Kürtlerin kalbinde ve hafızasında bir efsane olmuştur. Kardeşi Delîl Doğan da kendisi gibi PKK saflarında şehit düşmüştür. Heval Delîl aynı zamanda meşhur “Canê Canê” türkününün yaratıcısıdır.

Özgürlük Hareketi'nin tarihindeki bir diğer önemli isim olan Heval Mehmet Hayri Durmuş da Depli'dir. Heval Hayri Durmuş

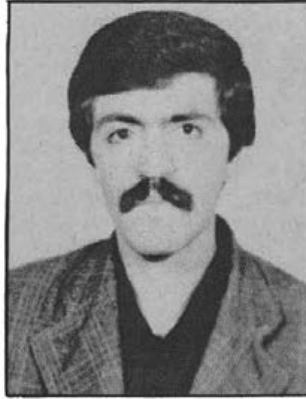
falls in den Reihen der PKK. Heval Delîl hat das bekannte Lied „Canê Canê“ geschrieben.

Heval Mehmet Hayri Durmuş, ein wichtiger Name innerhalb der Geschichte der Freiheitsbewegung, kommt ebenfalls aus Dep. Heval Hayri Durmuş war Gründungsmitglied der Arbeiterpartei Kurdistans (PKK), gleichzeitig auch Arzt, und einer der vier Freunde (Ali Çiçek, Kemal Pîr und Akif Yilmaz), die im 14. Juli 1982

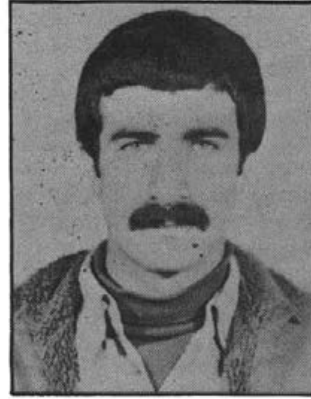
im Diyarbakir Gefängnis mit dem Todesfasten begannen und später zu Märtyrern geworden sind. Sowohl sein Bruder Hüseyin Durmuş als auch seine Schwester Yıldız Durmuş sind in den Reihen der PKK gefallen. Şehîd Hayri Durmuş als auch Şehîd Mazlum Doğan waren im Redaktionsausschuss des Serxwebûn Verlages und haben zusammen mit Rêber APO 1978 das erste Manifest der Partei „Der Weg der kurdischen Revolution“ herausgebracht.

Auch Zeki Yıldız ist innerhalb der Geschichte der PKK eines der ersten Revolutionären aus Dep. Aufgrund von revolutionären Arbeiten, die er vor der PKK führte, wurde Zeki 1974 festgenommen. Nachdem er im Gefängnis die „Kurdistan Revolutionäre“ kennen gelernt hatte, widmete er sich immer mehr der Revolution Kurdistans. Als Şehîd Haki Karer in Dîlok (Antep) erschossen wurde, entschloss er sich seinen neugeborenen Sohn Haki zu benennen. Als die Repressionen des faschistischen Staates immer mehr zunahm beschloss er sich den Bergen Dep und Çewlîgs zu widmen. Am 23. August 1981 besucht er seine Familie in Kumik, doch dort wird das Haus vom türkischen Militär umzingelt. In dem bewaffneten Konflikt der entstand wurde Heval Zeki zum Märtyrer.

Im Jahre 2018 ist Delîl Karakoçan in den Medya-Verteidigungsgebieten gefallen. Dieser Genosse war ein wichtiger Kommandant im Zagros Gebirge. Er ist 1962 in Dep geboren, jedoch migrierte er in den 80er Jahren mit seiner Familie nach Deutschland. Das Leben in Deutschland erschien ihm als unerträglich, deshalb beschloss er 1992 auf die freie Berge zu gehen.

Zeki Yıldız

Baki Kahraman

Rahime Kahraman

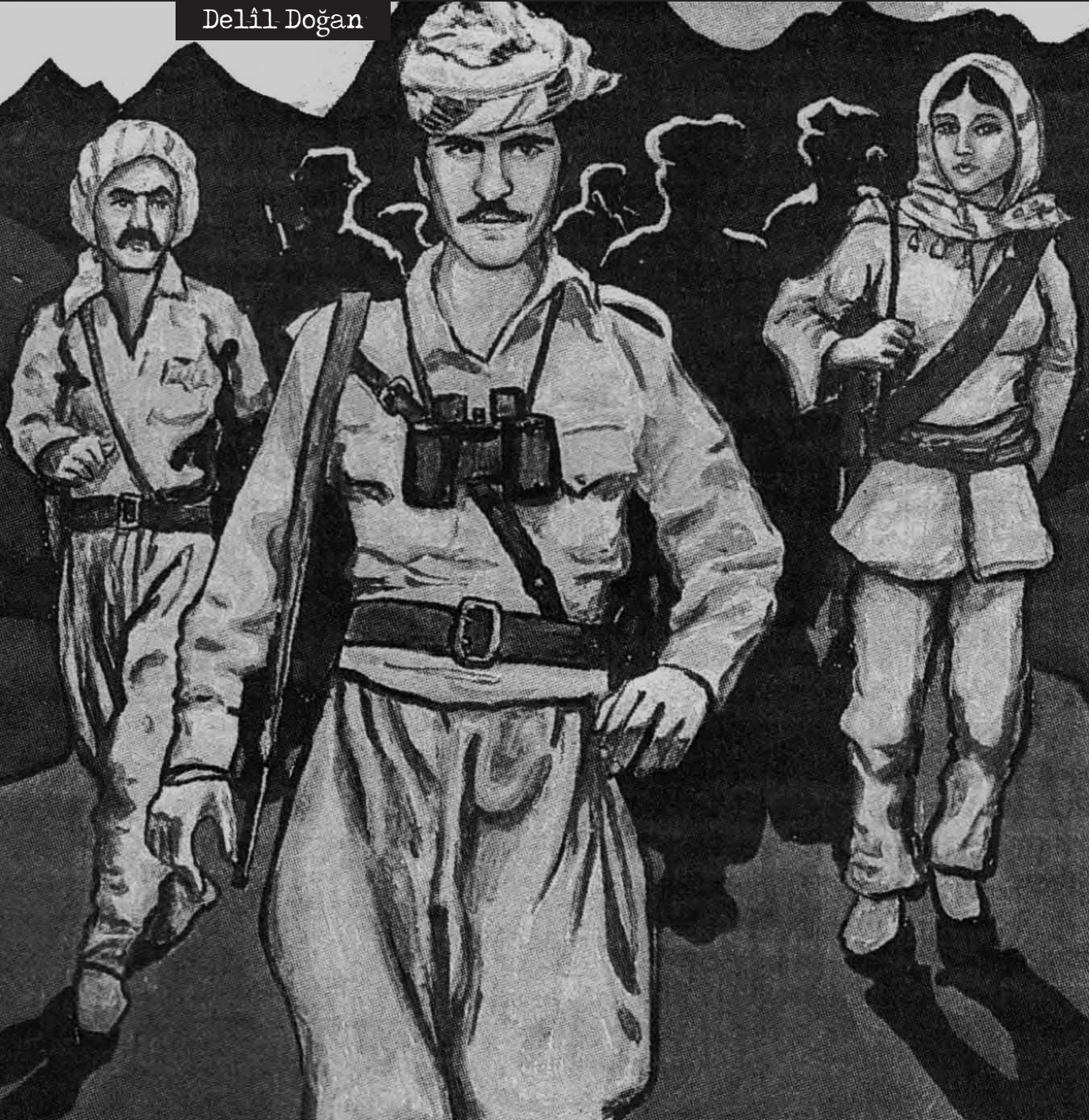
PKK'nin kurucu kadrolarındandır, aynı zamanda doktordur. Heval Hayri Durmuş, 14 Temmuz 1982'de Büyük Ölüm Orucu'nu başlatmış ve Diyarbakir Zindanı'nda ölüm orucu sırasında Ali Çiçek, Kemal Pir ve Akif Yılmaz ile birlikte şehit düşmüştür. Kendisi gibi kardeşleri Hüseyin Durmuş ve Yıldız Durmuş da PKK saflarında şehit düşmüştür. Şehit Hayri Durmuş ve Şehit Mazlum Doğan, Serxwebûn Yayınları'nın redaksiyon komitesinde yer almışlar ve 1978'de Rêber APO ile birlikte ilk Parti Manifestosu olan "Kürdistan Devrimi'nin Yolu"nu yayınlamışlardır.

Zeki Yıldız da PKK tarihi içerisindeki ilk Dep'li devrimcilerden biridir. PKK'nin kuruluşundan önce yürüttüğü devrimci faaliyetlerinden dolayı Zeki Yıldız 1974'te tutuklanmıştı. Zindanda "Kürdistan Devrimcileri" ile tanıştıktan sonra kendisini giderek daha fazla Kürdistan Devrimi'ne adanmıştı. Heval Haki Karer Dîlok'ta (Antep) vurulduktan sonra, yeni doğan oğlunun ismini Haki koymaya karar verdi. Faşist devletin baskıları artmaya başlayınca Zeki Yıldız da yönünü dağlara çevirir. Bir süre Dep ve Çewlîg dağlarında kalır. 23 Ağustos 1981'de Kumik'taki ailesini ziyaret ederken evleri Türk ordusu tarafından çembere alınır. Burada çıkan silahlı çatışmada Heval Zeki şehit düşer.

2018 yılında Delîl Karakoçan Medya Savunma Alanları'nda şehit düştü. Delîl Karakoçan, Zagros Dağları'nın önemli bir komutanıydı. 1962'de Dep'te doğan Delîl Karakoçan 1980'li yıllarda ailesiyle birlikte Almanya'ya göç eder. Almanya'daki yaşamı katlanılmaz bulan Delîl Karakoçan, 1992 yılında Özgür Dağlar'a kavuşmuştu.

Mazlum Doğan

Delîl Doğan

Ateşten Doğmak

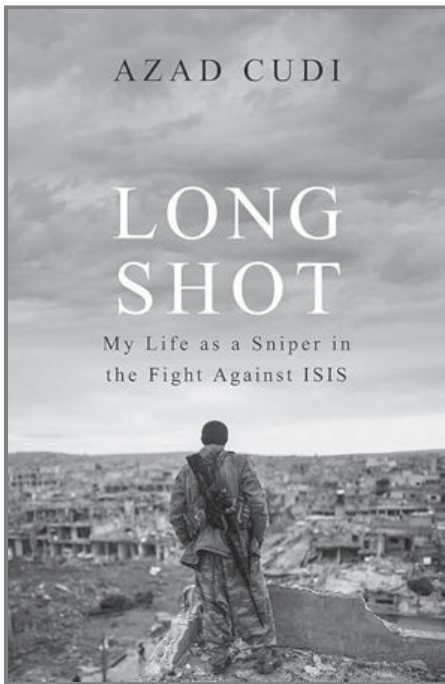
ateşe türkü döktüm bu gece
kelimeler örse yatırdı kendini
benliklerinden soyunmuş
kızlar erkekler
bulabilmek için yitik suretlerini
alevlerle giydirdi bedenini

Fidan Yıldırım
21 Mart 2004
Gebze Tutukevi

PIRTÛKÊN KU EM PÊŞNIYAR DIKIN

BOOK RECOMMENDATIONS - BUCHVORSTELLUNG - PRÉSENTATION DU LIVRE

LONG SHOT

Author: Azad Cudi
Publisher: W&N
Publication: 2019

A decade earlier, as a 19-year-old conscript into the Iranian army, Azad Cudi had faced being forced to fight his own Kurdish people. Instead he had deserted. Now, as he returned to his homeland to help build a new Kurdistan, he found he would have to pick up a gun once more. In September 2014, Azad became one of 17 snipers deployed when ISIS, trying to shatter the Kurds in a decisive battle, besieged Kobanê. As a sniper his duty was to pick off ISIS gangs. He was remarkably successful, killing 250 of them.

PLÄDOYER FÜR DEN FREIEN MENSCHEN

Autor: Abdullah Öcalan
Verlag: Mezopotamien Verlag
Veröffentlichung: 2016

Dieses Buch ist sowohl ein zeit-historisches Dokument als auch brandaktuell. Abdullah Öcalan nutzte ein kurioses Strafverfahren in Athen als Möglichkeit, schriftlich das Wort zu ergreifen, was ihm sonst aufgrund strengster Isolationshaftbedingungen verwehrt ist. Er wendet sich gegen engstirnigen Nationalismus und formuliert die Vision einer demokratisch-ökologischen Gesellschaft und eines demokratischen Mittleren Ostens, in dem sich Kurdinnen und Kurden mit ihrer eigenen kulturellen und politischen Identität frei artikulieren können.

ÇELİK BÖYLE SERTLEŞTİ

Yazar: Nikolai Ostrovski
Yayınevi: Yar Yayınları
Basım tarihi: 2015

Nikolay Ostrovski, daha 20 yaşındayken içsavaş cephelerinde aldığı ağır yaraların etkisiyle kötürüm ve kör olmuş, bu durumdayken, gençliği, sevgi ve mücadeleyi, Sovet gençlik örgütü Komsomol üyesi yoldaşlarını ve silah arkadaşlarını anlattığı romanı Çelik Böyle Sertleşti'yi yazmıştı. Pavel Korçagin okurların gözünde, devrimci azmin, fedakarlığın, zor koşullara dayanıklılığın simgesi, bir kahraman, özgürlük savaşında ruhu alabildiğine yücelen bir büyük insandır. Bu kahraman, oluşturduğu simgeyle gençliği biçimlendirmiştir.

